

عاجز پاچا

يو وخت په يو خای کې يو پاچا وو چې يو هوښيار مشاور يې درلود. پاچا هوښيارسري ته وويل، «يو خای داسې يو پاچا دی چې خپل ځان ته تکره جنگيالی، صادق او بي کبره سړی وايي.

زه پوهېږم چې هغه يو غښتلی جنگيالی دی، ځکه چې د هغه له خاورې څخه خوا او شا سمندر راگرځېدلی دی. هغه يو د بېړيو سمندري ځواک لري چې په توپونو باندې سمبال دی؛ هغوی نه پرېږدي چې څوک دې د هغوی خاورې ته ورنژدې شي. له سمندر څخه پورې پر يوه غاړه باندې د تورو اوبو يو رېگ روان دی. هلته يوازې يوه نرۍ پلې لاره ده، چې پر هغې باندې په يو وخت کې يوازې يو سړی تېرېدای شي. د دې لارې امنيت هم د توپونو په واسطه نېرې شوی دی، ځکه چې هر کوم څوک حمله پرې وکړي، هغوی پرې د توپونو ډزې کوي. دا بېخي ناشونې ده چې څوک ان د هغه خاورې ته نژدې ورشي.

عاجز پاڇا

خو دا چي هغه خپل ځان ته ريښتيني سړي او بي
کبره شخص وايي، زه نه پوهېږم چي آيا هغه ريښتيا
وايي که دروغ؟! نو زه غواړم چي ته ماته د هغه
پاڇا يو انځور راوړي. » پاڇا (چي خبري يي کولي)
له هغه پاڇا پرته چي په هکله يي غږېدې، نور د ټولو
پاڇايانو انځورونه له ځان سره درلودل. هېڅ پاڇا د
هغه پاڇا انځور نه درلود، ځکه چي هغه خپل ځان
له ټولو خلکو څخه پټ ساتي. هغه خپل ځان له خپل
رعيت څخه ليري ساتي او د پردې تر شا به کېناستی.

هوبښيار سړي هغي پاڇايي ته سفر وکړ. هغه پرېکړه
وکړه چي لومړی بايد د هغي ځمکې اصلي خاصيت
ويېژني. يو څوک کولی شي چي د يوې ځمکې
خاصيت د هغي د خلکو له ساعت تېري څخه ويېژني.
د دې لپاره چي يوڅوک د يوه ځای په هکله څه
معلومات ترلاسه کړي په کار ده چي د هغه ځای
ټوکي ټکالي يادې کړي. ټوکي ډېر ډولونه لري.

ځيني وختونه يو سړی غواړي چي بل سړی د خپلو
خبرو له لاري خپه کړي. کله چي دويم سړی وښيي
چي هغه د لومړي په خبرو خپه شو، هغه وايي، «ما
هسي ټوکي کولي». يو متل دی چي وايي، «يو سړی
د بل په وړاندې هرڅه ترسره کوي [اور لرونکي او

عاجز پاچا

مرگوني وسلې کاروي... [او بيا وايي زه فقط ټوکې کوم]

داسې هم وي چې يو څوک په ريښتيا سره ټوکې کوي، خوله دې سره، سره هم، بل شخص د هغه په خبرو خپه کېږي. د ساعت تېرۍ نور ډولونه هم شته.

داسې يوه پاچايي ده چې نورې ټولې پاچايۍ په کې شاملې دي. په هغې پاچايۍ کې چې ټولې پاچايۍ په کې شاملې دي، يو ښار دی چې د هغې پاچايۍ ټول ښارونه پکې شامل دي. په هغې پاچايۍ کې چې ټولې پاچايۍ په کې شاملې دي په هغه ښار کې چې ټول ښارونه پکې شامل دي يوه ماڼۍ ده چې ټولې ماڼۍ په کې شاملې دي. په هغه ځای کې يو سړی دی چې هرڅه يې په هغې ماڼۍکې شامل کړي دي. هلته هغه سړی ناست دی چې د هغې پاچايۍ ټولې ساعت تېرۍ او ټوکې جوړوي.

هوښيار سړي ډېرې پيسې له ځان سره واخيستي او هلته ورغی. هغه د بېلابېلو ډولونو ټوکې او ساعت تېرۍ چې هلته جوړېدې، وليدې.

له ټوکو څخه هغه پوه شو چې هغه ځمکه ټوله، سر تر پايه، له دروغو ډکه ده. هغه وليدل چې ټوکې په

عاجز پاچا

دې هکله جوړېدلې چې څنگه خلک په کاروبار کې وغولول شي او تېر ایستل شي، او څنگه چې به خلکو یوه قضیه محکمې ته رسولې، فیصلې به پرې د دروغو او رشوت پر بنسټ وتلې. تر دې چې که به یو څوک ستري محکمې ته تلې، هلته به هم له دروغو پرته بل څه نه وو، او دغه قضیې به ټولې په توکو او بنسټلې.

له دې مسخرو څخه هوښیار سړی پوه شو چې دغه ځمکه ټوله له دروغو او خیانت څخه ډکه ده، او هلته ریښتیا او صداقت بېخي نشته.

بیا هغه د سوداګرۍ مالونو په پېرودلو او پلورلو باندې لاس پورې کړ، پرې یې بنودل چې دی څنگه غولول کېږي. هغه خپله قضیه محکمې ته ورسوله، او ویې لیدل چې هغوی هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ بېول. یوه ورځ به هغه رشوت ورکړ او په سبا به یې هغه ته ویل کېدل چې ته څوک یې موږ دي هیڅ نه پېژنو؟!.

هغه خپله قضیه یوې لوړې محکمې ته ورسوله، او ویې لیدل چې هلته هم ټول دروغ روان دي. په پای کې هغه ستري محکمې ته ورغی او ویې لیدل چې هلته هم هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ ځي.

عاجز پاچا

په پای کې، هغه خپله قضیه پاچا ته ورسوله. کله چې هغه پاچا ته ورغی، ورته ویی ویل، «ته پر چا پاچایي کوي؟ پاچایي دې ټوله، سر تر پایه، له دروغو ډکه ده. صداقت پکې هېڅ نشته». بیا یې پیل وکړ، او د دې پاچایي روانې تېرايستني یې ټولې ورته په گوته کړې.

پاچا چې دا خبرې واورېدې خپل غوږ یې د پردې خواته ته راکوږ کړ (ځکه چې هغه د پردې تر شا ناست و) چې د هوښیار سړي خبرې په ځیر سره واورې. پاچا په دې خبره ډېر زیات حیران شو چې داسې یو سړی هم شته چې د هغه په پاچایي کې په ټولو دروغو باندې خبر دی.

کله چې د دولت وزیرانو د هوښیار سړي خبرې واورېدې ډېر پرې په غوسه شول، خو هغه په دې پاچایي کې د دروغو د چلند په هکله خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

بیا هوښیار سړي وویل،

«دا به منطقي وي چې وویل شي چې له دې امله چې ته پاچا یې، ته هم بېخي د دې نورو په څېر یې — چې ته دروغ خوښوي، بېخي لکه په پاچایي کې چې دا

عاجز پاچا

نور خلک دي، خو يو شی شته چې ماته بنيي چې ته ريښتيني سړی يې. دا چې ته د دې پاچايۍ دروغ نشي زغملی، نوخپل ځان له خپل رعیت څخه یوې ډډې ته ساتي» له دې سره، هوښیار سړي شروع وکړه چې ډېر په لوړه سويه د پاچا ستاينه وکړي.

پاچا چې ډېر بې کبره سړی و. هرکله به يې چې د لویۍ خبره کېدله، هغه به ډېره عاجزي ښودله. کله چې يو څوک په ريښتيا سره عاجز وي، څومره چې د هغه ستاينه کېږي او لويوالی يې يادېږي، هغه خپل ځان کوچنی او عاجز ښيي. له دې امله کله چې هوښیار سړي د هغه ستاينه کوله او د هغه لويي يې يادوله، پاچا ځان ډېر کوچنی او عاجز ښودی، تر دې چې هغه په ريښتيا هم هېڅ شو.

بيا نو پاچا خپل ځان بېرته نشو پورته کولی. هغه پرده یوې خواته کړه چې هوښیار سړی وويني. هغه غوښتل وگوري چې هغه څوک دی چې په دې ټولو خبرو باندې خبر دی، خو کله چې پاچا دا کار وکړ، هوښیار سړي د هغه مخ وليد. په دې توگه، هوښیار سړي وکولی شول چې خپل تر لاس لاندې انځور وکارې او خپل پاچا ته يې وروړي.

هوبنيار سړی او ساده سړی

يو وخت په يوه ښار کې دوه د کورونو څښتنان وو. هغوی پراخه شتمني او لوی کورونه لرل. دغو دواړو د کورونو څښتنانو دوه زامن (يعنې، هر يوه يې يو، يو زوی) لرل. دواړو ماشومانو يو د بل سره يو ځای په يوه ښوونځي کې زده کړې کولې. په هغوی کې يو هوبنيار او بل ساده وو. (داسې نه چې کم عقل وو؛ بلکه د هغه فکر ساده او ناپېچلی وو.) د هغو دواړو زامن يو پر بل ډېر گران وو. سره له دې چې يو يې هوبنيار او بل يې ساده ذهن درلود، خو بيا هم پر يوبل ډېر سره گران وو.

وختونه تېرېدل، د دواړو کورونو د څښتنانو شتمني پسې کمېدل. هغه همداسې پسې ښکته تلل تر هغه چې هر څه يې له لاسه ورکړل او بېوزلي شول، او له کورونو څخه پرته نور هېڅ هم ورپاتې نه شول.

زامنو په لويېدلو پيل وکړ، پلرونو خپلو زامنو ته وويل، «مونږ نور داسې څه نه لرو چې ستاسو

هوبنيار سړی او ساده سړی

لگښت پرې وکړو او مرسته درسره وکړو. تاسو د خپلو ځانونو له پاره هر څه چې کولی شئ ويې کړئ.»

ساده سړی لاړ او موچيتوب يې زده کړ. دا چې هوبنيار سړی ځيرک وو نو داسې ساده کار ته لا نه رى، نو پرېکړه يې وکړه چې بهر نړۍ ته ووځي او وگوري چې څه کولی شي. هغه لاړ او په بازار کې يې لتون پيل کړ. هغه يوه لويه بگۍ وليده چې په څلورو اسونو پورې تړلې وه او چټکه، چټکه روانه وه. هغه له سوداگرو څخه پوښتنه وکړه، «تاسو د کوم ځای ياست؟»

هغوى ځواب ورکړ، «د اروپا.»

«او تاسو چېرې ځئ؟»

هغوى ځواب ورکړ، «اروپا ته.»

هغه له هغوى څخه پوښتنه وکړه، «مزدور مو په کار دى؟»

هغوى وليدل چې هغه ځيرک او لېوال دى، نو هغوى ته مناسب ښکاره شو او هغوى له ځان سره بوتلۍ.

هوبنيار سړی او ساده سړی

هغه له هغوی سره روان او د سفر پر وخت يې د هغوی ډېر ښه خدمت وکړ.

کله چې هغوی په ختيځه اروپا کې وارسا ته ورسېدل، دا چې هغه هوبنيار وو، هغه له ځانه سره فکر وکړ، «دا چې زه تيار وارسا ته رارسېدلی يم، ولې بايد زه له دغو سوداګرو سره پاتې شم؟ ښايي چې له دوی سره د پاتې کېدلو په پرتله ښه فرصت ترلاسه کړم. ښه دا دی چې لاړ شم او وګورم.»

هغه په بازار کې وګرځېد، او د هغو خلکو په هکله يې پوښتنې ګروېږنې پيل کړې چې دی يې دلته راوستلی وو، او دا چې آیا له هغوی څخه غوره نور څوک شته. خلکو هغه ته وويل چې دغه خلک (چا چې هغه دلته راوستلی وو) ريښتيني دي او دا به ښه وي چې دی له هغوی سره اوسي. البته، دا ډېره سخته وه چې له هغوی سره پاتې شي، ځکه چې د هغوی سوداګري په ډېرو ليرو ځایونو کې وه.

هغه وګرځېد او د يوې مغازې کارکوونکي يې وليدل چې په بازار کې ګرځېدل. هغوی په خپل مناسب دود چې هغوی ورسره اشنا وو، له خپلو خوليو او د اوږدو څوکو لرونکو بوټانو او نورو سوتره شيانو سره چې هغوی له ځانونو سره لرل او اغوستي وو،

هوبنيار سړی او ساده سړی

گرځېدل. هغه چې ځيرک او ژر زده کوونکی ځوان سړی وو، او دا له هغه سره ډېره ښه جوړېده، ځکه چې دا یو ځانگړی شی و، او په هغه ځای کې و چېرې چې دی اوسېدی.

هغه هغو خلکو ته ورغی چې دی یې دلته راوستلی وو چې له هغوی سره د خپلې برخې په هکله خبرې وکړي او ورته ووايي چې هغه په دې قانع نه دی چې له هغوی سره پاتې شي، او د هغه څه په بدل کې چې هغوی دی دلته راوستلی دی، هغه په لاره کې د هغوی خدمت کړی دی.

هغه لار او له یوه هټیوال سره یې کار پیدا کړ. هلته د کار طریقه داسې وه چې هغوی له یوې ډېرې ټیټې سطحې څخه سخت کار پیلوي او لږه مزدوري ترلاسه کوي. وروسته هغه پرمختگ کوي. هټیوال هغه سخت کار ته ورکړ، داسې چې هغه به تجارتي مالونه مهمو مشتریانو ته د کارکوونکو په ډول ور وړل چې رختونه به یې په مټ باندې را ځړولي وو. دا کار د هغه له پاره ډېر سخت و. ځینې وختونه اړینه وه چې هغه باید خپل تجارتي مال پاس یوه بل منزل ته پورته کړی وای، او دغه کار د هغه له پاره ډېر سخت و. هغه (چې یو فیلسوف او هوبنيار و) له ځان

هوبنيار سړی او ساده سړی

سره يې فکر وکړ «ولې زه دغه کار ته اړتيا لرم؟
لويه خبره دا ده چې زه اصلي هدف تر لاسه کړم: چې
واده وکړم او وکولی شم چې خپل ځان سنبال کړم.
زه لا تر اوسه دې ته اړتيا نه لرم چې د هغه په هکله
فکر وکړم. د هغه له پاره به زه وروسته هم وخت
ولرم. په دغه وخت کې، دا زما له پاره غوره ده چې
په نړۍ کې وگرځم، چې ډېر هېوادونه ووينم.»

نو هغه لاړ او په بازار کې وگرځېد، هغه سوداگر
وليدل چې په يوه لويه بگۍ کې سپاره وو. هغه له
هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو چېرې روان یئ؟»
هغوی ځواب ورکړ، «جنوبي اروپا».

هغه له هغوی څخه غوښتنه وکړه، «کولی شئ چې
ما درسره هلته بوځئ؟»

هغوی وويل، «هو»

هغوی هغه هلته بوتلی. له هغه ځای څخه هغه ايټاليا
ته لاړ، او له هغه ځای څخه هغه مخکې هسپانيا ته
لاړ. په دې کې ډېر کلونه تېر شول او هغه د ډېرو
هېوادونو د ليدلو له امله لا ډېر د لوړ فکر خاوند شو.

هوبنيار سړی او ساده سړی

هغه له ځان سره فکر وکړ، «اوس مناسبه ده چې د ژوند د هدف په هکله غور وکړي.» هغه د خپلې فلسفې له مخې په دې هکله فکر کول شروع کړل چې څه وکړي. دا هغه ته بڼه ښکاره شوه چې زرگري زده کړي، چې مهمه ده، بڼه کار دی، ښې پوهې ته اړتیا لري؛ او ګټور کار دی. دا چې هغه ځیرک او فلسفي وو، نو دې ته یې اړتیا نه لرله چې د دغه کسب په زده کړه باندې کلونه ولگوي – یوازې د کال په څلورمه برخه وخت کې هغه دا مهارت ترلاسه کړ او یو ډېر بڼه کسبگر ترې جوړ شو. دی له هغه کسبگر څخه چې ده ته یې ښوونه کړې وه ډېر ماهر وګرځېد.

وروسته، هغه له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دغه کسب لرم، خو دا زما له پاره کافي نه دی. نن، دا مهمه ده. ښايي، په یوه بل وخت کې، یو بل شی مهم وګڼل شي.» هغه لاړ او د قیمتي کانو پرې کوونکي سره شاګرد شو. د هغه د ځیرکتیا له امله، هغه دغه مهارت په لنډ وخت – د کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړ.

بیا هغه د خپلې فلسفې په اساس له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دوه کسبونه لرم، څوک

🌀 هوښيار سړی او ساده سړی 🌀

پوهېږي که دا دواړه خپل اهميت وبایلې. نو زما له پاره به ښه دا وي چې داسې يو مسلک زده کړم چې همېشه مهم وي. هغه د خپلې ځيرکتيا او فلسفې په وسيله پلټنه وکړه او دې نتيجه ته ورسېد چې هغه بايد طب زده کړي، چې دا داسې يو شی دی چې همېشه ورته اړتيا وي او عزت په کې وي. د طب د زده کړې په دوران کې، لومړی ضروري ده چې د لاتيني، پخوانۍ اروپايي ژبې ليک او لوست زده شي، او دا چې يو څوک بايد فلسفه زده کړي. هغه د خپلې ځيرکتيا په مرسته، دا هم په لږ وخت — د يوه کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړل. له هغه څخه يو لوی ډاکټر او فيلسوف جوړ شو چې د حکمت په ټولو برخو کې يې پوهه لرله.

بيا هغه له يوه داسې حالت سره مخامخ شو چې نړۍ د هغه په سترگو کې هېڅ ښکارېدلې؛ يعنې هغه داسې فکر کاوه چې بل هيڅوک هم هېڅ ځيرکتيا نه لري. د هغه د لوی حکمت له امله، دا چې هغه يو لوی کسېگر، حکيم او ډاکټر و، په نړۍ کې هر څه ورته نه څه ښکارېدل.

هغه پرېکړه وکړه چې هغه وخت رارسېدلی دی چې د ژوند هدف ترلاسه شي يعنې دا چې هغه بايد يوه

هوبنيار سړی او ساده سړی

بنځه وکړي. هغه له ځان سره فکر وکړ: «که زه دلته واده وکړم، څوک به پوه شي چې له ما څخه څه جوړ شوی دی؟ ښه به دا وي چې بېرته کورته ستون شم، چې هغوی وگوري چې له ما څخه څه جوړ شوی دی — یعنې دا چې زه یو وړوکی هلک وم، او اوس داسې لوی سړی راڅخه جوړ شوی دی.» هغه لاړ او کور ته روان شو، او په لاره کې پرې ډېر تکلیفونه تېر شول. د هغه د لوړې پوهې له امله، هغه داسې څوک نه لرل چې خبرې ورسره وکړي، او نه یې داسې د شپې تېرولو ځای پیدا کړ چې د هغه خوښ شي، او هغه په ټول وخت کې ډېر زیات په تکلیف شو.

اوس راحۍ چې د هوبنيار سړي کیسه یوې خوا ته پرېږدو، او د ساده سړي کیسه پیل کړو.

ساده سړي موچیتوب زده کړ. دا چې هغه ساده و، هغه باید ډېره هڅه کړې وای چې زده یې کړي، خو بیا هم هغه په خپل کار کسب کې پوره ماهر نه و. هغه بنځه وکړه، چې د خپل لاسي کار څخه یې د ژوند معاش برابر اوه. دا چې هغه ساده و، او په خپل کار کې ډېر ماهر نه و، له دې امله د هغه عاید ډېر کم او ناکافي و. تر دې چې هغه د خوراک له پاره هم وخت نه درلود — ځکه چې هغه باید تل کار کړی

🌀 هوښيار سړی او ساده سړی 🌀

واي، په دې چې هغه دغه دنده نشول بشپړولی. هغه به چې کار کاوه، کله به يې چې په بوت کې سوری اېستی او د موچي تار به يې په کې ننوېستی؛ په همدې وخت کې به يې له ډوډۍ څخه مړۍ کوله او خوړله به يې. د هغه طريقه تل ډېره خوندوره وه. هغه به تل خوشحال و. هغه هر ډول خوراک، څښاک او پوښاک درلودل. هغه به خپلې ښځې ته ويل، «ښځې، يو څه راکړه چې ويې خورم.» هغې به يوه ټوټه ډوډۍ ورکړه او هغه به وخوړه.

بيا به هغه وويل، «د لوبيا بنورو راکړه» او هغې به هغه ته د ډوډۍ بله ټوټه ور غوڅه کړه او هغه به وخوړه. هغه به ډېره وستايله، او و به يې ويل، «دا څومره ښه، او خوندوره بنورو ده!» همداسې به، هغه هغې ته وويل چې غوښه او نور ښه خواړه ورکړي. بيا به هغې هغه ته ډوډۍ ورکړه، او هغه به وخوړه. او بيا به هغه ډېره وستايله، او و به يې ويل، «دا څومره ښه غوښه ده!» او نور ښه خواړه چې هغه به ډېری وختونه غوښتل هم همداسې وو. هغه به چې هر ډول خواړه غوښتل، هغې به همېشه هغه ته د ډوډۍ يوه ټوټه ورکوله. هغه به له دې څخه ډېر خوند اخيست او د خوړو ډېره ستاينه به يې کوله — چې هغه څنگه ښه ده، بېخي داسې لکه هغه چې په

هوبنيار سړی او ساده سړی

ريښتيا سره هماغه ډول خواړه خوړلي وي ځكه چې هغه به د ډوډۍ له خوړلو څخه د هرو غوښتل شويو خوړو خوند اخيست. د هغه د ډېرې ساده گۍ او ډېرې خوښۍ له امله به هغه له ډوډۍ څخه هغه خوند اخيستی لکه په ريښتيا سره چې يې هماغه خواړه خوړلي وي.

په ورته ډول، هغه به ويل، «بنځي، شيدې راکړه چې ويې څښم.» هغې به اوبه ورکړې، او هغه به وستايلې: «دا څومره ښې شيدې دي!»

وروسته به هغه غوښتنه وکړه، «شربت راکړه.» هغې به هغه ته اوبه ورکړې، او هغه به په ورته ډول وستايلې: «دا څومره ښه شربت دی!»

«د شاتو شربت راکړه [يا کوم بل څښاک]» هغې به اوبه ورکړې، او هغه به خوښ شو او څښاک به يې وستايلی، بېخي داسې لکه هغه چې په ريښتيا سره څښلی وي.

د اغوستن په برخه کې هم همداسې وه. هغه او بنځي به يې د پسه يوه زير پوستين په شرگډه کارولې. کله به چې هغه د نرمو ښو کورتي ته اړتيا لرله، د بېلگې په توگه، چې بازار ته لاړ شي، هغه به ويل، «بنځي،

هوبنيار سړی او ساده سړی

د پسه د نرمو بنو کورتی راکړه. هغې به هغه ورکړه.

کله به چې هغه اړتیا لرله چې د میلستیا کالي واغوندي چې د خلکو مجلس ته لاړشي، هغه به ویل، «ښځې، د میلستیا کالي مې راکړه.» هغې به د پسه پوستین ورکړ. هغه به پرې خوښ شو او و به یې ستایله: «څه ښایسته میلستیاکالي دي!»

کله به چې هغه د کتان چینې ته ضرورت درلود، چې لمانځه ته لاړ شي، هغه به ویل، «ښځې، چینه راکړه.» هغې به د پسه پوستین ورکړ. هغه به وستایله او و به یې ویل، «دا څه ښایسته چینه ده!»

همدارنگه، کله به چې هغه غوښتل چې یوه ورېښمینه کورتی واغوندي، بیا به هم هغې ورته د پسه پوستین ورکړ، او هغه به بیا خوشحاله شو او و به یې ستایله [و به یې ویل]، «دا څومره ښه د بنو ورېښمو کورتی ده!» او همداسې به له ټولو شیانو سره خوښ او خوشحال وو.

کله به چې هغه یو بوت جوړ کړ — او په غالب گومان چې درې کونجونه به یې لرل، ځکه چې هغه نشول کولی چې خپل کسب په بشپړ ډول ښه وکړي — هغه

🌀 هوښيار سړی او ساده سړی 🌀

به بوټ په لاس کې واخيست او ښه ډېر صفت به يې وکړ، او سخت خوند به يې ترې اخيست. هغه به ويل، «ښځې، دا څومره ښايسته او ښه بوټ دی! دا بوټگی څومره خوږ دی! دا بوټگی بېخي د شاتو اوبورې په څېر خوږ دی!»

هغې به له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که داسې وي، ولې نور موچيان پر يوه جوړه بوټانو درې روپۍ اخلي، او ته پرې يوازې يوه نيمه روپۍ اخلي؟»

هغه به ځواب ورکړ، «زه د هغه پروا نه لرم. هغه د هغه کار دی، او دا زما کار دی. او سربېره پر دې — ولې د نورو خلکو په هکله خبرې وشي؟ رايه چې وشمېرو چې د دغه بوټ پر سر زه څومره گټه کوم. د څرمنې قيمت دومره دی، د سرينو او تار، او نورو شيانو قيمت دومره دی، د څرمنې تر منځ د ډکولو قېمت دومره دی، د دې ډول نورو شيانو قېمت دومره دی؛ په دې توگه زما گټه په کې ۷۵ پوله ده. نو د داسې گټې په صورت کې بيا ستونزه څه ده؟» هغه به تل له خوښۍ څخه سره غوړېدې او تازه کېدې.

نورو خلکو ته هغه د خدا او توکو سبب ښکارېدې. هغوی به چې څومره غوښتل هومره به يې ساعت تېرې پرې کوله؛ ځکه چې هغوی داسې يو څوک

هوبنيار سړی او ساده سړی

درلود چې هغوی به پرې مسخري کولې او ځانونه به يې پرې خوشحالول، ځکه چې هغه به هغوی ته د يوه لېوني په څېر ښکارېدی. خلک به په ارادي توګه راتلل او له هغه سره به يې خبرې پيلولې چې مسخري پرې وکړي. ساده سړي به هغوی ته ويل، «ملنډې به نه وهی.» او هغوی به هغه ته داسې ځواب ورکاوه، «سمه ده، ملنډې به نه وهو،» هغه به هغه څه چې هغوی به ويلي وو ومنل او له هغوی سره به يې خبرې پيل کړې. له دې اخوا، هغه به دا هڅه نه کوله چې تحليل کړي [چې کيدای شي د هغوی ځواب هم د هغوی د ملنډې يوه برخه وي] دا تحليل کول په خپله ملنډه ده - ځکه چې هغه يو ساده سړی وه.

کله به چې هغه په پای کې پوه شو چې د هغوی نيت ملنډې وهل دي، هغه به وويل، «نو څه خبره ده چې تاسو ترما ډېر هوبنياران ياست؟ دا به تاسو احمق وګرځوي، ځکه چې په ما څه شوي دي؟ بل لوري ته، د دې له پاره چې تاسو تر ما ډېر هوبنياران اوسئ، دا به بيا هم تاسو احمق وګرځوي!»

(دا نو د ساده سړي حال و. اوس به زه بيا د هوبنيار سړي په هکله خبرې وکړم.)

هوبنيار سړی او ساده سړی

په ورته وخت کې، هلته یو لوی شور جوړ و ځکه چې هوبنيار سړي سفر کړی و او بېرته له جلال او ډېرې خبرکتیا سره راستون شوی و. ساده سړی هم هغه ته په منډه او خوښۍ سره ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه خپلې ښځې ته وویل، «هله، ورینمینه چپنه مې راکړه! ځم چې خپل گران ملگري ته مې ښه راغلاست ووايم او ويې وينم.» هغې د پسه پوستین ورته راواخيست، او ده د هغه خواته ورمنډه کړه.

هوبنيار سړي په یوه بگۍ کې په جلال سره تگ کاوه. ساده سړی په ډېره مینه او خوښۍ سره د هغه خوا ته ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه ده ته وویل، «زما گرانه وروره، څه حال دي دی؟ د خدای شکر دی چې ته یې دلته راوستې، او پر ما یې رحم وکړ چې ومې کولی شول چې و دي وينم»

هوبنيار سړي هغه ته وکتل ... د هغه له پاره ټوله نړۍ هېڅ وه (لکه چې مخکې یاده شوه، په نړۍ کې ټولو خلکو هغه ته هېڅ اهمیت نه درلود، ځکه چې هغه خپل ځان تر ټولې نړۍ هوبنيار گانه) او په ځانگړې توگه داسې یو سړی چې د یوه لېوني په څېر ښکارېدی. خو، د هغوی د کوچنیوالي د وخت د ډېرې

هوبنيار سړی او ساده سړی

ميني له امله، هغه وخت چې هغوی يو بل ته ډېر زيات گران وو، ده هغه ته ښه راغلاست وويل، او ښار ته ورسره لاړ.

په ورته وخت کې، دواړه د کورونوڅښتنان يعنې د دغو دوو زامنو پلارونه (هغه وخت چې هوبنيار سړی په خارج کې وو) مړه شوي وو او کورونه ترې پاتې وو.

ساده سړی، چې په خپل ځای کې پاتې وو، د خپل پلار کور ته ور کډه شو او مالکيت يې ترلاسه کړ.

هوبنيار سړی، چې په بهرنيو هېوادونو کې وو، داسې څوک نه لرل چې د کور پالنه يې وکړي. د هوبنيار سړي کور ولوېد او خراب شو، چې هېڅ شی هم ترې پاتې نشو. نو هوبنيار سړي په راستنېدلو سره د اوسېدلو له پاره کور نه درلود. هغه يوه ځانگړي مېلمستون ته لاړ، چې هلته هغه په تکليف شو، ځکه چې مېلمستون د هغه پر خوښه نه وو برابر. په دې توگه، ساده سړي اوس يوه نوې بهانه پيدا کړه [چې خوشحاله واوسي]، او هر وخت به په مينه او خوښۍ سره په منډه له خپل کور څخه هوبنيار سړي ته راتلی. هغه پوه شو چې هوبنيار سړی په مېلمستون کې څنگه په تکليف دی.

🌀 هوبنيار سړی او ساده سړی 🌀

ساده سړي هوبنيار سړي ته وويل، «زما وروره، زما کور ته راشه او له ما سره واوسېره! ته کولی شي چې له ما سره واوسېري، او زه به مې خپل ټول شيان يوي خوا ته ټول کړم، او ټول کور به تا ته در پرېږدم.» هوبنيار سړي دا خبره ومنله، نو هغه د ده کور ته ورغی او د هغه سره يې واړول.

هوبنيار سړی تل په تکليف وو، ځکه چې هغه داسې اعتبار درلود چې يو خاص هوبنيار، يو لوی کسبگر او يو لوی ډاکټر و. يوحاکم هغه ته راغی او د يوي طلايي گوتمی د جوړولو وينا يې ورته وکړه. هغه د هغه له پاره يوه ډېره ښه گوتمی جوړه کړه چې په ډېر ښايسته ډول پرې انځورونه کښل شوي وو، يوه ونه پرې کښل شوې وه چې ډېره ښايسته وه. حاکم راغی، او گوتمی ته هېڅ خوشحاله نشو. دا د هغه له پاره ډېره د خفگان خبره وگرځېده، ځکه چې هغه پوهېدی چې که دغه گوتمی چې ونه پرې کښل شوې ده په هسپانيا؛ لويديزه اروپا کې وای، هلته به په غير عادي ډول ښه گڼل شوې وای، هغې ته به د يوه ريښتيني نوښت په سترگه کتل کېدل، خو هغه سړي هېڅ خوبه نه کړه.

هوبنيار سړی او ساده سړی

يو ځل، يو لوی حاکم راغی او يو قيمتي کانی يې له ځان سره راوړ چې له يوه ليرې وطن څخه راغلی وو. او يو بل کانی هم ور سره و چې يو انځور پرې کښل شوی و، او له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې پر لومړني کاني باندې چې هغه راوړی و دغه انځور وکارې. هغه دغه انځور له يوې غلطۍ پرته چې يوازې هغه پرې پوهېدی، په دقيق ډول جوړ کړ. حاکم راغی او کانی يې واخيست، او ډېر يې خوښ کړ. خو هوبنيار سړی د غلطۍ له امله ډېر زيات وځورېد؛ هغه له ځان سره فکر وکړ: «زه ډېر ځيرک يم، خو بيا مې هم دا غلطۍ وکړه.»

د طب په برخه کې، هم هغه له ستونزو سره مخامخ شو. يو ناروغ به هغه ته راغی او هغه به يې درملنه وکړه. هغه ډېر ښه پوهېدی چې که ناروغ د جوړېدو وای هغه به په ريښتيا سره رغېدلی وای ځکه چې هغه ډېر ښه درمل ورکړي وو. خو وروسته به ناروغ مړ شو؛ خلکو به ويل چې د هغه له لاسه مړ شو، او هغه به له دې امله سخت ناراحت شو.

ځينې وختونه به هغه د يوه ناروغ درملنه وکړه او ناروغ به روغ شو، او خلکو به ويل چې دا هسي يو تصادفي کار و. هغه به په منظمه توگه په تکليف و.

هوبنيار سري او ساده سري

همدارنگه، كله به چې هغه يوه غوستن ته اړتيا لرله، هغه به درځي را وغوښت او له هغه سره به يې كار كاوه او تر هغه وخته به يې پرې فشار ور وړ چې دا به يې ور وښوده چې اغوستن څنگه د هغه له غوښتنو سره سم هسې چې هغه ورسره عادت وو، جوړ كړي. خياط به نظر تر لاسه كړ او اغوستن به يې د هغه له غوښتنو سره سم جوړ كړ خو په يخن كې چې هغه به پرې سم نه و پوه شوى ترې يوه غلطي شوې وه. په دغه كار سره به هغه ډېر خورېدى ځكه چې هغه پوهېدى چې: «ان كه دلته داسې هيڅوك هم نه وي چې پرې پوه شي، كه زه له داسې يخن سره په هسپانيا كې واى، په ما پورې به خنداوې كېدلې او كم عقل به ښكارېدم» او په دې توگه هغه همېشه ډېر زيات خورېدى.

ساده سري به په منظمه توگه منډې وهلې، او په خوښۍ او خوشحالۍ سره به هوبنيار سري ته ورتلې، خو هغه به تل ليدل چې هغه تر فشار لاندې دى او خورېزي.

هغه له ده څخه پوښتنه وكړه، «يو څوك چې ستا په څېر هوبنيار او شتمن وي، ولې بايد تل داسې وخورېزي؟ ته نه گوري چې زه تل خوشحاله يم؟»

هوبنيار سري او ساده سري

هوبنيار سري ته دا ملنډه بنکارېده او هغه ده ته لېونی بنکارېدی.

ساده سري هغه ته وویل، «ان عادي خلک، کله چې په ما پورې توکي کوي، هم کم عقل دي، حُکه که څه هم چې هغوی تر ما ډېر هوبنياران دي، لومړی او اصلاً هغوی کم عقل دي! [لکه مخکې چې ياده شوه]. دا خبره ان د داسې چا په حق کې چې ستا په څېر هوبنيار وي هم سمه ده. نوڅه خبره ده چې که ته تر ما ډېر هوبنيار يي؟»

ساده سري ځواب ورکړ او هوبنيار سري ته يي وویل، «که يوازي خدای پاک داسې څه وکړي چې ته زما سطحې ته راشي [يعنې، دا چې ته هم يو ساده سري وگرځي].»

هوبنيار سري ځواب ورکړ، «دا شونې ده چې زه ستا سطحې ته در ورسېرم. که چېرې خدای مه کړه خدای پاک له ما څخه پوهه واخلي، يا دا چې که زه ناروغ شم، خدای مه کړه، کېدای شي چې زه هم ستا په څېر لېونی شم حُکه چې ته نوڅه شی يي؟ خو يو لېونی يي. خو ستا له پاره چې زما سطحې ته راوړسېږي؟ دا بېخي ناشونې ده چې ته دې داسې هوبنيار شي لکه زه چې يم.»

﴿ هوبنيار سري او ساده سري ﴾

ساده سري ځواب ورکړ، «د الله تعالى له پاره هر څه اسان دي. کېدای شي چې زه د سترگو په رپ کې ستا سطحې ته در ورسېږم.»

هوبنيار سري په دې خبرې پورې ډېر زيات وخنډل.

اوس دغو دواړو زامنو ته خلکو «هوبنيار سري» او «ساده سري» ويل. هغوی به يوه ته «هوبنيار سري» ويل او بل ته به يې «ساده سري» ويل. که څه هم چې په نړۍ کې هوبنياران او ساده خلک ډېر وو، دلته بېخي معلومه وه، ځکه چې هغوی دواړه د يوه ښار وو، او سره يو ځای يې زده کړې کړې وې، او يو يې په ريښتيا سره ډېر زيات هوبنيار شوی وو، په داسې حال کې چې بل يې ډېر زيات ساده شوی وو. د سرشمېرنې په کتابونو کې چې هر څوک د هغه د کورنۍ له نامه سره ثبت و، د هغوی لقبونه د «هوبنيار سري» او «ساده سري» په بڼه ياد شوي وو.

يو وخت، پاچا د سرشمېرنې کتاب کتلی نو ويي ليدل چې هلته دوه زامن ليکل شوي دي، چې يو د «هوبنيار سري» او بل د «ساده سري» په نومونو ياد شوي وو. دا د پاچا له پاره ډېره جالبه ښکاره شوه چې دغه دوه کسان د «هوبنيار سري» او «ساده

هوبنيار سړی او ساده سړی

سړي» نومونه لري. پاچا ډېر وغوښتل چې له هغوی سره وگوري. خو پاچا فکر وکړ، «که چېرې زه په هغوی پسې ناڅاپه څوک ور ولېږم چې ما ته راشي، هغوی به ډېر وډار شي. هوبنيار سړی به هېڅ پوه نشي چې څنگه ځواب راکړي، او ساده سړی ښايي له ډېرې وېرې لېونی شي.»

پاچا پرېکړه وکړه چې هوبنيار سړي ته یو هوبنيار سړی ور ولېږي او ساده سړي ته یو ساده سړی ور ولېږي. خو په یوه لوی [د پلازمېنې] ښار کې ساده سړی چېرې پیدا کېدلی شي؟ ځکه چې په لوی ښار کې خو ډېر خلک هوبنياران وي. خو دا څرگنده خبره ده چې هغه شخص چې د خزانې مسؤل و هغه یو ساده سړی دی، ځکه چې یو څوک پر خزانه باندې یو هوبنيار سړی نه گماري، په دې چې ښايي د هغه د هوبنيارۍ او ځیرکتیا له لارې د هغه وطن پیسې ځان ته ووهي. له دې امله، یو څوک یو ساده سړی د خزانې مسؤل مقرروي.

پاچا یو هوبنيار سړی او یو ساده سړی (چې خزاندار و) ځان ته ور وغوښتل او هغو دواړو (یعنې، هوبنيار سړي او ساده سړي) ته یې ور ولېږل. هغه هغوی دواړو ته بېل، بېل لیکونه ورکړل. هغه

هوبنيار سري او ساده سري

همدارنگه هغوی ته د ولایت په والي باندې، چې دغه دواړه زامن يې تر واک لاندې سیمه کې اوسېدل، یو لیک ورکړ. په لیک کې هغه امر وکړ چې والي باید هوبنيار سري او ساده سري ته د هغه په خپل نامه لیکونه ورولېږي خو هغوی ونه ډار شي. هغه باید هغوی ته ولیکي چې مسئله عاجله نه ده، نه هم پاچا په خاص ډول څه حکم کړی دی چې هغوی دې خامخا ورشي بلکه، د هغوی خپله خوښه ده. که چېرې هغوی غواړي، بیا نو باید ورشي. پاچا غواړي چې هغوی هسي وگوري.

دواړو قاصدانو – هوبنيار سري او ساده سري – سفر وکړ او والي ته راغلل او هغه ته يې لیک ورکړ. والي د هغو دواړو زامنو په هکله پوښتنې وکړې، او ورته وویل شول چې هوبنيار سري ډېر هوبنيار او شتمن دی، او ساده سري ډېر زیات ساده دی، او هر ډول پوښاک يې د پسه له پوستین څخه دی (لکه مخکې چې یاده شوه.) والي پرېکړه وکړه چې دا خو بېخي نامناسبه ده چې هغه دې د پاچا حضور ته د پسه په پوستین کې ور ولي، نو د ده له پاره يې مناسب لباس جوړ کړ او د ساده سري په بگۍ کې يې ځای پرځای کړ. هغه هغوی ته، لکه مخکې چې یاده شوه، لیکونه ورکړل.

هوبنيار سري او ساده سري

قاصدانو سفر وکړ او هغو دواړو ته ورغلل، او لیکونه— هوبنيار سري هوبنيار سري ته او ساده سري ساده سري ته ورکړل. ساده سري چې څنگه خپل لیک ترلاسه کړ، ساده قاصد ته وویل چې دا چا راوړ، «زه نه پوهېږم چې په دغه لیک کې څه لیکلي دي. ته یې راته ولوله.»

هغه ځواب ورکړ، «زه به یې تاته روښانه کړم چې په هغه کې څه لیکل شوي دي. پاچا غواړي چې ته ورشي.»

هغه سمدلاسه وویل، «ټوکه خو به نه وي.»

هغه ځواب ورکړ، «نه ټوکه نه ده، بېخي ریښتیا خبره ده.»

هغه سمدلاسه ډېر خوشحال شو. هغه منډه کړه او خپلې ښځې ته یې وویل، «ښځې، پاچا راته رالېږلی دی!»

هغې پوښتنه وکړه، «د څه له پاره؟ ولې یې درته رالېږلی دی؟»

هغه وخت نه درلود چې هغې ته هېڅ ځواب ووايي. هغه سمدلاسه په خوبۍ سره هغې بگۍ ته ورمنډه

هوبنيار سړی او ساده سړی

کړه چې بايد د قاصد سره پکې سفر وکړي، او پکې سپور شو. دا وخت هغه کالي وليدل (چې والي د هغه له پاره جوړ کړي وو او د هغه په بگۍ کې يې ايښي وو). هغه نور هم خوشحال شو — اوس يې نو کالي هم پيدا کړل! هغه ډېر خوشحال وو.

په دې وخت کې، پاچا ته خبر ورغی چې والي درغلي کړي ده، او پاچا هغه له کاره ايسته کړ. پاچا پرېکړه وکړه چې دا به ښه وي چې والي يو ناپېچلی سړی وي، يعنې، يو ساده سړی وي، ځکه چې يو ساده سړی به دولت په صداقت او بشپړتيا سره وچلوي، ځکه چې هغه د پرتمين نظرونه او پلانونه نه لري. پاچا فکر وکړ چې دا به ښه وي چې ساده سړی والي کړي (يعنې هغه ساده سړی چې د هوبنيار سړي ملگری و، چې پاچا قاصد ورلېږلی و). پاچا يو حکم خپور کړ چې ساده سړی، چا ته چې هغه قاصد ورلېږلی، به والي وي. دا چې هغه به د والي پر ښار باندې راتېرېږي، بايد چې د ښار په دروازو کې سړي ودرول شي: د هغه په رارسېدلو سره سمدلاسه، هغوی بايد هغه ودروي او هغه ته د والي په توگه د چارو واگي ور وسپاري. او هغوی همداسې وکړل: هغوی په دروازو کې ودرېدل، او د هغه په

هوبنيار سړی او ساده سړی

رار سپدلو سره سمدلاسه، هغوی هغه ودر اوه او ورته ویی ویل چې د والي په توگه مقرر شوی یی.

هغه پوښتنه وکړه، «توکه خو نه ده – [که څنگه؟]»

هغوی ځواب ورکړ، «بېخي نه، مونږ خو له تا سره توکي نه کوو!»

ساده سړی سمدلاسه والي شو، چې پوره واک او صلاحیت یې درلود. اوس چې د هغه بخت راوینس شو (او [بڼه] بخت یو څوک هوبنياروي) اوس هغه یو څه پوهه تر لاسه کړه. البته، هغه له خپلې ذهني پوهې څخه هېڅ کار وانه خيست. هغه په ساده ډول خپل ځان د مخکې په څېر له خپلې ساده گۍ سره وښود او دولت یې په ساده گۍ، ریښتینولۍ او په سمه توگه وچلاوه. هغه داسې چلند وکړ چې بېخي پکې فساد او بې انصافي نه وه. د دولت د مدیریت په برخه کې، ډېرې ځیرکتیا او د پرتمین نظرونو ته اړتیا نشته، یوازې ریښتینولي او ساده گۍ په کار ده. کله به چې دوه کسان هغه ته د انصاف غوښتنو له پاره ورغلل، هغه به د خپلې ساده گۍ او ریښتینولۍ له مخې له کومې دوه مخۍ او غلطۍ پرته وویل، «ته بې گناه او ته پر یی،» او په دې توگه به هغه هر څه په ریښتینولۍ سره اداره کول.

🌀 هوښيار سړی او ساده سړی 🌀

دی د هغه وطن پر خلکو ډېر گران و. هغه وفادار مشاورین لرل چې په ریښتیا پرې گران و. د دغه گرانښت له امله، له هغوی څخه یوه هغه ته مشوره ورکړه، «ته باید خامخا د پاچا په حضور کې حاضر شي، ځکه چې هغه لا له مخکې څخه په تا پسي احوال درلیرلی؛ سربېره پر دې، طریقه دا ده چې یو والي باید د پاچا حضور ته ورشي. له دې امله، که څه هم چې ته ډېر پر سمه روان یې، او پاچا به ستا له خوا د حکومت په اداره کولو کې کوم فساد پیدا نه کړي خو بیا هم، د پاچا خوی داسې دی چې د فلسفي پوهې او بهرنیو ژبو په هکله د خبرو کولو په بهیر کې پر نورو موضوعاتو باندې خبرې کوي.

له دې امله، ستا له پاره به دا ښه او مناسبه وي چې وکولی شي چې هغه ته ځواب ورکړي. نو ښه به دا وي چې زه تا ته فلسفي پوهه او ژبې در وښیم.»

ساده سړي دا خبره ومنله. هغه وویل، «په دې کې څه ستونزه ده چې که زه پوهه او ژبې زده کړم؟» نو هغه دا زده کړل او د فلسفي پوهې او بهرنۍ ژبې سره بلد شو.

بیا هغه ته ناڅاپه ور په یاد شوه چې د هغه ملگري، هوښيار سړي، ویلي وو چې دا به بېخي په خیال کې

هوبنيار سري او ساده سري

د راورلو وړ نه وي چې دی دې د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړي: «اوس ما د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړې ده!» (البته، سره له دې چې هغه له ماهرانه نظرياتو سره اشنا شوی و؛ هغه له خپلې [ذهني] پوهې څخه هېڅ کار وانه خيست. بلکه هغه د مخکې په څېر خپل چلند په ساده ډول وښوده.)

تر دې وروسته، پاچا ساده سري (والي) پسې احوال وروليږلی. او هغه [ساده سري] هم ورغی. په پيل کې، پاچا له ساده سري سره د دولت د پرمخ بېولو په هکله خبرې وکړې، او پاچا په ريښتيا سره ډېر خوشحال شو، ځکه چې هغه وليدل چې هغه په امانت او پوره ريښتنولي سره واک چلاوه، او هېڅ بې انصافي يا خيانت يې نه کاوه. بيا پاچا د [فلسفي] پوهې او بهرنيو ژبو په هکله خبرې اترې پيل کړې. ساده سري په مناسب ډول ځواب ورکړ، او پاچا ته دا لا ډېره په زړه پورې ښکاره شوه! پاچا وويل، «زه چې گورم دی ډېر هوبنيار دی، خو بيا هم داسې په ساده ډول چلند کوي.» پاچا ته دا ډېره، ډېره ښه ښکاره شوه، او پاچا هغه د ټولو وزيرانو پر سر وزير کړ. پاچا امر وکړ چې هغه ته بايد يو ځانگړی ښار ورکول شي، چې هغه بايد هلته واوسېږي، او امر يې وکړ چې د هغه له پاره ښايسته دېوالونه جوړ کړل

هوبنيار سړی او ساده سړی

شي - بېخي داسې لکه څنگه چې بنيایي. پاچا هغه ته یو سند ورکړ چې د سر وزیر په توګه د هغه مقرري یې تاییدوله. او همداسې وشول؛ چې هغوی د هغه خای چاپېر چې پاچا ورته په ګوته کړی و ډېر عجیب او بنایسته دېوالونه جوړ کړل. هغه دغه لوړ شان په قوت سره تر لاسه کړ.

اوس هوبنيار سړي، کله چې د پاچا لیک ور ورسېد، هغه هوبنيار شخص ته چې راوړی یې وو ځواب ورکړ، «صبر وکړه. د شپې دلته پاتې شه، او مونږ به په دې هکله خبرې اترې وکړو او پرېکړه به وکړو.»

مانېام، ده د هغه له پاره یوه ښه مېلمستیا برابره کړه. کله چې هغوی د مانېام ډوډۍ خوړله، هوبنيار سړي (د ساده سړي ملګري) ژور فکر ته مخه کړه او د خپلې هوبنيارۍ او فلسفې له مخې یې تحلیلونه پیل کړل. هغه غږ پورته کړ او ویي ويل، «دا څه معنی لري چې پاچا دې زما په څېر یوه عادي سړي ته سړی راولېږي؟ زه څوک یم چې پاچا باید ماته یو څوک راولېږي؟» دا څنگه کېدای شي؟ [ځکه چې هغه] داسې یو لوی پاچا دی چې داسې واک او مقام لري، او زه د داسې یوه لوی پاچا په وړاندې ډېر

هوبنيار سري او ساده سري

عادي شخص يم. آيا دا شونې ده چې پاچا ماته يو څوک راوليري؟ که ته دا وايي چې دا زما د حکمت له امله ده، آيا زه له پاچا سره څه د مقاييسې وړيم؟ او آيا پاچا هوبنيار خلک نه لري؟ همدارنگه، پاچا خپله هم يو ډېر هوبنيار سري دی. دا ټول څه روان دي، چې پاچا ماته يو څوک راليري؟» هغه له دې امله ډېر، ډېر حيران و.

هغه چې په دې هکله په حيرانتيا سره فکر کاوه، غږ کړ (هغه بل هوبنيار سري ته، هغه قاصد چې ليک يې راوړی و)، «آيا ته پوهيږي چې زه تا ته څه وایم؟ دا زما نظر دی چې دا ثابته خبره ده چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته. په دې هکله ټوله نړۍ تېروتلې ده — هغوی فکر کوي چې يو پاچا موجود دی. راءه چې په دې هکله له يوه بل اړخ څخه فکر وکړو: دا څنگه کېدای شي چې ټوله نړۍ د يوه واحد شخص، چې پاچا گڼل کېږي، په لاسونو کې ورکول شي؟ نو اصلا په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته.»

هوبنيار قاصد ځواب ورکړ، «ما تا ته له پاچا څخه يو ليک راوړی دی،» هوبنيار سري (د ساده سري ملگري پوښتنه وکړه، «آيا تا ليک نېغ په نېغه د پاچا له لاسه واخيست؟»

هوبنيار سري او ساده سري

هغه خواب ورکړ، «نه. يو چا د پاچا له خوا څخه ماته ليک راوړ.»

هغه خواب ورکړ او ويي ويل، «اوس ته په خپلو سترگو وينې چې زما خبره سمه ده، چې پاچا هېڅ نشته!» بيا، هغه له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دومره راته ووايه، ته د پلازميني استوگن يې؛ ته هلته لوی شوی يې — راته ووايه، آيا تا يو حل هم پاچا ليدلی دی؟»

هغه خواب ورکړ، «نه.» دا سمه خبره وه چې هر چا خو پاچا نه و ليدلی، ځکه چې پاچا له ډېر غیر عادي حالتونو څخه پرته نه ليدل کېدی.

اصلي هوبنيار سري يو غږ وکړ: «اوس ته کولی شي چې په ريښتيا سره هم وگوري چې زما خبره سمه ده. پاچا اصلا هېڅ نشته، ځکه چې ان تا هم هېڅکله پاچا نه دی ليدلی.»

هوبنيار قاصد پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، نو پر وطن باندې واکمني څوک کوي؟»

اصلي هوبنيار سري خواب ورکړ، «دا به زه درته تشریح کړم. دا چې زه په دې هکله ډېر پوهېږم، نو

🌀 هوبنيار سري او ساده سري 🌀

په دې هکله بايد له ما څخه پوښتنه وشي. له دې امله چې ما په اروپا کې ډېرو بهرنيو هېوادونو ته سفرونه کړي دي. هلته دود داسې دی چې هغوی اويا کسيزې جرگې لري چې هغوی د يوې ځانگړې دورې له پاره پر وطن باندې واکمني کوي. او هغوی د ټول هېواد واک سره وېشلی دی، چې يو په بل پسې واکونه په لاس لري. (دا لومړۍ خبره، يو پکې يو د جرگې غړی وي، بيا يوه درجه ښکته، او يو بل د هغه ځای نيسي او په وطن باندې واکمني کوي – چې هرځل يو بېل سري وي.)»

د هغه خبرو پر هغه بل هوبنيار سري (قاصد) باندې اغېز پيل کړ، او خبره دې ته ورسېده چې دا د هغوی دواړو له پاره يو حقيقت وگرځېد چې په نړۍ کې هېڅ پاچا نشته.

اصلي هوبنيار سري بيا خبرې پيل کړې او ويې ويل، «تر سهاره پورې صبر وکړه؛ زه به تا ته په لا ډېر مشخص ډول وښيم چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته.»

هوبنيار سري سهار پاڅېد او هوبنيار قاصد يې هم راپاڅاوه، او ورته يې وويل، «له ما سره کوڅې ته رaxe، زه به تا ته دروښيم چې دا ټوله نړۍ څنگه تېروتلې ده، او دا چې پاچا هېڅ نشته.

هوبنيار سړی او ساده سړی

هغوی بازار ته لاړل، او یو عسکر یې ولید. هغوی هغه ونيولی او پوښتنه یې ترې وکړه، «ته چاته نوکري کوي؟»

هغه ځواب ورکړ، «پاچا ته.»

«آیا تا په خپل ژوند کې کله پاچا لیدلی دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه»

هغه (یعنې لومړني هوبنيار سړي، چې د ساده سړي ملگری و، چې مونږ یې د «لومړني» هوبنيار سړي په نامه یادوو) ځواب ورکړ او ویې ویل، «وگوره! داسې کم عقلي ده!» (یعنې، عسکر د پاچا خدمت کوي، خو نه یې شي لیدلی — ځکه چې لکه چې یاده شوه هوبنيار سړي همپشه غوښتل چې په خپل کم عقلموب سره ثابته کړي چې پاچا هېڅ نشته.)

تر هغه وروسته هغوی یوه پوځي مشر ته ورغلل او له هغه سره یې خبرې پیل کړې، هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته چا ته نوکري کوي؟»

هغه ځواب ورکړ، (پاچا ته.)

«آیا تا پاچا لیدلی دی؟»

«نه.»

نو هغه وويل، «ښه، اوس يې ته په خپلو سترگو گوري چې، دا څرگنده خبره ده چې هر څوک غولېدلی دی، او دا چې پاچا هېڅ نشته.» (ځکه چې افسر هېڅکله پاچا نه دی ليدلی.» هغوی په خپلو منځونو کې سره ومنله چې پاچا هېڅ نشته.

لومړني هوبنيار وويل، «راځه، چې لاړ شو او په نړۍ کې سفر وکړو، او زه به په پرله پسې توگه تا ته دروښم چې ټوله نړۍ په لويه تېروتنه کې لوېدلې ده.»

هغوی په نړۍ کې وگرځېدل. هر چېرې چې به تلل، ليدل به يې چې خلک تېروتي دي. (يعنې، هوبنياران د خپل «حکمت» له لارې په داسې بې عقلۍ کې ورپرېوتل، او تر دې حده په کې وړاندې تلل چې فکر يې کاوه چې ټوله نړۍ تېروتي ده.) او د پاچا مسئله (يعنې، د هغوی په اند دا ثابته خبره وه چې پاچا هېڅ نشته) د هغوی له پاره يو متل وگرځېد. هرچېرې به چې هغوی وليدل چې خلک تېروتي دي، هغوی به پاچا د يوې پرتلې په توگه وړاندې کړ: «دا چې دا

هوبنيار سړی او ساده سړی

‘صحيح’ دى، همدارنگه دا چې هلته يو پاچا شته —
هغه هم [‘صحيح’] دى.»

هغوى همداسې په نړۍ كې خپل تگ او سفر ته دوام وركړ، تر هغه چې هر هغه څه يې خلاص كړل چې ورسره وو. هغوى پيل وكړ او يو اس يې خرڅ كړ، او بيا يې بل خرڅ كړ، تر هغه چې هغوى هر څه خرڅ كړل او پر پښو باندې تگ ته اړ شول. هغوى په منظمه توگه په نړۍ كې هر څه ازمويل، او په هر څه كې دې پايلې ته رسېدل چې نړۍ تېروتي ده. هغوى سوالگر شول، پر پښو روان شول، او اوس يې نو هېڅ له ځانونو سره نه لرل. هيچا هم د هغوى په څېر سوالگرو ته هېڅ پام نه كاوه.

نو هغوى په نړۍ كې تر هغه وگړخېدل چې په پاى كې هغه ښار ته ورسېدل چېرې چې وزير (هغه ساده سړى، د هوبنيار سړي ملگرى) اوسېدى. په هغه ښار كې، يو ښه سړى [يو سپيڅلى او حيرانوونكى سړى] و. ښه سړى ته ډېر زيات درناوى كېدى ځكه چې هغه په ريښتيا سره لوى كرامتونه لرل. تر دې چې د دربار اشرافو هم هغه ته ډېره لويه مرتبه او درناوى لرل. دغه هوبنيار سړى ښار ته راغلل، وگړخېدل او د ښه سړي د كور مخې ته ورسېدل. هغوى هلته

هوبنيار سړی او ساده سړی

ډېرې زانگوگانې وليدلې چې له څلوېښتو څخه تر پنځوسو پورې ناروغ خلک پکې و. هوبنيار سړي فکر وکړ چې دلته به يو ډاکټر وي. هغه غوښتل چې دننه ورشي او له هغه سره وگوري ځکه چې هغه خپله هم يو لوی ډاکټر و؛ هغه غوښتل چې دننه لاړ شي او هلته تماس ونيسي.

هغه پوښتنه وکړه، «دلته څوک اوسېږي؟»

خلکو ځواب ورکړ، «يو ښه سړی»

هغه په زوره، زوره وخنډل او خپل ملگري ته يې وويل، «دابل دروغ او کم عقلي ده! دا د پاچا په هکله تر تېروتنې لا ډېره د ملنډو خبره ده! ملگریه، اجازه راکړه چې د دې غلطۍ کيسه درته وکړم، چې نړۍ د دغو دروغو په هکله څنگه تېروتي ده.»

دغه وخت هغوی وړي شول او پوه شول چې هغوی لا هم درې يا څلور پوله لري. هغوی د انگر ځای ته ورغلل. هلته يو چا کولی شوای چې د درې يا څلورو پولو په مقابل کې خواږه ترلاسه کړي. هغوی د ځانونو له پاره د خوړو غوښتنه وکړه، او هغوی ته خواږه تيار کړای شول. کله چې هغوی خواږه خوړل، نو خبرې يې کولې او د ښه سړي د

هوبنيار سړی او ساده سړی

«دروغو» او «تېروتنې» په هکله سره غږېدل (يعني دا چې نړۍ څنگه تېروتي ده).

لنګر پخوونکي د هغوی خبرې واورېدې او ډېر زيات خپه شو، ځکه چې ښه سړي ته هلته ډېر په درنه سترګه کتل کېدل. هغه هغوی ته وويل، «څه چې لرئ هغه وخورئ او له دغه ځای څخه وځئ.»

بيا د ښه سړي يو زوی هلته راوړسېد، او هغوی د هغه په مخکې هم د هغه د پلار سپکاوي ته دوام ورکړ. د لنګر پخوونکي پر هغوی باندې د ښه سړي د زوی په مخکې د هغه د سپکاوي له امله چيغې کړې، تر دې چې پخوونکي هغوی سخت ووېل، اوله خپلې ودانۍ څخه يې واپستل.

هغوی ډېر زيات په غوسه شول، او غوښتل يې چې هغه سړی چې دوی يې وېلي وو محکمې ته کش کړي. هغوی پرېکړه وکړه چې د هغه ځای مالک ته ورشي چېرې چې هغوی خپل بکسونه ايښي وو، خو په دې برخه کې د هغه مشوره واخلي چې د ارزانه خوړو د پخلنځي پخوونکي چې هغوی يې وېلي وو، څنگه محاکمه کړي. هغوی لارل او د مېلمستون خاوند ته يې وويل چې د پخلنځي مسؤل هغوی سخت ووېل.

هوبنيار سړی او ساده سړی

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولي؟»

هغوی ورته وويل چې د ښه سړي په هکله مو خبرې کولي.

هغه ځواب ورکړ، «بېخي، دا سمه نه ده چې خلک ووېل شي، خو تا د ښه سړي پر ضد په خبرو کولو سره هېڅ ښه کار نه دی کړی، ځکه چې ښه سړي ته دلته په ډېره درنه سترګه کتل کيږي.»

هغوی وليدل چې هغه هم «تېروتي» دی. هغوی هغه پرېښود او يوه چارواکي ته چې يو بې دينه سړی و ورغلل.

هغوی هغه ته د خپلو وېل کېدو کيسه وکړله.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولي؟»

هغوی ورته وويل چې د ښه سړي پر ضد يې خبرې کولي.

چارواکي هغوی لا ډېر ووېل او ويې شړل.

هغوی له هغه څخه لارل، او يوه جگپوړي چارواکي ته ورغلل. هېچا هم د هغوی په حق کې انصاف ونه کړ. هغوی له يو څخه بل او له بل څخه بل ته لارل،

هونبیار سڙی او ساده سڙی

چي تل به له تېر څخه لورپوړی و (او هیچا هم د هغوی له پاره هیڅ ونه کړل، بلکه هر ځل هغوی ښه وهل خوړل) تر هغه چي هغوی وزیر ته (چي هغه پخوانی ساده سڙی و) ور ورسېدل. د لومړي وزیر د استوگنځي په مخکي ساتونکي پر پیره ولاړ وو. هغوی لومړي وزیر ته خبر ورکړ چي یو سڙی د هغه پاملرنه غواړي. هغه لارښوونه وکړه چي هغه باید دننه ورشي.

هونبیار سڙی سروزیر ته ورغی. هغه چي ورننوت، لومړی وزیر سمدلاسه پوه شو چي دا هغه هونبیار سڙی دی چي د هغه ملگری و. خو هونبیار سڙي هغه ونه پېژاند، ځکه چي هغه دومره لویه مرتبه ترلاسه کړې وه.

لومړي وزیر سمدلاسه له هغه سره خبرې پیل کړې او ورته ویي ویل، «ویني چي زما ساده گي څنگه زه دي لوري درجي ته راوړسولم، او ستا هونبیاری تا ته څه درکړل؟!»

هونبیار سڙي خبرې پیل کړې او ویي ویل، «دا چي ته زما ملگری ساده سڙی یي په دي باندې به زه او ته وروسته خبرې وکړو. اوس ما ته محکمه برابره

هوبنيار سړی او ساده سړی

کړه چې له هغوکسانو سره حساب وکړم چې زه یې و هلی یم.»

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، « هغوی ته ولې وو هلی؟»

ده ځواب ورکړ، «ځکه چې ما د هغه ښه سړي پر ضد خبرې کولې او ومې ويل چې هغه فرېکار او یو لوی درغلگر دی.»

ساده لومړي وزیر هغه ته وویل، «ته اوس هم د خپلې هوبنيارۍ په دام کې نښتی یې. وگوره، تا به ویل چې ته کولی شي چې په ساده ډول زما سطحې ته راوړسېږې، خو زه نشم کولی چې ستا هغې ته در ورسېږم. اوس یې ته ویني چې زه لا د وخته ستا درجې ته رسېدلی یم [ځکه چې لکه چې یاده شوه، ساده سړی اوس ډېر هوبنيار شوی هم و] خو ته لا تر اوسه پورې زما درجې ته نه یې را رسېدلی. او زه وینم چې دا ستا له پاره لا هم سخته ده چې زما ساده گي ته راوړسېږې.» سره له دې چې هغه له پخوا راهیسې د هغه د لویوالي له وخته له هغه سره بلد و، هغه امر وکړ چې هغه ته دې کالي ورکول شي چې وایي غوندي، او هغه له هغه څخه غوښتنه وکړه چې له هغه سره یوځای خواړه وڅوري.

هوبنيار سړی او ساده سړی

کله چې هغوی خواړه خوړل، هغوی یو له بل سره خبرې پیل کړې، او هوبنيار سړي هڅه وکړه چې خپله (احمقانه) نظریه چې پاچا هیڅ نشته ثابته کړي. ساده لومړي وزیر د هغه خبره وننگوله، «ته څه وایي؟ ما خپله پاچا لیدلی دی!»

هوبنيار سړي هغه ته په خدا ځواب ورکړ، «آیا ته په رښتیا سره ډاډه یې چې هغه پاچا و؟ ته هغه خپله پېژني؟ آیا ته دا ثابته شې چې د هغه پلار او نیکه پاچایان وو؟ ته څنگه پوهېږي چې هغه پاچا دی؟ خلکو تا ته وویل چې دا پاچا دی، او هغوی ستا څخه احمق جوړ کړ.»

ساده سړی د پاچا له شتون څخه د انکار پر خبره ډېر ټینګ په غوسه شو.

په همدغه وخت کې، یو څوک راغی او ویي ویل، «شیطان په تا پسې احوال رالېږلی دی.»

ساده سړي ډېر سخت ټکان وخوړ. هغه منډه کړه او خپلې بڼې ته یې ډېر په وېره سره وویل چې شیطان په هغه پسې احوال رالېږلی دی. د هغه بڼې هغه ته مشوره ورکړه چې په ښه سړي پسې احوال ورولېږي. هغه یو څوک په هغه پسې ورولېږی. ښه

هوبنيار سړی او ساده سړی

سړی راغی او هغه ته یې تعویذونه او نور د خوندیتابه وردونه ورکړل، او ورته ویې ویل چې اوس نو هغه باید له هیڅ شي څخه هم ونه وېرېږي. هغه پر دې ډېره عقیده لرله.

وروسته، هوبنيار سړی او ساده سړی سره گډ کېناستل. هوبنيار سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه شي دومره ډېر ووېرولې؟»

هغه وویل، «د شیطان له امله، چې مونږ ته یې احوال رالېږلی دی.

هغه په ده پورې وخنډل او ورته ویې ویل، «ته باور لري چې شیطان شته؟!»

ساده لومړي وزیر ځواب ورکړ، «بیا نو چا احوال رالېږلی و؟»

هوبنيار سړي ځواب ورکړ او ویې ویل، «ډاډه اوسه، هغه زما ورور و، چې غواړي له ما سره وگوري؛ دا چل هغه ترتیب کړی او په ما پسې یې په توکه کې احوال رالېږلي دي.»

هوبنيار سړی او ساده سړی

ساده سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، هغه څنگه له دې ټولو ساتونکو څخه راتېر شو؟»

هغه ځواب ورکړ، «څرگنده خبره ده چې هغوی ته يې رشوت ورکړی دی، او هغوی دروغ ويلي دي، چې ويلي يې دي چې هغوی هغه نه دی ليدلی.»

په دې وخت کې، يو څوک بيا راغی او د مخکې په څېر يې وويل، «شیطان تاته احوال رالېږلی دی.» دا ځل ساده سړي ټکان ونه خوړ، او نه هم وډار شو، او دا له دې امله چې هغه له ښه سړي څخه د خونديتوب وړدونه ترلاسه کړي وو.

هغه (ساده سړي) هوبنيار سړي ته وويل، «سمه ده، اوس ته څه وايي؟»

هغه وويل، «زه بايد تاته دا روښانه کړم. زه يو ورور لرم چې ما ته په غوسه دی، او هغه دغه لوبه د دې له پاره جوړه کړې ده چې ما ووېروي.» هوبنيار سړی پورته شو او هغه ته يې چې هغوی ته راغلی و، وويل، «هغه چې مونږ ته رالېږل شوی دی هغه څنگه ښکاري؟ د هغه وېښتان څه رنگ لري [او داسې نور]؟»

هوبنيار سري او ساده سري

او هغه نوري پوښتني وکړي.

هغه ده ته خواب ورکړ چې هغه په يوه خاص ډول معلومېږي.

هوبنيار سري وويل، «وگوره، زما ورور په دغه ډول ښکاري!»

ساده سري هغه ته وويل، «آيا ته له هغه سره ځي؟»

هغه خواب ورکړ، «هو، زه به له هغوی سره لاړ شم. يوازي داسې وکړه چې ما ته يو وسله وال ساتونکی راکړه چې کوم څوک ما ژوبل نه کړي.»

هغه ده ته يو وسله وال ساتونکی ورکړ، او دواړه هوبنيار سري له هغه سري سره لاړل چې په هغوی پسې راغلی و. (يعنې، هغوی له شيطان سره لاړل ځکه چې هغوی نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې هغه خپله شيطان و.)

ساتونکي بېرته ځني راغلل. ساده وزير له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «هوبنيار خلک څه شول؟»

هغوی خواب ورکړ چې هغوی هېڅ پوه نشول چې هغوی چيرې لاړل.

هوبنيار سړی او ساده سړی

او هغه (یعني، د شیطان قاصد) دغه هوبنيار سړي له خانه سره ونيول او یوه له خټو ډک لښتي یا ویالې ته یې راوستل. هلته شیطان د لښتي په منځ کې پر یوه تخت باندې کېناست. لښتی د سرینس په څېر ټینگ او نښلوونکی و، او هغوی ځانونه په خټه کې هېڅ نشول بنورولی.

هوبنيارو خلکو چیغې کړې، «خبیثانو، تاسو ولې مونږ زوروی؟ آیا په نړۍ کې د شیطان په څېر بل څه شته؟ تاسو خبیث خلک یاست! تاسو به ګناه مونږ کړوئ!» (دا چې دغو هوبنيارو سړیو لا هم نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې شیطان شته، نو هغوی وویل چې خبیث خلک به ګناه هغوی کړوي.

دواړه هوبنيار خلک په لښتي کې پرېوتل. هغو د دغه حالت په هکله تحلیل پیل کړ: «دا څه دی؟ دوی له بدمعاشانو څخه پرته نور هېڅ هم نه دي هغه چې یو ځل مونږ ورسره جګړه کړې وه، او اوس هغوی مونږ داسې ډېر کړوي.» هوبنيار سړي یو څو کاله په لښتي کې پراته وو. هغوی هلته سخت وکړول شول.

یو ځل، ساده لومړی وزیر د هغه ښه سړي د کور مخ ته تېرېدی، او خپل ملګری هوبنيار سړی وریاد

هوبنيار سري او ساده سري

شو. هغه دننه ورغی چې بنه سري وگوري، او هغه ته يې په مناسب ډول درناوی وکړ. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه چې آيا کېدای شي چې هغه هوبنيار سري را وښيي؟، او آيا کولی شي چې هغه را خوشي کړي. ساده لومړي وزير بنه سري ته وويل، «آيا ستا هغه هوبنيار سري په یاد دی چې شيطان ورپسې احوال راولېږي او کومې خوا ته يې بوتلی، او ما بيا له هغه وخت راهيسې نه دی ليدلی؟»

بنه سري ځواب ورکړ، «هو، زما په یاد دی.»

ده له هغه څخه غوښتنه وکړه چې که هغه ځای ور وښيي چې هوبنيار سري پکې دی، چې دی هغه له هغه ځای څخه را وباسي.

بنه سري هغه ته وويل، «زه بېخي کولی شم چې د هغه ځای تاته دروښيم او راويي باسم، خو له ما او تا پرته بل هيڅوک هلته نشي تللی.»

هغوی سره يوځای لاړل. بنه سري هغه څه چې پرې پوهېدی وکړل، او هغوی هلته ورسېدل. هغوی وليدل چې هوبنيار خلک په ټينگ لښتي کې، په خټه کې پراته دي.

هوبنيار سړی او ساده سړی

کله چې هوبنيار سړي لومړی وزير وليد، هغه و هغه ته ورچيغې کړې، «زما وروره! وگوره! هغوی ما وهي! او دغه بدمعاشان ما په نه خبره سخت کړوي!»

لومړي وزير پر هغه باندې نيوکه وکړه: «ته اوس هم په خپلې هوبنيارۍ پورې کلک نښتی يې، او نه غواړي چې په هېڅ شي باندې باور وکړي! ته وايي چې دا خلک دي؟ اوس به ته وگوري: دا هغه ښه سړی دی چې تا نه منلی. اوس به تا ته وښودل شي چې دی يوازنی سړی دی چې کولی شي چې تا راوباسي (او هغه به تا ته ريښتيا دروښي).»

ساده وزير غوښتنه وکړه چې ښه سړی دې هغوی راوباسي او ورته و دي ښي چې دا شيطان دی، او دا چې دا خلک نه دي.

ښه سړي هغه څه وکړل چې کول يې، او هغوی پرېښودل شول چې پر وچه ځمکه باندې ودرېږي. هلته بېخي لښتی نه و. شيطاني ارواگانې په دوره باندې بدلې شوې.

بيا هوبنيار سړي په لومړي ځل ريښتيا وليدل، او مجبور شو چې د خپلې خوښې پر خلاف اعتراف

هوبنيار سړی او ساده سړی

وکړي، چې يو پاچا په ريښتيا سره شته، او دا چې په
ريښتيا سره يو ښه سړی شته، او داسې نور.

سوداگر او فقير

يو وخت په يو خای کې يو لوی سوداگر و چې ډېره شتمني يې درلوده. هغه ډېره لويه سوداگري درلوده، او مالي اسناد او ليکونه يې ټولې نړۍ ته تلل وو. هغه تر ټولو ښه هر څه درلودل.

تر هغه کښته يو فقير اوسېدی. هغه ډېر زيات غريب او په هر څه کې د شتمن سوداگر بېخي برعکس و (داسې چې د هغوی مقامونه يو د بل پر ضد وو، څنگه چې سوداگر ډېر زيات شته درلودل په ورته وخت کې فقير ډېر زيات فقر درلود).

هغوی دواړو کوچنيان نه لرل. سوداگر کوچنيان نه درلودل، او همداسې فقير هم کوچنيان نه درلودل.

يو ځل سوداگر خوب وليدی چې خلک د هغه کورته راغلي وي او شيان په کڅوړو کې اچوي او ټولوي يې. هغه پوښتنه کوي «تاسو څه کوئ؟» هغوی ځواب ورکوي «مونږ هرڅه د فقير کره وړو» (دا هغه فقير و چې له هغه څخه کښته اوسېدی).

سوداگر او فقير

هغه په دې کار سره ډېر زيات وکړېدى او ډېر نا ارام شو، ځکه چې هغوى غوښتل چې د هغه ټول شته ترې واخلي او د فقيرکړه يې يوسي، او هغه نشول کولى چې هغوى له دې کار څخه په خپله غوسه راوگرځوي ځکه چې ډېر زيات خلک په دې کار بوخت وو. نا اشنا خلکو دهغه د ټولو سوداگريزو مالونو، شتمنى او ملکيت هر څه په کڅوړو کې ټول کړل. هغوى هر څه د فقيرکړه پورل، او له تشو دېوالونو پرته يې هيڅ هم پرېښودل.

هغه ډېر زيات خفه و، چې راپاڅيد نو پوه شو چې دا هر څه يو خوب و، خو ان وروسته له هغه چې پوه شو چې دا هرڅه يوازې يو خوب و، او د خداى شکر يې ادا کړ چې هر څه لا هم د هغه په واک کې وو، د هغه زړه ډېرپه ډار سره ټوپونه وهل. خوب هغه ډېر خپه کړ، او هغه نشول کولى چې له ذهنه يې وباسي.

سوداگر له پخوا څخه پر فقير او د هغه پر ښځې پام کولى، او هر هغه څه به يې ورکول چې وس يې پرې رسېدى. اوس تر خوب ليدلو وروسته هغه د هغوى په هکله خپله پاملرنه له مخکې څخه نوره هم ډېره کړه، خو هرکله به چې غريب سړى او ښځه يې د

﴿ سوداگر او فقير ﴾

هغه کور ته ورغلل، د هغه په څېره کې به تغير راغی او ډېر به وډار شو، ځکه چې هغه ته به هغه خوب ورياد شو.

هغوی، يعنې فقير او بښه يې، له هغه کره ډېر ورتلل او له هغه سره به يې ليدل. يو ځل، کله چې د فقير بښه د هغه کره ورغله، نو هغه هغې ته څه ورکړل، د هغه په څېره کې تغير راغی، او ډېر ووېرېد او سربدل شو.

بښې وويل، «بخښنه غواړم، کولی شې راته ووايې چې څه دليل دی چې هر کله چې مونږ تا ته راشو، ستا په څېره کې ډېر زيات تغير رايي». هغه هغې ته د خپل خوب ټوله پېښه بيان کړه، او دا چې اوس له هغه وخت راهيسې د هغه زړه له وېرې ټک شوی دی.

هغې يوه ټاکلې نېټه ياده کړه او پوښتنه يې وکړه چې، «آيا خوب په هغه شپه و؟» هغه ځواب ورکړ، «هو». «د هغه معنی څه ده؟» هغې وويل، «په هغې شپې ما هم يو خوب وليد». «ما خوب وليد چې زه ډېره شتمنه يم او دا چې خلک زما کور ته راتلل او کڅوړې يې ټکولې. ما له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې چېرې يې وړي، او هغوی ځواب راکړ، «د فقير

﴿ سوداگر او فقير ﴾

کره!» (هغوی سوداگرته اشاره کوله، خو دا وخت هغوی هغه ته فقير ويل.) ته ولي د يوه خوب په هکله دومره فکر کوي؟ خوب خو ما هم ليدلی دی.»

د هغې د خوب په اورېدلو سره سوداگر نور هم ووپرېد او وارخطا شو. داسې ښکارېدل چې د هغه شتمني او ملکيت دې فقيرته ورکول کېږي او د فقير، فقر دې ده ته راوړل کېږي. هغه ډېر سخت ووپرېد.

يوه ورځ د سوداگر ښځې په بگۍ کې سفر وکړ. هغې له ځان سره نورې ښځې بوتلې، د فقيرښځه يې هم له ځان سره بوتله، او په چکر لاړې.

د سفر پر وخت، يو جنرال او لښکر يې هم پر دغې لارې تېرېدل. کله چې پوځ تېرېدی، هغوی واټ بند کړ. جنرال وليدل چې ښځې روانې دي، هغه حکم وکړ چې له هغوی څخه يوه بايد له ځانه سره بوځي. د هغه عسکر لاړل او د فقيرښځه يې ترې بېله کړه او مجبوره يې کړه چې د جنرال د بگۍ خوا ته ور سره لاړه شي. هغوی بيا هغه له ځان سره بوتله.

داسې لاره نه وه چې هغه دې پرې خلاصی ومومي ځکه چې په لږ وخت کې هغوی ډېر لږې لاړل او د دې ترڅنګ، له جنرال سره يو لښکر هم و. نو جنرال

سوداگر او فقیر

هغه له ځان سره کړه او خپلې سیمې ته یې یوړله. بنځه له خدای څخه ډېره ډارېده؛ هغې د هغه د غوښتنو اورېدلو ته هېڅ غور و نه نیوی، او ډېر یې ژړل. هغوی هغې ته ډېرې زارې وکړې او له هغې سره یې ډېره مینه وښوده، خو بیا هم هغې له خدای څخه ډېره وېره ښودله.

نو هغه، د سوداگر بنځه، او نورې بنځې له خپل سفر څخه بېرته راستنې شوې، خو د فقیر بنځه نه وه.

فقیر ډېر زیات ژړل، خپل سر یې په پرېشانی سره پر دېوال واهه، او په پرله پسې توګه یې د خپلې بنځې ماتم کولی.

یوه ورځ سوداګر د فقیر د کور تر څنګ تېرېدی، وایې ورېدل چې هغه ډېر سخت ژاړي، او خپل سر پر دېوال وهي. هغه دننه ورغی او پوښتنه یې وکړه، «ته ولې داسې ژاړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه ولې ونه ژاړم؟» «ما ته څه راپاتې شول؟ څوک به شتمني لري څوک به کوچنیان لري، خو زه نور څه لرم؟ اوس مې بنځه هم راڅخه پورل شوه، نو ما ته څه را پاتې شول؟»

سوداگر او فقير

د فقير د غم او درد په ليدلو سره د سوداگر زړه سخت ودرېد او له فقير سره يې همدردي پيدا شوه.

بيا سوداگر يو بې پروا کار وکړ، چې بېخي لېونتوب و. هغه لاړ او پوښتنه يې وکړه چې جنرال چېرې اوسېږي، او هغه لوري ته يې سفر وکړ.

هغه ډېر بې پروا کار وکړ. هغه مخامخ د جنرال کور ته ورغی. جنرال هلته ساتونکي هم درلودل، خو سوداگر، له دې امله چې پر بل حال و، هېڅ شي ته هم پام ونه کړ. هغه ساتونکيو ته هېڅ پام ونه کړ.

ساتونکيو هم سخت ټکان وخور او چې داسې يو سړی يې وليد چې داسې وحشيانه عمل کوي نو ډېر ناارام شول. هغه دلته څنگه راغی؟ او د خپلې پرېشاني له امله، ساتونکيو د هغه مخه ونه نيوله، او هغه وکولی شول چې له ټولو ساتونکيو څخه تېر شي او د جنرال تر استوگنځي پورې، چې د فقير بڼه پکې پرته وه، ځان ورسوي.

هغه هغې ته ورغی او راويښه يې کړه. ورته وېي ويل «راځه».

سوداگر او فقير

کله چې هغې هغه ولید، وارخطا شوه او ووپرېده، هغه هغې ته وویل، «راځه له ماسره، چټکه راځه». بڼځه له هغه سره راروانه شوه، او بیا هغوی له ټولو ساتونکیو څخه تېر شول، تر دې چې بهر ووتل، بیا نو د هغه سوچ سرته ورغی او پوه شو چې څه کاريې کړی دی، یو ډېر بېپروا کار. هغه پوه شو چې ژر به هلته یوه لویه غوغا جوړه شي، همداسې وهم شول. د جنرال د سړیو له خوا یوه لویه غوغا جوړه شوه.

سوداگر لاړ او خپل ځان یې په یوه کنده کې چې د باران له اوبو ډکه وه پټ کړ. هغوی ترهغه وخت پورې پټ وو چې غوغا پای ته ورسېده. هغه تر دوو ورځو پورې په دې کنده کې له هغې سره یوځای پاتې و.

هغې هغه لویه قرباني چې سوداگر د هغې له پاره ورکړه، او هغه لوی کړاو چې هغه د هغې له پاره پر ځان ومانه، ولیدل، نو په خدای یې قسم یاد کړ چې خپل ټول بڼه بخت او طالع (شونې وه چې هغه دې څه بڼه بخت، بنایي ډېر ارزښت، او طالع ولري) به له سوداگر څخه ونه سپموي. تر دې چې که هغه وغواړي چې د هغې ټوله بریا او لویوالی واخلي، او هغه بېخي هسې شي لکه چې هغه په اصل کې وه،

سوداگر او فقير

خو بيا به يې هم له هغه څخه ونه سپموي، خو په داسې يو ځای کې به شواهد څنگه پيدا کړای شي؟ هغې هغه کنده د يوه شاهد په توگه ونيوله.

دوي ورځې وروسته، هغه له هغې سره لاړ. هغوی وړاندې لاړل، او لاړل. هغه پوه شو چې هلته په هغه ځای کې هم د هغې لتون کېدی. دا ځل هغه لاړ او ځان يې له هغې سره په يو مذهبي حمام کې پټ کړ.

هغې د هغې لويې قربانۍ او کړاو په هکله بيا فکر وکړ چې سوداگر د هغې له پاره گاللي وو. هغې بيا د مخکې په څېر قسم ياد کړ، (چې د هغې ټول بڼه او داسې نور) او مذهبي حمام يې د شاهد په توگه ونيول. هغوی هلته هم د يو دوو ورځو له پاره پاتې شول. او بيا روان شول او مخکې لاړل.

بيا هغه پوه شو چې دلته هم د هغې لتون روان دی. نو بيا، هغه له هغې سره پټ شو، هر ځل په يو بل ځای کې، د اوبو په اوو بېلابېلو ځايونو کې: هغه کنده او حمام چې مخکې ياد شول، يو حوض، يوه چينه، يو لښتی، يو سيند او يو ډنډ. په هر ځای کې چې هغوی پټېدل، هغې تل د هغه د ځان قرباني او کړاو

سوداگر او فقير

چې هغه د هغې له پاره پرځان گالل، خپل ځان ته وريادول او تل به يې هسې قسم کوی لکه چې مخکې يې ياد کړی وو. هر ځل به يې ځای د يو شاهد په توگه نيوی. هغوی سفر ته دوام ورکړ، چې هر ځل به په دغو ځايونو کې پټېدل، تر هغه چې په پای کې هغوی يوه سمندر ته ورسېدل.

څنگه چې سيند ته راوړسېدل، دا چې سوداگر يو لوی سوداگر و او د سيند لارې ورته معلومې وې، هغه وکولی شول چې داسې تياری ونيسي چې خپل وطن ته پرې ورسېږي. هغه سفر وکړ او د فقير له ښځې سره يو ځای کور ته راغی، او ښځه يې بېرته فقير ته ور وسپارله. هرې خوا ته خوشحالي شوه.

پر سوداگر باندې خدای له دې امله چې داسې يو ښک کار يې وکړ، او سربېره پردې يې هغه په پوره امانت سره راوستې وه (يعنې د خدای وېره ورسره وه او هغې ته يې لاس نه و وروړی)، خدای رحم وکړ او په هغه کال يې يو زوی ورکړ. هغې (د فقير ښځې) هم چې له جنرال او سوداگر دواړو سره د پاتې کېدلو پر وخت يې د هغوی دواړو دغوښتنې په مقابل کې مقاومت کړی و، هغه هم لايقه وگڼل شوه، او يوه لور يې وزېږوله؟

﴿ سوداگر او فقير ﴾

نجلی په بېساري توگه وړ او ډېره ښکلي وه. هغه داسې يوه ښکلا وه چې هغه يې له نور بشريت څخه بېله کړې وه. داسې ښکلا هېڅکله هم په انسانانو کې نه وه ليدل شوې. خلکو به ويل، «خداى دې يې له بدو سترگو وساتي» (کله چې يوڅوک داسې بې جوړې وي هغه په سختۍ سره ثمر ته رسېږي ډېر وخت له نظره کېږي). د هغې ښکلا ډېره لوړه وه، چې بېلگه يې تر دې مخکې هېڅکله هم په نړۍ کې نه وه ليدل شوي.

ټول خلک به راتلل چې هغه وگوري، او هغوى د هغې ښکلا ته، چې ډېره بېساري وه، ډېر حيران وو. هغوى تل هغې ته له مينې نه سوغاتونه ورکول. هر چا دومره سوغاتونه وروليږل چې فقير شتمن شو.

په ورته وخت کې، له سوداگر سره داسې نظر پيدا شو چې هغه بايد له فقيرې سره د هغه د لور د ډېرې ښکلا له امله چې ډېره بې جوړې وه، د خپلوى خبره وکړي. هغه له ځان سره وويل چې ښايي دا د هغو خوبونو معنى وي چې په کې هغه څه چې د هغه وو فقيرته راوړل کېدل، او هغه چې د فقير وو، ده ته راوړل کېدل. د خوب معنى ښايي دا وي چې هغوى بايد د خپلو کوچنيانو تر منځ يو واده رامنځته کړي،

❁ سوداگر او فقير ❁

او د هغوی د یوځای کېدلو په پایله کې به هغه څه چې د هغوی وو د هغوی ترمنځ سره ګډ شي.

یوه ورځ چې د فقیر بڼه د سوداگر کره راغلې وه، سوداگر د هغه د دې هیلې په هکله ورته وویل چې که هغوی د خپلو کوچنیانو ترمنځ د واده له پاره تیاری وکړي. هغه وښودله چې ښایي د دې له لارې یې هغه خوبونه رینستیا راووځي.

هغې ځواب ورکړ، «ما هم د دې په هکله فکر کاوه»، «خو ما زړه نه شو کولی چې د داسې یو واده په هکله له تاسو سره خبره وکړم. که ته غواړې، زه بېخي تیاره یم چې داسې کار وکړم، او زه به هېڅکله هم ستا مخه ونه نیسم. ما لا پخوا قسم کړی دی چې زه به هېڅکله هم له تا څخه هیڅ ښه هم ونه سیموم.»

د سوداگر زوی او د فقیر لور سره یوځای ښوونځي ته تلل، او خارجي ژبې یې، لکه څنګه چې هلته دود و، زده کړې. په ورته وخت کې به خلک راتلل چې نجلۍ د هغې د ځانګړې ښکلا له پاره وګوري، او هغوی هغې ته هومره ډېر سوغاتونه ورکړل چې فقیر شتمن شو.

سوداگر او فقير

سلطنتي وزيران هم راغل چي هغه وگوري،
او هغوی په هغه څه چي ويي ليدل ډېر زيات خوشحال
شول. هغوی پوه شول چي د هغې بنکلا بي جوړې
او ډېره لوړه ده، ځکه چي هغه له عادي بشري
حدودو څخه تېره وه.

د هغې د ډېرې خيالي بنکلا له امله، له ځينو وزيرانو
سره داسي نظر پيدا شو چي له فقيرسره د واده
خبره وکړي. هغو وزيرانو چي زامن يي درلودل
ډېر غوښتل چي زامن دي يي له هغې سره واده
وکړي، خو د هغو له پاره نامناسبه بنکارېده چي داسي
د يوې ټيټې طبقې له شخص سره دي واده وکړي. له
دې امله هغوی اړتيا درلوده چي هڅه وکړي چي د
فقير مقام لوړ کړي.

هغوی داسي تياري ونيو چي فقير لومړی د امپراتور
په خدمت کي د يو ډگرمن په توگه کار پيل کړي.
وروسته هغه لوړ او نور هم لوړ شو، ځکه چي هر ځل
هغوی د هغه د ترفيع ورکړه چټکوله، تر دې چي
هغه په چټکۍ سره ډېر لوړ او جنرال شو. په دې
وخت کي وزيرانو غوښتل چي ور وړاندې شي او له
هغه سره د واده خبره وکړي، خو دا کار سخت و،
ځکه چي ډېرو وزيرانو غوښتل چي داسي وکړي، او

سوداگر او فقير

ډېرو د هغه له پاره د ترفيع د ترلاسه کولو په برخه کې هڅه کړې وه. (له دې امله، هغه ونشول کولی چې له هېڅ يوه سره هم پر واده جوړ راشي.) د دې ترڅنګ، هغه نشول کولی چې د سوداگر له امله هم له هغوی سره پر واده جوړ شي، ځکه هغه لا له وخته څرګنده کړې وه چې د هغه لور بايد د سوداگر زوی ته ور واده شي.

فقير چې اوس يو جنرال و، نورې برياوې يې هم ور په برخه شولې. امپراتور چې به هغه هر ځل جګړو ته لېږي، بريالۍ به راګرځېدې. نو امپراتور نوره ترفيع هم ورکړه، په دوامداره توګه لوړه او لوړه، او هغه به تل ډېر بريالۍ و.

بيا امپراتور مړ شو. ټول رعيت پرېکړه وکړه چې فقير بايد نوی امپراتور شي. کله چې وزيران سره جرګه شول، هغوی ټول پر دې سره سلا شول چې هغه دې امپراتور شي.

نو هغه سړی چې پخوا فقير و اوس امپراتور شو. هغه جګړې وکړې او ډېر بريمن شو، او ډېرې ځمکې يې ونيولې. هغه نورې جګړې وکړې، او تل بريالۍ راستون شو، چې په دوامداره توګه يې برياليتوبونه ترلاسه کول، تر هغه چې ټولو نورو

سوداگر او فقير

پاچاهيو پرېکړه وکړه چې هغوی به په خپله خوښه د هغه واکمنۍ او حکمونو ته غاړه ږدي. ځکه چې هغوی د هغه لوی بری ولید، چې هغه د نړۍ ټوله ښکلا او هرې ښې طالع درلودې. له دې امله ټول پاچايان سره جرگه شول او پرېکړه یې وکړه چې هغه به د ټولې ځمکې امپراتور وي، او هغوی هغه ته یو په سرو زرو لیکلی سند ورکړ.

امپراتور (هغه چې مخکې فقير و او پر ټوله نړۍ امپراتور شو) اوس نه غوښتل چې له سوداگر سره د واده تړون وکړي، ځکه چې له یوه امپراتور سره نه ښايي چې لور یې د یوه سوداگر د زوی سره واده وکړي. خو، د هغه ښځې ملکې، د سوداگر له پرېښودلو سره مخالفت وکړ. (یعنې هغه د سوداگر پر خوا ودرېده ځکه چې هغه د هغې له پاره خپل ژوند په خطر کې اچولی و، او داسې نور) او امپراتور ولیدل چې هغه نشول کولی چې د سوداگر د زوی واده د بلې نجلۍ سره وکړي، په تېره بیا له دې امله چې د هغه ښځې په کلکه سره د سوداگر ملاتړ کاوه.

نو هغه د سوداگر په اړه د ځینو پلانونو طرحه کول پیل کړل. د هغه لومړۍ حرکت دا و، چې هغه یې

سوداگر او فقير

شتو کړي. هغه دا ټول پلانونه داسې ترسره کول لکه هېڅ چې د هغه له خوا څخه نه وي، او هغه په دوامداره توګه داسې ترتيبات نيول چې هغه خراب کړي. يو امپراتور به له شکه دا توان لري. هغه په دوامداره توګه د سوداګر له پاره تاوانونه، او په سوداګرۍ کې ماتې ورواړول، تر هغه چې هغه به شتو، او يو پوره فقير، شو.

خو، ملکي په دوامداره توګه د سوداګر ملاتړ کاوه. امپراتور پوه شو چې تر هغه پورې چې يې زوی ژوندی وي، (يعنې د سوداګر زوی) دا به ناشونی وي چې له بل چا سره دې يې د لور واده وشي. نو هغه داسې هڅې پيل کړې چې د سوداګر زوی له منځه يوسي. نو يو پلان يې جوړ کړ چې له هغه څخه ځان خلاص کړي، د دروغو تورونه يې ولګول، او قاضيان يې مقرر کړل چې قضيه وچلوي. قاضيان پوه شول چې امپراتور غواړي چې ځوان يوې ډډې ته کړي، نو هغوی هغه ته داسې سزا واوروله چې هغه په يوه بوجۍ کې بند او په سيند لاهو شي.

ملکه له دې امله په زړه کې ډېره غمجنه وه خو تر دې پورې چې ان ملکي هم نه شول کولی چې د امپراتور مخالفت وکړي.

سوداگر او فقير

ملکه هغو خلکو ته چې وظیفه ورکول شوې وه چې
خوان سیند ته ورواچوي، ورغله. هغه د هغوی په
پینو کې پرېوته، ډېرې ننواتې یې ورته وکړې چې د
هغې له پاره دې هغوی هغه ته اجازه ورکړي چې
لار شي. تر هرڅه ایسته، خو هغه د دې وړ ګرځول
شوی و چې ودې وژل شي؟ هغې غوښتنه وکړه چې
هغوی دې یو بل بندي چې په مرګ محکوم شوی
وي، راوباسي او سیند ته دې یې واچوي، او خوان
دې خوشي کړي.

د هغې هڅو پایله ورکړه او هغوی له هغې سره قسم
وړ چې خوان به ژغوري او هغوی همداسې وکړل.
هغوی بل سړی راوښو او سیند ته یې واچاوه، او د
سوداګر زوی ته یې اجازه ورکړه چې لار شي.
هغوی هغه ته وویل، «خه! خه!» او هغه هم پر خپله
مخه لاړ.

خوان لا له وخته پوخ و، نو هغه په خپله مخه ولاړ.
مخکې له دې، یعنې مخکې له دې چې خوان لار شي،
ملکې خپله لور ځان ته وروغوښته. هغې وویل،
«زما لورې، ته باید پوهه شي چې دغه د سوداګر
زوی په تقدیر کې ستا د ژوند ملګری دی.»

سوداگر او فقير

هغې بيا خپلې لور ته ټوله هغه كيسه وكړه چې پرې تېره شوې وه. «سوداگر خپل ارام او خوښي زما له پاره قرباني كړل او په اوو ځايونو كې (يعنې په اووه ډوله اوبو كې) له ما سره يو ځای و، او هر ځل ما په خداى قسم كړى دى چې زه به له هغه څخه هېڅ داسې ښه چې زه يې لرم نه سپموم، او دغه اووه ځايونه [كنده، مذهبي حمام، او د اوبو اوه نور ډولونه] مې د شاهدانو په توگه نيولي دي. نو ته چې زما ټول ښه، بخت، او برياليتوب يې؛ بې له شكه چې ته د هغه د زوى يې او د هغه زوى ستا د ژوند ملگرى دى. خو ستا پلار د خپلې لويى له امله غواړي چې هغه بې له گناه ووژني. ما لا د وخته يوه هڅه كړې چې هغه وژغورم او په بري سره مې هغوى دې ته تيار كړي چې هغه بچ كړي. نو ته بايد پوهه شي چې هغه ستا د ژوند ملگرى دى او ته بايد په نړۍ كې له هېڅ بل سړي سره د واده له پاره موافقه ونه كړې».

نجلى د خپلې مور خبرې ومنلې، ځكه چې هغه هم له خداى څخه وپرېده. هغې خپلې مور ته ځواب وركړ چې هغه به په يقين سره د هغې په خبرو عمل كوي.

نجلى بيا لاړه او د سوداگر زوى ته يې چې لا په محبس كې و يو ليك واستاوه. هغې ورته وليكل چې

سوداگر او فقير

زه ستايم او تا د خپل ژوند ملگری گڼم. هغې هغه ته د نقشي يوه برخه ورولېږله چې ټول هغه ځايونه پرې رسم شوي وو چې د هغې مور پکې د هغه له پلار سره پټه شوې وه، چې هغه اووه شاهدان وو: کنده، مذهبي حمام، او نور ځايونه. پر هغې باندې هغې د يوې کندي، يو مذهبي حمام، او د اوبو د نورو ځايونو انځورونه کښلي وو. هغې هغه ته ډېر سخت اخطار ورکړ چې هغه بايد ډېر، ډېر پام وکړي چې دغه يادښت له ځان سره وساتي. بيا هغې د ليک په پای کې په خپل نامه لاسليک وکړ.

تر دې وروسته، همداسې پېښ شول: مسؤل شخص د هغه پرځای بل سړی راوست او د سوداگر زوی ته يې اجازه ورکړه چې لاړ شي، او هغه پر خپله مخه لاړ.

هغه لاړ او لاړ تر دې چې سمندر ته ورسېد، هلته هغه په يوه بېړۍ کې سپور شو او په سمندر ورگډ شو. يو غښتلی طوفاني باد راواوت، او بېړۍ يې د يوې دښتې غاړې ته واېسته. باد دومره غښتلی و چې په زور سره يې بېړۍ ماته شوه، خو سپرلي ژوندي پاتې شول، او وچې ځمکې ته ورسېدل. هلته يوه دښته

سوداگر او فقير

وه، نو د بېړۍ خلك د خوړو په لټون پسې ووتل؛ هر يو د خوړو له پاره د څه په موندلو پسې شو.

له هغه ځای څخه بېړۍ نه تېرېدې، ځكه هغه يوه دښتې سيمه وه. له دې امله، هغوی داسې تمه نشول کولی چې بله بېړۍ دې راشي او هغوی دې خپلو کورونو ته ورسوي. هغوی دښتې ته لاړل چې خواړه ولټوي. نو هغوی تیت او سره بېل شول.

ځوان سړی په دښته ورننوت، لاړ او پسې لاړ، تر هغه چې له غاړې څخه ډېر ليرې شو. کله چې هغه پرېکړه وکړه چې بېرته راوگرځي، نه يې شول کولی چې دا کار وکړي. څومره چې به هغه ډېره هڅه کوله چې بېرته راوگرځي، هومره به ليرې کېدې، تر هغه چې پوه شو چې نشي کولی چې بېرته راستون شي. له دې امله، په دښته کې وړاندې او پسې وړاندې لاړ. هغه يوه لينده درلوده چې خپل ځان پرې په دښته کې د وحشي حيواناتو په وړاندې له خطر څخه وژغوري.

چېرې چې هغه لاړ، ويې کولی شول چې د خوراک له پاره يو څه ومومي. هغه لاړ او پسې لاړ تر دې چې له دښتې څخه ووت، او يو ځای ته ورسېد. هلته

سوداگر او فقير

يوتش حای و چې اوبه پکې وې او خوا او شا تري مېوه لرونکې ونې هم راگرځېدلې وې. هغه مېوه وخوړه او اوبه يې وڅښلې.

هغه پرېکړه وکړه چې تر هغو چې ژوندی وي، دلته به اوسېږي. هغه پوه شو چې د هغه له پاره به سخته وي چې ښاري ژوند ته بېرته وروگرځي او څوک پوهېږي چې که هغه دا حای پرېږدي آیا هغه به د دې په څېر بل کوم ښه حای پيدا کړي؟ له دې امله هغه پرېکړه وکړه چې هم هلته پاتې شي او خپل پاتې عمر په هغه حای کې تېر کړي.

هغه دغه حای ډېر گټور وگڼلی، مېوې به يې خوړې او اوبه به يې څښلې. ځينې وختونه به هغه بهر وتلی او د خپلې ليندې په واسطه به يې يو سوی يا هوسۍ وويشت، او غوښه به يې وخوړه. هغه به کبان هم نيول ځکه چې هلته په هغو اوبو کې ډېر ښه کبان وو. له دې امله هغه فکر وکړ چې دا به د هغه له پاره ډېره ښه وي چې د خپل پاتې عمر له پاره هلته پاتې شي.

امپراتور وروسته تر هغه چې د سوداگر زوی يې په سزا ورساوه، او له هغه څخه بېغمه شو (ځکه امپراتور فکر کاوه چې پر ځوان سړي باندې په رښتيا

سوداگر او فقير

سره فيصله عملي شوي ده، او هغه نور په نړۍ کې نشته)، اوس يې نو کولی شول چې د خپلې لور د واده تړون وکړي. له دې امله له بېلابېلو پاچايانو سره د هغې له پاره د يوه انډول د پيدا کولو خبرې پيل شوې.

امپراتور د خپلې لور له پاره يوه ځانگړې مانۍ جوړه کړه چې هغه هلته اوسېده. هغې د اشرافو (وزيرانو) ځوانې ښځې او لوني د خپلو مجلسونو له پاره ورغوښتې، او هلته اوسېده. هغې به د موسيقۍ آلې غږولې او په ورته ساعت تېريو کې به لکه څنگه چې دود و، بوخته وه.

کله به چې هغې ته د يوې جوړې وړانديز وشو، نو هغې به تل داسې ځواب ورکاوه چې ټولې خبرې (چې د جوړې په هکله وې) به يې رد کړې، او ويل به يې چې هغه سړی چې غواړي له دې سره واده وکړي هغه دې خپله راشي. هغه د سندرو ويلو په هنر (يعنې په ښې پوهې سره د ښايسته سندرو د ترنم کولو مهارت) کې ډېره رسېدلې وه. هغې د ماهرو صنعتگرو په وسيله يو داسې ځای برابر کړ چې هغوی (د هغې غوښتونکيو) کولی شول هلته ورشي. د هغې غوښتونکي به هغې ته مخامخ هلته درېدې او خپلې سندري به يې ويلې چې په هغې کې به د مينې

﴿ سوداگر او فقير ﴾

نظمونه، لکه داسې عشقي لغتونه چې يو څوک يې په مینه کې خپلې معشوقې ته بولي، شامل وو.

پاچايان به راتلل چې هغه و هڅوي. هغوی به هغه خای ته ورتلل او هر يوه به خپل نظم لوست. نجلی به د هغوی له ډلې څخه ځينو خلکو ته د خپلو کنيځو له لارې په يو عشقي نظم سره ځواب ورکاوه. نورو ته به، چې د هغې به ډېر خوښ شول، هغې په خپله ځواب ورکاوه. هغې به خپل غږ په سندره کې اوچت کړ او په عشقي الفاظو به يې ځواب ورکړ. او له هغو خلکو سره به چې د هغې به لا ډېر خوښ شول هغې خپله ليدل، چې مخ به يې ورته بنودی، او په شعرونو او عاطفې سره به يې ځواب ورکاوه. البته، په پای کې به هغې ټولو ته ويل، «خو پرتاسو اوبه وانه وښتې.» هېڅوک نه پوهېدی چې د هغې هدف څه دی.

هرکله به چې هغې خپل مخ وښود، خلک به د هغې د ډېرې ښکلا په ليدلو سره پر ځمکه راپرېوتل. ځينې به ناروغ او کمزوري شول. نور به د هغې د سخت او عجب ښايست د ليدلو له امله د رامنځته شوي ناروغۍ څخه بې سده شول. له دې سره سره چې خلک بې سده او کمزوري کېدل، پاچايان به لا هم

سوداگر او فقير

راتل او له هغې سره به يې مينه څرگندوله، خو په پای کې به هغې ټولو ته سره ورته ځواب ورکولې.

په ورته وخت کې، د سوداگر زوی هلته په هماغه ځای کې پاتې شو، او د ځان له پاره يې يو ځای جوړ کړ چې په کې واوسېږي. هغه هلته استوگن شو، هغه به هم موسيقي غږوله. د سندرو په هنر کې يې مهارت درلود. هغه داسې لږکي پيدا کړل چې د موسيقي آلې ترې جوړېدې او دغه ډول آلې يې په خپله جوړې کړې. د حيواناتو له رگونو څخه يې ورته تارونه جوړ کړل. نو دا آلې به يې ځان ته ږغولې.

د سوداگر زوی هغه يادښت له ځان سره ساتلی و چې د امپراتور لور هغه وخت ورلېږلې و چې دی په زندان کې و. هغه يادښت راواخيست او خپلې آلې به يې غږولې. هغه به ټول هغه څه چې هغه ته ور پېښ شوي وو، لکه دا چې څنگه د هغه پلار يو سوداگر و او داسې نور او دا چې څنگه هغه ايسته غورځول شوی و، وريادول.

هغه لار او يادښت يې واخيست او پر يوه ونه باندې يې نښه وکړه. هلته، په ونه کې دننه، هغه يو ځای جوړ کړ، او يادښت يې پکې پټ کړ.

سوداگر او فقير

وروسته هغه د يو څه وخت له پاره هلته و، يوه ورځ، داسې يو سخت باد راواوت چې د هغه ځای ونې يې ټولې ماتې کړې. هغه نشول کولی چې هغه ونه وپېژني چې يادښت يې پکې پټ کړی و. تر هغه وخته پورې چې ونې ولاړې وې هغه کولی شول چې خپله نښه وپېژني، خو اوس چې ونې لوېدلې وې، دا ونه له ډېرو نورو هغو سره چې لوېدلې وې گډه شوې وه، او هغه د هغې ځانگړې ونې د پېژندلو هېڅ نښانې نه درلودله. د هغه له پاره ناشونې وه چې ټولې سره بېلې کړي او هغه يادښت ومومي، ځکه چې هلته ډېرې زياتې ونې وې. له دې امله هغه وژړل او ډېر غمجن شو.

د سوداگر زوی پوه شو چې که هغه هلته پاتې شي ښکاره خبره ده چې لېونی به شي، ځکه چې هغه يو ډېر لوی غم ليدلی و. نو پرېکړه يې وکړه چې بايد له دغه ځای څخه لاړ شي. پروا نه کوي چې که هرڅه ورپېښ شي، خو هغه بايد دغه ځای پرېږدي. که هغه داسې کار ونه کړي، نو د خپل ژور خفگان له امله به له خطر سره مخامخ شي.

نو هغه يو څه غوښته او مېوه په يوه کڅوړه کې واچول، او پر نامعلوم لوري وخوځېد. هغه به په هغه

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خاى کي نښي لگولي چي هغه به خني ووت. هغه ترهغه لار چي يو استوگنځي ته ورسېد. هغه پوښتنه وکړه، «دا کومه ځمکه ده؟» او هغوى ځواب ورکړ. هغه پوښتنه وکړه چي آيا کله مو هم د نړۍ د امپراتور په هکله اورېدلي دي. هغوى ځواب ورکړ «هو». هغه پوښتنه وکړه چي آيا د هغه د لور، د ډېرې ښکلا په هکله مو کله اورېدلي دي. هغوى ځواب ورکړ، «هو، خو ناشوني ده چي څوک دي واده ورسره وکړي،» (ځکه چي هغه هره مرکه ردوي). هغه، د دې ټکي په پام کي نيولو سره چي هغه به ونشي کولى چي هغه خاى ته لار شي، يوه پرېکړه وکړه. هغه د هغه وطن پاچا ته ورغى، او خپل زړه يې ورته تش کړ. پاچا ته يې وويل چي زه د هغې د ژوند رښتيني ملگرى يم، او زما له امله، هغه له بل چا سره واده نه کوي. دا چي زه نه شم کولى چي هلته لار شم، نو زه به تاته هغه ټولي نښي درکړم چي زما سره شته، هغه اووه ځايه اوبه دي چي د فقير ښځې ښودلي دي. هغه غوښتنه وکړه چي پاچا دې هلته لار شي او له هغې سره دې کوژده وکړي، او دا چي پاچا دې هغه ته د دغو معلوماتو د ورکولو اجوره ورکړي.

سوداگر او فقير

پاچا پوه شو چې هغه رښتيا وايي، ځکه دا ناشوني ده چې داسې کيسه دې له ځانه جوړه شي، او په دې نظر باندې هغه خوشحاله شو. هغه سوچ وکړ چې هغه له هغې خوا نه شهزادګۍ له ځان سره راولي، خو ځوان به لا هم دلته وي، نو دا به ښه پایله ورنه کړي. آيا بايد ويې وژني؟ هغه دومره زړه نه درلود چې داسې کار وکړي، ځکه ويل يې چې ولې بايد هغه د دې له امله ووژل شي چې ده ته يې يو خدمت کړی دی؟ له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې د سوداګر زوی له دغه ځای څخه دوه سوه ميله ليرې وشړي.

هلک په دې کار ډېر خپه شو، ځکه چې هغه د پاچا له پاره د يوه خدمت په ترسره کولو وشړل شو، نو يوه بل پاچا ته ورغی او کيسه يې ورته وکړه. (هغه، ځوان سړی، د سوداګر زوی، دا چې هغه لومړني پاچا د هغه د شړلو له امله په غوسه کړ، بل پاچا ته ورغی او ټوله کيسه يې ورته له ټولو ښو سره وکړه، چې دا پاچا بايد بېړه وکړي ترڅو له ښکلا سره واده وکړي.) هغه ټولې ښې دويم پاچا ته وويلې، او هم يې يوه بله ښه پرې ور زياته کړه. هغه پاچا ته وويل چې بايد بېړه وکړي او په چټکۍ سره کار پيل کړي، خو تر لومړني پاچا مخکې شي او ځان هلته ژر

سوداگر او فقير

ورسوي خو که هلته ژرهم ونه رسپړي ته بيا هم له لومړني څخه يوه نښه ډېره لري.

دويم پاچا هم د لومړني هغه په څېر فکر وکړ (يعني چې که ځوان هلته وي دا به د ده له پاره ښه نه وي). هغه هم هغه دوه سوه ميله نورهم ليري وشړی. هغه بيا ډېرخپه شو نو هغه يو درېيم پاچا ته لاړ. هغه ته يې هم لکه د نورو په څېر ټوله کيسه تېره کړه او درېيم ته هغه نوري نښې، ډېرې ښې نښې هم ورکړې.

لومړني پاچا په چټکۍ سره سفر پيل کړ او هغه ځای ته لاړ چې د امپراتور ښکلي لور پکې وه. هغه يوه سندره کمپوز کړه، او په مهارت سره يې ټول هغه ځايونه پکې ياد کړل چې شاهدان نيول شوي وو (چې هغه اوه ډوله اوبه وې، او هغه غټې نښې وې چې هغې د واده له پاره په يوه سړي کې لټولې)، خو د سندرو د قواعدو له مخې، پاچا هغه ځايونه په ترتيب سره ياد نه کړل يعني دا چې هغه بايد لومړی هغه کنده، وروسته هغه مذهبي حمام او داسې نور ياد کړي وای خو هغه دا د پای له خوا وويل. مگر هغه د سندري د فورم په پام کې نيولو سره په دې ډول وغږېد. پاچا هغه ځای ته راغی چې د هغو خلکو له

﴿ سوداگر او فقير ﴾

پاره برابر شوى و چې هغه يې بدرگه كوله او خپل غزل يې ولوست.

كله چې د امپراتور لور د دغو ځايونو، چې اوږه ډوله اوبه وې، يادونه واورېدله نو ډېره حيرانه شوه. هغې يقين وكړ چې دا د هغې په تقدير كې ليكل شوى د ژوند ملگرى دى. البته، هغې يو څه ناباورى درلوده ځكه د ځايونو نومونه په صحيح ترتيب سره ياد شوي نه وو، خو هغې فكر كاوه چې بنايي هغه ترتيب د شعري هنر په پام كې نيولو سره بدل كړى وي، نو پرېكړه يې وكړه چې دا به هم هغه شخص وي. هغې هغه ته وليكل چې هغې خپل ځان د هغه له پاره په نامه كړ. هرې خوا ته خوبني او خوشحالي شوه ځكه چې لويې ښكلا خپله جوړه ومونده. دوى سمدلاسه د واده تيارى پيل كړ.

په همدې وخت كې هغه بل راوړسېد (يعنې هغه دوهم پاچا چې ځوان هغه ته هم ټولې نښې وربښودلې وې، او يوه بله يې هم وربښودلې وه) او هغه بل هم هلته [د هغې ماني ته] ځان ور ورسولى. هغه ته وويل شول چې هغې لا له وخته له يو سړي سره د واده كولو له پاره موافقه كړې ده، خو هغه د دې خبرې پروا ونه كړه. هغه وويل چې هغه داسې څه لري چې هغې ته

سوداگر او فقير

يې ووايي پر حالاتو باندې به يې اغېزه وکړي. هغه خان هغې ته ور ورساوه او خپل شعر يې ولوست، اوس نو ټول ځايونه په صحيح ترتيب سره ياد شول او يوه بله نېنه هم پکې زياته شوه.

هغې وپوښتل، «نو لومړنی هغه په دا هرڅه څنگه پوهېدی؟» که هغه ريښتيا ويلي وای (چې ځوان سړي لومړی هغه ته نښې ويلي دي) دا به د هغه له پاره هم ښه نه وای، نو هغه وويل چې نه پوهېږم. هغې ته دا حالت ډېر گنگس کوونکی شو او ډېره وار خطا شوه، ځکه چې لومړني هغه هم ټول ځايونه ياد کړي وو. له هغې سره پوښتنه دا وه چې خلک څنگه کولی شي چې په دې ټولو نښو باندې وپوهېږي؟

خو چې ويې ليدل چې دويم پاچا نښې په ترتيب سره يادې کړي او دا چې يوه نېنه يې اضافه ورکړه، نو دا ورته منطقي ښکاره شوه چې ياره دويم پاچا په رښتيني توگه د هغې د ژوند ملگری دی. دا ورته شونې ښکاره شوه چې ښايي لومړني هغه دغه ځايونه د دې له پاره ياد کړي وي چې د نظم د کمپوز هنر يې ذهن ته وروستي وي، خو هغې پرېکړه وکړه چې هېڅ به نه کوي. (يعنې نه يې شول کولی چې د کوم کار

سوداگر او فقير

د کولو پرېکړه وکړي، نو هغه چوپ شوه او دا يې رد کړه چې له کوم چا سره دې واده وکړي.

خوان سړی، يعنې د سوداگر زوی، هغه وخت چې دويم پاچا ليرې وشاره، بيا ډېر زيات خپه شو. هغه يو درېيم پاچا ته ورغی او ټوله کيسه يې ورته وکړه، او نورې نېنې، ډېرې قانع کوونکې نېنې يې هم ورته ورکړې. او درېيم ته، هغه خپل ټول زړه تش کړ، ورته ويې ويل چې له زما سره يو يادښت و چې پر هغه باندې دغه ټول ځايونه (يعنې د اوبو اووه ډوله ځايونه) رسم شوي وو. هغه پاچا ته وويل چې ټول دغه ځايونه د يو کاغذ پر مخ رسم کړي او هغې ته يې ور وړي.

درېيم پاچا هم ځوان سړی له هغه ځای څخه دوه سوه ميله نور هم ليرې وشاره، او درېيم پاچا هم هلته ور په منډو شو. هلته په رسېدلو سره، هغه ته وويل شول چې هغه نور دوه (دوه پاچايان) لا پخوا هلته رسېدلي دي. هغه وويل چې پروا نه کوي، زه بيا هم غواړم چې خپله هڅه وکړم، ځکه هغه داسې څه درلودل چې حالات به يې بېخي بدل کړي وای. خلک نه پوهېدل چې هغې ولې دغه پاچايان تر نورو ډېر غوښتل.

﴿ سوداگر او فقير ﴾

درېم پاچا [د هغې ماني ته] راوړسېد او خپل نظم يې له ډېرو روښانو نښو سره، تر لومړنيو دوو ښه، ولوست. بيا يې هغې ته هغه يادښت وښود چې ټول ځايونه پرې رسم شوي وو (چې هغه په خپله رسم کړي وو).

هغې ټکان وخور، خوڅه يې نشول کولی، ځکه چې د لومړني هغه په ليدلو سره هم هغې فکر کړی و چې هم هغه به وي، او بيا هغه ته ورته د دويم په هکله هم. له دې امله، هغې وويل چې هغه به تر هغه وخته پورې باور ونه کړي چې کوم څوک هغې ته هغه اصلي يادښت رانه وړي.

په دې وخت کې ځوان سړي فکر وکړ چې لا به يې تر څو پاچايان لېري، لېري شري؟ له دې امله هغه فکر وکړ چې هغه بايد خپله هلته (د امپراتور لور ته) ورشي. ښايي چې هغه کوم څه وکړي. نو هغه تلې، تلې تر هغه چې په پای کې هلته ور ورسېد. هغه وويل چې هغه کوم څه لري چې په ويلو سره به يې وضعه بېخي بدله شي او هغه راغی او خپل غزل يې ولوست. هغه نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې هم وښودې. هغه هغې ته ښوونځي ته په گډه سره د هغوی د تللو او ورته نورې نښې وويلې. هغه هغې

﴿ سوداگر او فقير ﴾

ته هرڅه وويل يعنې دا چې څنگه هغه نور پاچايان را لېږلي او څنگه هغه يادښت په يوه ونه کې پټ کړی و، او نور هرڅه چې هغه ته ورپېښ شول .

خوهغې د دې ټولو هېڅ پروا ونه کړه. لومړنيو درې پاچايانو هم د يادښت د نه لرلو له امله خپل معذرتونه وړاندې کړي وو او دا چې هغه دې وپېژندل شي دا هم په څرگنده شونې نه وه، ځکه چې هغه ډېر پخوا تللی و. هغې رد کړه چې د ټولو نښو په هکله دې د څه پروا وکړي ترهغه چې دی هغه اصل يادښت راوړي چې هغې په خپل لاس ورته ليکلی و. هغې مخکې هم داسې فکر کړی و چې لومړنی هغه په يقين سره اصلي سړی و، او په ورته ډول هغه نور پاچايان. له دې امله، هغې نورې نښې يا بېلگې نه غوښتلې.

ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه نشي کولی چې دلته ايسار شي (يعنې هغه نشي کولی چې تر اوږدې مودې دلته پاتې شي ځکه چې که معلومه شي چې هغه دلته دی امپراتور به يې ووژني). له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې بېرته په دښته کې خپل ځای ته چې پخوا پکې و، ورستون شي، او خپل پاتې ژوند

سوداگر او فقير

هلته تېر کړي. هغه تلی، تلی چې هغې دښتې ته ورشي، او په پای کې هغه هلته ورسېد.

په دې موده کې ډېر کالونه تېر شول. ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه به په دښته کې واوسېږي او خپل عمر به هلته تېروي. هغه په دې نړۍ کې د یو انسان د ټول ژوند په هکله فکر کړی و او دې پایلې ته رسېدلې و چې د هغه له پاره به غوره وي چې خپل پاتې ژوند په دښته کې تېر کړي. نو هغه هلته اوسېدی او د پخوا په څېر یې مېوه او داسې نور شيان خوړل.

په ورته وخت کې، هلته یو سمندري غل و. هغه اورېدلي وو چې داسې یوه ښکلې ښځه شته، او داسې فکر یې وکړ چې ویې تښتوي. هغه خپله له هغې سره څه نشول کولی، ځکه چې هغه شنډ و، خو هغه فکر وکړ چې که یې وتښتوي کولی شي چې پر یو پاچا باندې یې په ډېرو پیسو خرڅه کړي. هغه د عمل له پاره پر یو پلان باندې کار پیل کړ.

سمندري غل چې یو بېپروا سړی و، د خپل سر په هکله یې فکر نه کوي. که هغه بريالی کېږي، بريالی کېږي به، او که نه، نو څه پروا کوي، ځکه چې هغه

﴿ سوداگر او فقير ﴾

لکه د نورو سمندري غلو په څېر د بل چا خبرې ته غوړ نه ږدي .

سمندري غل لاړ او يوه زياته اندازه سودا يې واخيسته، چې په بېخي ډېره پيمانه وه. هغه همدارنگه د سرو زرو مرغان هم جوړ کړل. مرغان په داسې هنر سره جوړ شوي وو چې اصلاً داسې ښکارېدل لکه ژوندي چې وي، هغه داسې ښکارېدل فقط لکه د رښتيانو مرغان. هغه همدارنگه د سرو زرو دانه خورۍ جوړې کړې، چې پر هغو باندې به مرغان درېدل. مرغانو کولی شول چې په دانه خورۍ باندې بې له دې چې دانه خورۍ ماتې شي، که څه هم چې مرغان به ډېر غټ وو، ودرېږي.

هغه همدارنگه په داسې طريقه کار کړی و چې مرغان پکې داسې ښکارېدل لکه چې سندرې وايي. يوه به خپله ژبه ترکوله، يوه به هيک، هيک کول، او يوه به سندرې ويلې. دا ټول په چلونو سره کېدل: د مرغانو ترشابه پر بېړۍ باندې په يوه کوټه کې خلک ناست وو، او هر څه به دغو خلکو کول، خو داسې به ښکارېدل لکه هر څه چې خپله مرغان کوي، ځکه چې هغه په نه ليدل کېدونکو تارونو باندې سره نښلول

سوداگر او فقير

شوي وو، او سړي به فکر کوی چې دا هر څه خپله مرغان کوي .

سمندري غله دا ټول شيان را واخيستل او هغې ځمکې ته ورسېد چې د امپراتور لور پکې وه. کله چې غل هغه ښار ته راغی چې هغه پکې وه، هغه خپله بېړۍ د لنګر ځای ته وربرابره کړه او لنګر يې ور واچاوه. هغه خپل ځان د يوه لوی سوداګر په توګه ښکاره کړ او خلک راغلل چې هر ډول ظريف توکي ځنې واخلي. هغه له درې مياشتو څخه هم ډېر هلته پاتې شو په داسې حال کې چې خلکو هغه ښايسته شيان چې له هغه څخه يې اخيستي وو خپلو کورونو ته وړل.

د امپراتور لور هم غوښتل چې له هغه څخه يو څه واخلي، نو هغې يو پيغام وروليږی، چې پکې يې له هغه څخه غوښتنه کړې وه چې خپل شيان هغې ته وروړي. هغه په يو پيغام سره ځواب ورکړ چې اړتيا نه لري چې خپل د خرڅلاو توکي د پېرودونکي کور ته، ان که د امپراتور لور هم وي، وروړي. هرڅوک چې د هغه شيان غواړي بايد هغه ته راشي. يو سوداګر مجبور نه دی چې دا ډول کار وکړي .

سوداگر او فقير

د امپراتور لور پر پکړه وکړه چې هغه ته ورشي. او د هغې دود و چې، کله به چې هغه د خلکو منځ ته تلله، نو پر خپل مخ باندې به يې يو شال غوړوی، چې خلک د هغې مخ ونه گوري، که نه هغوی به بې هوښه شي او د هغې د ښکلا د ليدلو له امله به ناروغ شي .

د امپراتور لور په داسې حال کې چې مخ يې په شال پټ و، بهر ووتله، او خپلې سهيلۍ يې له ځان سره کړې. د سپاهيانو يوې ډلې د هغې ساتنه کوله. هغه په نوم سوداگر ته (چې په اصل کې غل و) ورغله، د هغه ځينې جنسونه يې واخيستل، او پر خپله لاره ولاړه.

سوداگر وويل، «که ته بيا راشي زه به لا ښايسته شيان چې په رښتيا سره حيرانوونکي دي در وښيم.» په دې سره هغه کور ته ستنه شوه.

تر هغه وروسته هغه بيا راغله، ځينې جنسونه يې واخيستل، او بيا کور ته ستنه شوه. سمندري غل تر څه وخته پورې هلته پاتې شو، او هغه د هغه له ليدلو سره بلده شوه. هغه به هغه ته ډېره راتلله.

﴿ سوداگر او فقير ﴾

بيا يوه ورځ هغه سوداگر ته راغله او هغه لار او د وړې کوتې لوري ته ور يې پرانست چې د سرو زرو مرغان او داسې نور شيان پکې وو. هغې وکولې شول چې هغوی وگوري، او هغه يوه حيرانوونکې ننداره وه. نورو خلکو چې له هغې سره وو هم غوښتل چې وړې کوتې ته ورشي.

هغه وويل، «نه، نه، زه دا له تا پرته بل چا ته نه بنيم ځکه ته د امپراتور لور يې، که نه زه نه غواړم چې نورو ته يې بېخي وبنيم.»

هغه دننه يوازي ور سره لاړه. هغه هم کوتې ته ورننوت، او له دننه خوا څخه يې ور قفل کړ. بيا هغه يو خام کار وکړ. له هغې څخه يې کالي واپستل او هغه يې په يوه بوجۍ کې واچوله.

هغه بيا د خپلو مانيوگانو له ډلې څخه يوه ته د هغې کالي ورواغوستل، د هغه پرمخ يې شال ور وغورځاوه، او بهرته يې تېل واهه، او ورته ويې ويل «حه.»!

مانيو نه پوهېدی چې په هغه به څه کېږي. څنگه چې هغه راووت په داسې حال کې چې مخ يې په شال باندې پټ شوی و، سپاهيان چې نه پوهېدل چې هغه

﴿ سوداگر او فقير ﴾

څوک دى په بېره له هغه سره روان شول. هغوى
فکر کاوه چې هغه د امپراتور لور ده .

مانو له ډلې سره هغه لوري ته لاړ چې هغوى
ورېښوده، او هغه نه پوهېدى چې هغه چېرې دى. نو
هغه د امپراتور د لور کوټې ته ورغى. کله چې د هغه
مخ لوڅ کړاى شو هغوى وليدل چې هغه يو مانو دى!
هلته يوه لويه غوغا جوړه شوه، او د مانو مخ په
څپېرو شين شو، او بهر ته وغورځول شو. هغه گرم
نه و ځکه چې هغه د دې شيانو په هکله هېڅ خبر نه
و.

سمندري غل چې د امپراتور لور يې نيولې وه پوهېدى
چې هغه به خامخا تعقيبېږي. هغه بېړۍ پرېښوده او
خپل ځان او نجلۍ يې په يوه کنده کې چې د باران له
اوبو ډکه وه، پټ کړل تر هغه چې بلوا پاى ته
ورسېده. هغه خپلو مانوگانو ته امر وکړ چې لنډ
پرې کړي او په چټکۍ سره دغه ځاى پرېږدي، ځکه
چې بې له شکه چې هغوى به تعقيب شي. په يقين
سره چې هغوى به پر بېړۍ باندې ډزې ونه کړي،
ځکه داسې به گڼي چې د امپراتور لور په بېړۍ کې
ده. هغه وويل، «بلکې هغوى به تاسو تعقيب کړي،
له دې امله تاسو بايد په چټکۍ سره دغه ځاى

سوداگر او فقير

پرېږدئ!، او که هغوی تاسو ونیسي، نو څه؟».

هغوی لکه د نورو غلو د خپلو ځانونو هېڅ پروا نه کوله (هغوی د خپلو ځانونو هېڅ په کیسه کې نه وو).

پېښه داسې وشوه لکه چې وړاندوینه یې شوې وه. یوه لویه غوغا جوړه شوه او په چټکۍ سره هغوی تعقیب شول، خو هغوی د امپراتور لور هلته پیدا نه کړه. سمندري غله خپل ځان له هغې سره یو ځای هلته د باران د اوبو په یوه کنده کې پټ کړ او هغوی هلته پاتې شول.

سمندري غله هغه وگواښوله چې چیغې ونه وهي او خلک یې غږ وانه وري. هغه هغې ته وویل، «ما خپل ژوند ستا له پاره په خطر کې واچاوه چې ودې نیسم، خو که زه تا بېرته له لاسه ورکړم او که ته له ما څخه بېرته واخیستل شي، بیا به زما ژوند زما له پاره هېڅ ارزښت ونه لري. له دې امله، څنگه چې ته چیغې ووهې، سملاسي به زه ستا ستونی خفه کړم. هغه سخته وېرېدلې وه (د امپراتور لور چې له غله سره په کنده کې پرته وه د هغه د گواښ له امله وېرېدلې وه چې چیغې ونه وهي).

وروسته هغه له هغې سره یو ځای له دغه ځای څخه لاړ او هغه یې یوه ښار ته راوستله. هغوی تلل، تلل

﴿ سوداگر او فقير ﴾

ترهغه چې داسې يو حای ته ورسېدل چې هلته غل پوه شو چې خلک د هغه لټه کوي. هغه بيا خپل حان له هغې سره يو حای، دا حل په يو مذهبي حمام کې پټ کړ.

وروسته هغه دا حای هم پرېښود او يو بل حای ته راغی، او هلته هم هغه له هغې سره په يو بل ډول اوبو کې پټ شو. په دې توگه هغه هر حل له هغې سره په يو بل ډول اوبو کې پټېدی، تر دې چې هغه له هغې سره په اوو ډولو داسې اوبو کې پټ شو چې سوداگر د هغې له مور سره پټ شوی و، چې اووه شاهدان او داسې نور هم له هغو څخه تشکیل شوي وو.

په پای کې، هغه له هغې سره يوه سمندر ته ورسېدی. هڅه يې وکړه چې لږترلږه يوه د کب نيونکي بېړۍ پيدا کړي چې له هغې سره پرې له سمندر څخه تېر شي. هغه يوه بېړۍ وموندله، او د امپراتور لور يې له حان سره کړه.

هغه خپله هغې ته اړتيا نه درلوده، ځکه چې هغه شنډ و، بلکې غوښتل يې چې پر يوه پاچا باندې يې خرڅه کړي، خو وېره يې لرله چې ښايي کوم څوک هڅه وکړي او له هغه څخه يې په زور واخلي. له دې امله

﴿ سوداگر او فقير ﴾

هغه هغې ته د يوه ماڼو کالي ورواغوستل، چې د يو سړي په بڼه ښکاره شي .

سمندري غله له هغې سره په سيند کې سفر وکړ (يعنې د امپراتور له لور سره، چې اوس به يې مونږ د يو نارينه په توگه يادوو، ځکه چې سمندري غله د هغې جامو ته همداسې تغير ورکړی و). بيا يو طوفاني باد راغی او بېړۍ يې يوې څنډې ته وغورځوله، او بېړۍ ماته شوه. هغوی د هماغې دښتې څنډې ته ورسېدل چې ځوان سړی پکې اوسېدی. کله چې هغوی هلته راغلل، غله د سفر د لارو په هکله تجربې درلودې او پوه شو چې دا په دښته کې داسې يو ځای دی چې بېړۍ هېڅکله ورته نه دي راغلي. نو هغه پوه شو چې هلته داسې څوک نشته چې دی ځنې ووېرېږي، نو هغه هغې ته اجازه ورکړه چې خوا او شا وگرځي. نو هغه (غل) پر دې لاره او هغه (شهزادگی) پر هغې لاره روان شول چې خواره ولټوي. هغه له ياغي څخه ډېره ليرې شوه، او ياغي په خپله لاره لاړ .

کله چې هغه پوه شو چې هغه نوره د هغه په سيمه کې نشته، هغه هغې ته ور چيغې کړلې، خو هغې پرېکړه وکړه چې هېڅ ځواب به نه ورکوي. هغې له

سوداگر او فقير

خان سره فکر وکړ، «زما برخليک دا دی چې هغه به ما وپلوري. نو ولې بايد خواب ورکړم؟ که هغه ما بيا ومومي، زه به خواب ورکړم چې ما يې غږ نه دی اورېدلی، په ځانگړې توگه دا چې هغه نه غواړي چې ما ووژني، ځکه هغه غواړي چې ما خرڅه کړي.» هغې هغه ته خواب ورنه کړ، او نوره هم وړاندې ليرې لاړه. غله هرې خوا ته د هغې لتون وکړ، خو ويې نه موندله. هغه وگرځېد او بيا يې هم د هغې کومه نښه ونه مونده، او فکر يې وکړ چې ښايي چې ځناورو خورلي وي. نو هغه نوره او نوره هم مخکې لاړه.

هغې وکولې شول چې خواړه ومومي او ترهغه وړاندې لاړه چې هغه ځای يې وموند چې ځوان سړی (يعنې د سوداگر زوی) پکې اوسېدی. خو له دې امله چې د هغې وېښتان اوږده شوي وو، د سړيو کالي يې اغوستي وو او ځان يې د يوه مانو په څېر سمبال کړی و، نو هغوی يو بل ونه پېژندل.

څنگه چې هغه راوړسېده، نو ځوان سړی ډېر خوشحال شو چې بل انسان هم هلته راغی. هغه له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راغلي؟» هغې خواب ورکړ، «زه له يو سوداگر سره په سمندر

سوداگر او فقير

کې روانه وم، او داسې نور . ته دلته څنگه راغلي؟»
هغه هم خواب ورکړ، «د يو سوداگر له لارې...»
نو دواړه هم هلته سره يو خای پاتې شول.

وروسته له هغه چې د امپراتور لور له امپراتور څخه
واخيستل شوه، ملکې د خپلې لور په له لاسه ورکولو
سره سخت ویر وکړ، او خپل سر به يې پر دېوال
واهه. هغې امپراتور گرمولی، او ورته ویل به يې،
«تا د خپل کبر له امله هغه ځوان سړی له منځه یوړ،
نو اوس زمونږ لور ورکه شوه!»

هغې هغه ته ویل، «هغه زمونږ ټوله نېکمرغي او
برياليتوب وه! اوس مونږ هغه له لاسه ورکړه! اوس
ما ته څه راپاتې شول!» هغې ډېر په سختۍ سره د
هغه گرمولو ته دوام ورکړ.

امپراتور خپله هم د خپلې لور د له لاسه ورکولو له
امله ډېر غمجن شو او سربېره پر دې، ملکې هم ډېرې
ستغې سپورې ورته وکړې او سخت يې وکړولی، او
په دې توگه د هغوی ترمنځ سختې شخړې او
جنگالونه رامنځته شول. هغې هغه ته ډېرې بدې
خبرې وکړې، او هغه يې ډېر زیات په غوسه کړ، تر
دې چې هغه پرېکړه وکړه چې هغه له ځانه لیرې
کړي. هغه قاضیان وټاکل چې ملکه محاکمه کړي او

سوداگر او فقير

هغوی د هغې له پاره د شړلو (تبعید) حکم صادر کړ،
نو هغه وشړل شوه.

تر دې سملاسي وروسته، امپراتور جگړې ته لار او
بری یې په برخه نه شو. نو هغه د دې پړه پر یوه
جنرال ورواچوله: «دا چې تا داسې وکړل، نو جگړه
دې وبایلله.» بیا هغه جنرال وشړلی.

تر هغه وروسته هغه بیا جنگ ته لار او بیا بريالی
نشو او هغه بیا جنرال وشړلی. په دې توگه یو
شمېر جنرالان وشړل شول.

د رعیت وگړي پوه شول چې هغه یو عجیب او غریب
چلند کوي. لومړی یې ملکه وشړله، او اوس
جنرالان. هغوی (ولس) پرېکړه وکړه چې حالات
بېرته شاته راوگرځوي، هسې چې ملکه بېرته
راوغواړي او دی وشړي. ملکه کولی شي چې پر
خاوره واکمني وکړي.

هغوی همداسې وکړل. امپراتور وشړل شو او ملکه
بېرته واک ته ورسول شوه، او هغې پر خاوره باندې
واکمني پیل کړه.

سوداگر او فقير

ملکي سملاسي يو حکم صادر کړ چې سوداگر او د هغه مېرمن دې (چې امپراتور کمزوري کړي او په فقيرانو باندې اړولي وو) بېرته پر خپل حال کړای شي. هغې هغوی خپل حرم ته بوتلل.

کله چې امپراتور ليرې بېول کېدې، هغه له هغو خلکو څخه چې دې يې بېوی غوښتنه وکړه چې خوشي يې کړي. هغه ورته وويل، «زه ستاسو امپراتور وم او بې له شکه چې ما ستاسو له پاره ښه کارونه وکړل. اوس پر ما رحم وکړئ او پرې مې ږدئ چې لاړ شم. زه به هيڅکله دې پاچايۍ ته بيا رانشم. تاسو بايد له هېڅ څه څخه هم ونه وېرېږئ. پرېږدئ چې زه لاړ شم، او زه به دا ځای پرېږدم. پرېږدئ چې لږترلږه دا څو کاله چې ژوندی يم ازاد وگرځم». هغوی هغه پرېښود او هغه پر خپله مخه لاړ. هغه تلې، تلې، چې په دې کې څو کالونه تېر شول او امپراتور سرگردان شو، تر دې چې يو سمندر ته ورسېد.

يوه باد د هغه بېړۍ په مخه کړه، او هغه هم هغې دښتې ته ورغی [چې هغه نور دوه ورته رارسېدلې وو]. هغه په پای کې هغه ځای ته ورغی چې هغه نور دوه پکې اوسېدل. (هغوی هغه ځوان سړی چې د سوداگر زوی و او د هغه [خپله] ښايسته لور وه،

﴿ سوداگر او فقير ﴾

چې اوس يې د سړيو کالي اغوستي وو). هغوی يو بل ونه پېژندل، ځکه چې د امپراتور وېښتان ډېر اوږده شوي وو او له هغه وخت راهيسي چې هغه روان شوی و ډېر کالونه تېر شوي وو. د هغوی وېښتان هم ډېر اوږده شوي وو.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، « دلته څنگه راوړسېدې؟ » هغه ځواب ورکړ، « د يو سوداگر په واسطه. »

هغوی هم د هغه پوښتنو ته ورته ځوابونه ورکړل او هغوی درې واړه سره يوځای هلته اوسېدل او د مخکې په څېر يې خوراک او څښاک کولی. هغوی هلته د موسيقۍ آلې غږولې ځکه هغوی ټولو کولی شول چې ويې غږوي؛ په دې سبب چې هغه يو امپراتور و، او هغه نورو هم غږولی شولی. او هغه، ځوان سړی، په دوی کې تر ټولو کلک و، ځکه چې هغه ډېره اوږده موده هلته تېره کړې وه. هغه به دوی ته غوښه راوړه او هغوی به خوړه. هغوی داسې لرگي سوځول چې د يوې متمدنې سيمې تر سرو زرو ډېر ارزښتناک وو.

ځوان سړي هڅه وکړه چې هغوی پر دې قانع کړي چې دا د هغوی له پاره يو ډېر ښه ځای دی چې د

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خپل عمر پاتې موده پکې تېره کړې. د هغو گټو په نسبت چې خلک يې معمولاً په متمدنو سيمو کې لري غوره دا ده چې سړی دلته پاتې شي او خپل عمر دلته تېر کړي.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مخکې تر دې چې ته دلته راشي تا څه گټې درلودې چې ته وايي چې دا حای ښه دی؟»

هغه هغوی ته حواب ورکړ او هغه څه يې ورته وويل چې هغه ته ورپېښ شوي وو چې څنگه هغه د يوه نېکمرغه سوداگر زوی و او داسې نور، او دا چې څنگه په پای کې دغه حای ته راغی او دا چې څومره ښه و چې دی د یوسوداگر زوی و. هغه هر هغه څه درلودل چې اړتیا يې ورته لرله، او دلته هم هر هغه څه لري چې ورته اړتیا لري. (نو حوان سړي هغوی ته هرڅه وويل.) هغه هغوی ته وښوده چې ښه به وي چې که خپل پاتې ژوند په دې حای کې تېر کړي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «آیا کله دي د حُمکې د امپراتور په هکله اورېدلي دي؟» د سوداگر زوی حواب ورکړ چې هو اورېدلي مې دي. بیا هغه له هغه څخه د ښکلا پوښتنه وکړه، چې آیا د هغې په هکله يې اورېدلي دي. هغه حواب ورکړ، «هو».

سوداگر او فقير

خوان سړي پيل وکړ چې په غوسه سره وغږېږي،
او ويي ويل «هغه قاتل!» لکه يو سړی چې بل ته
غابښونه چيچي، خوان سړی د امپراتور په هکله په
غوسه سره غږېدی، خو نه پوهېدی چې امپراتور
خپله له ده سره خبرې کوي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «ولې هغه قاتل دی؟»

هغه خواب ورکړ، «زه چې اوس دلته يم دا د هغه د
ظلم پايله ده!»

امپراتور پوښتنه وکړه، «هغه څنگه پېښ شول؟»

خوان سړي فکر وکړ چې دلته خو داسې څوک نشته
چې دی ترې ووېرېږي، نو د هغه څه ټوله کيسه يې
وکړه چې پرې تېر شوي ول. [په ښکاره خو مخکې
هغه يوازي دومره هغوی ته ويلي وو چې هغه د يو
سوداگر زوی و، خو هغه اصلي کيسه نه وه کړې].

امپراتور له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که امپراتور تا
ته په لاس درشي، ته به ترې اوس هم هسې غچ
واخلي؟»

سوداگر او فقير

دا چې ځوان سړی زړه سواند و نو ځواب يې ورکړ،
«نه. بېخي په معکوس ډول هسې چلند به ورسره
وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ.»

اوس نو امپراتور افسوس او فرياد پيل کړل، «دا
امپراتور به اوس څنگه سخت او تريخ عمر ولري!»
هغه اورېدلي چې د هغه بڼکلي لور ورکه شوې ده،
او هغه خپله شرل شوی دی.

بيا ځوان سړي په حيرانتيا سره وويل، «دا د هغه د
ظلم او کبر له امله سوي! هغه هم خپل ځان خراب
کړ او هم خپله لور او زه يې دلته راوغورځولم، دا
ټول د هغه له امله وشول.»

نو هغه له هغه (امپراتور له ځوان سړي) څخه پوښتنه
وکړه، «که هغه ستا لاس ته درشي، ته به ترې غچ
واخلي؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه. بېخي په معکوس ډول هسې
چلند به ورسره وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ.»

امپراتور بيا خپل هویت وروښود. هغه ځوان ته وويل
چې دی خپله امپراتور دی، او بيا يې ټول هغه څه
ورته وويل چې پر هغه باندې تېر شوي وو. ځوان

سوداگر او فقير

سړی هغه ته ورنژدې شو، ښکل يې کړ او په غېږه کې يې ونيوی. او هغې، يعنې ښکلا، چې هغه هم هلته حاضره وه، او يوازې قیافه يې بدله وه هر هغه څه واورېدل چې هغوی پرې يو له بل سره خبرې کولې.

ځوان سړي خپل عادت جوړ کړی و چې هره ورځ به تلې او پر درې ونو باندې به يې نښې کولې او هلته به يې د يادښت لټون کاوه. دا چې هلته په زرگونو ونې وې، نو هغه به درې هغه ونې لټولې چې هغه به په نښه کولې، چې بله ورځ يې بيا ونه لټوي. هغه هره ورځ دا کار کاوه چې ښايي بيا هم هغه يادښت ومومي (هغه يادښت چې هغې ورته ورلېږلی و او له هغه څخه د ونو په منځ کې ورک شوی و) کله به چې له هغه ځای څخه بېرته راوگرځېدی، سترگې به يې له اوبښکو ډکې وې، ځکه هغه به چې لټون وکړ او څه به يې ونه موندل، نو ژړل به يې.

هغوی (يعنې امپراتور او ښکلا) له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ونو په منځ کې څه لټوي؟ او ولې د بېرته راستنېدلو پر وخت ستا په سترگو کې اوبښکې وي؟»

سوداگر او فقير

نوهغه هغوی ته ټوله کیسه وکړه چې څنگه د امپراتور لور (بنکلا)، هغه ته یو یادښت ورلېږلی و، څنگه هغه له ونو څخه په یوه ونه کې پټ کړی و، او څنگه یو طوفاني باد راغی، او داسې نور. او اوس دی هغه لتوي، او ښایي چې ویې مومي.

هغوی هغه ته وویل، «سباته چې کله ته ځي چې ویې لتوي، مونږ به هم له تاسره یوځای لاړ شو. ښایي مونږ هغه یادښت ومومو».

هغوی همداسې وکړل. هغوی له هغه سره لاړل، او د امپراتور لور یادښت په یوه ونه کې وموند. کله چې هغې پرانیست، ویې لیدل چې د هغې خپل یادښت دی، چې د هغې په خپل لاس لیکل شوی دی.

هغې له خپل ځان سره فکر وکړ، که هغه سملاسي خپل هویت هغه ته وروښيي، هغه مجبوره ده چې خپله قیافه بدله کړي، او خپل اصلي جاذبیت ته بېرته وروگرځي. او که هغه بیا لکه د پخوا په څېر یوه لویه ښکلا شي، کېدی شي چې هغه چپه او مرشي او هغې هیله لرله چې دا باید د دود له مخې په سمه توګه وشي (یعنې، هغه نشي کولی چې له هغه سره دلته په دښته کې واده وکړي، ځکه چې هغه باید یو ځانګړی واده

سوداگر او فقير

ولري.) نو له دې کبله هغې يواځې هغه ته يادښت ورکړ، او ورته و يې ويل چې دا ما پيدا کړ.

هغه سمدلاسه چپه او رنځور شو. هغوی د هغه درملنه وکړه او بېرته يې ورغولی او د هغوی ترمنځ لويه خوښي رامنځته شوه. ځوان سړي وويل، «په دې يادښت باندې زه څه وکړم؟ آيا تر دې وروسته به کله هم زه هغه ومومم؟ معلومه ده چې هغه به اوس له کوم پاچا سره وي (ځکه هغه فکر کاوه چې غله به لکه چې امپراتور هغه ته ويلي وو له وخته هغه خرڅه کړي وي). ولې زه دې ته اړتيا لرم؟ پرېږده چې خپل پاتې ژوند همدلته تېر کړم.

هغه لار او يادښت يې بېرته هغې ته ورکړ، او هغې ته يې وويل، «ته يادښت درسره واخله، ته کولی شي لار شي او له هغې سره واده وکړي»، ځکه چې هغې خپل ځان د نارينه په څېر جوړکړي و.

هغې ومنله چې لاره شي، خو له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې هغه هم له هغې سره لار شي. هغې وويل، «دا چې زه به خامخاله هغې سره واده کوم، هر څه به زما له پاره سم شي، نو زه به تا ته هم د خپل برياليتوب له امله يو څه درکړم».

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خوان سړی پوه شو چې «هغه» (د امپراتور لور چې هغه فکر کولی چې سړی دی) ډېر هوښيار دی، او هغه به خامخا د هغې په ودولو کې بريالی کېږي. له دې امله هغه ومنله چې له هغه سره لاړ شي.

امپراتور هلته يوازې پاتې شو، ځکه چې هغه خپلې پاچايۍ ته له ستندېدلو څخه ډارېدی. هغې له هغه څخه هم غوښتنه وکړه چې ور سره لاړ شي، ځکه چې هغه به خامخا بنکلا ترلاسه کړي، «اوس نو داسې څه نشته چې ته دې ترې ووپرېږي.» (هغې هغه ته داسې وويل چې، «زه به خامخا بنکلا [چې فکر کېږي چې بندي ده] ومومم، نو ته نور له هيڅ شي څخه هم بايد ونه ډار شي، ځکه چې د هغې په موندلو سره به ستا بخت بېرته ښه شي او ستا څخه به هم غوښتنه وشي چې بېرته ستون شي.»)

درې واړه په گډه روان شول. هغوی يوه بېړۍ په کرايه ونيوله او هغې پاچايۍ ته راغلل چې ملکه په کې اوسېدله. هغوی بېړۍ پرېښوده او هغه ښار ته راغلل چې هغه پکې وه. د امپراتور لور پوه شوه چې که هغه خپل ځان سم دلاسه خپلې مور ته وروښيي

سوداگر او فقير

او ورته ووايي چې هغه بېرته راغله نو کېدی شي چې د هغې مور مړه شي (له خوښۍ څخه). له دې امله، هغه لاړه او خپلې مور ته يې يو پيغام ورولېږی چې يو سړی پيدا شوی دی چې ستا د ورکې شوې لور په هکله يوڅه معلومات لري.

بيا هغه خپله ملکې ته ورغله او هغې ته يې د ټولې کيسې په هکله هغه څه وويل چې د هغې پر لور باندې تېر شوي وو. کله چې هغې خبرې پای ته ورسولې، هغې وويل، «هغه هم همدلته ده.» هغې بيا حقيقت څرگند کړ: «هغه زه يم، زه هغه يم.»

هغې بيا وويل چې د هغې زوم، د سوداگر زوی، هم همدلته دی، خو هغې خپلې مور ته وويل چې دا د هغې يو شرط دی چې د هغې پلار امپراتور بېرته پر خپل ځای شي. د هغې مور نه غوښتل چې داسې کار دې وشي، ځکه چې هغه لا تر اوسه پورې له دې امله ورته په قهر وه چې دا هر څه د هغه غلطې وه، خو بيا هم هغه مجبوره شوه چې د خپلې لور غوښتنه ومنې. هغوی غوښتل چې هغه (امپراتور) بېرته راوړي خو کله چې هغوی وکتل چې هغه به چپرې وي، پوه شول چې هغه ورک دی. نجلی بيا ښکاره کړه چې امپراتور هم له هغې سره دی.

سوداگر او فقير

واده وشو او خوشحالي بشپړه شوه. جوړې پاچايي ونيوله او سلطنتي القاب يې تر لاسه کړل. يعنې د سوداگر زوی او ښکلا سره واده شول او هغوی لوی واکمن شول، يعنې په ټوله نړۍ واکمن شول.

تر دې وروسته، زاړه امپراتور کوم واقعي عظمت نه درلود، ځکه چې هر څه د هغه د غلطۍ له امله پېښ شوي وو، خو سوداگر ډېره لوړه مرتبه درلوده، ځکه چې هغه د نوي امپراتور چې اصلي اهميت يې درلود، پلار و. مانو پر مخ مخ باندې په څپېرو وو هل شو او ايسته وشړل شو.

د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو

يو وخت په يو حای کې يو پاچا و. د هغه په کور کې يوه وينځه وه چې د ملکي خدمت به يې کاوه. (په عام ډول، يوه پخوونکې اجازه نه لري چې د پاچا حضور ته لاره ومومي، خو دا يوه داسې وينځه وه چې يوه ځانگړې دنده يا يوه کوچنۍ دنده يې لرله.)

داسې وخت راغی چې هم ملکي زېږون وکړ او هم وينځې. دائي لاره او ماشومان يې سره بدل کړل، چې وگوري چې له دې څخه څه کيسه جوړېږي، او پايله يې څنگه راوځي. هغې ماشومان سره بدل کړل، يعنې د پاچا زوی يې د وينځي څنگ ته پرې ايستی او د وينځي زوی يې د ملکي څنگ ته.

بيا دغه زامن په لويېدلو شول. د پاچا زوی (يعنې هغه يو چې له پاچا سره لوی شو، ځکه چې هغوی فکر کاوه چې هغه د پاچا زوی دی) لويېدی، لويېدی چې ترڅو چې لوی شو او يو ډېر فضول خرڅه سړی ځنې جوړ شو. د وينځي زوی (يعنې هغه يو چې له خدمتگاري سره لوی شو، چې اصلاً د پاچا زوی و)

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

هم په خپل کور کې لوی شو. هغوی دواړو سره یوځای په یوه ښوونځي کې زده کړې وکړې. د پاچا اصلي زوی، چې «د وینځي زوی» بلل کېدی په طبیعي توګه د پاچایي خویونه لرل، خو هغه د یوې وینځي په کور کې لوی شو. بلې خوا ته، د وینځي زوی، چې «د پاچا زوی» بلل کېدی په طبیعي توګه بل ډول خویونه لرل چې د یوه پاچا خویونه، نه وو، خو هغه د پاچا په کور کې لوی شو، او هغه باید د پاچایي د خویونو په توګه چلند کړی وای، ځکه چې هغوی هغه د دغو خویونو له مخې لویولی.

دا چې ښځې تر ډېره راز نشي ساتلی، قابله لاره او یوچا ته یې دا خبره وکړه چې هغې دغه ماشومان سره بدل کړي وو. دا چې هر څوک یو ملګری لري، او هغه ملګری یو بل ملګری لري، نو یو سړی یې بل ته وایي او بل یې بل ته، نو د نړۍ له دود سره سم، په پای کې راز څرګند شو، تر دې چې هر چا به په دې هکله په خپلو کې سره خبرې کولې چې د پاچا زوی څنګه بدل کړای شو، خو دا هیچا ته مناسبه نه ښکارېده چې په دې هکله ښکاره یو څه ووايي ځکه چې دا نامناسبه وه چې پاچا دې په داسې څه خبر شي. دا په دې چې پاچا به په دې هکله څه کړي وای؟ هغه نشول کولی چې خبره جوړه کړي، هغه

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

نشول کولی چې ان باور پرې وکړي... ښايي هغه دروغ وي. او دا څنگه کېدای شول چې هغوی بېرته تللي وای او سره بدل کړي يې وای؟ له دې امله، هغوی بېخي منع شوي وو چې دا خبره پاچا ته ښکاره کړي. خلکو به یوازې په خپلو منځونو کې سره پرې خبرې کولې.

بیا، یوه ورځ، یو څوک ورغی او راز یې د پاچا زوی ته ښکاره کړ- چې هغوی څنگه ویل چې هغه بدل شوی و: «خو دا ستا له پاره ناشونې ده چې په دې هکله څېړنه وکړي، ځکه چې دا ستا له عزت څخه ټیټه خبره ده، او څنگه کېدای شي چې دغه ډول یو شی په صحیح توګه روښانه شي؟ خو زه تا په دې خبره باندې خبروم، څو په دې توګه که د پاچایی په هکله څه توطیه جوړېږي چې ته پرې خبر اوسې، او توطیه کېدای شي چې په دې ټکي سره قوي کړای شي، ځکه چې هغوی کولی شي ووايي چې هغوی غواړي چې د پاچا زوی واخلي او خپل پاچا یې کړي- یعنې، لکه مخکې چې یاده شوه هغه یو چې هغوی وایي چې د پاچا اصلي زوی دی. له دې امله، ته باید د زوی پر ضد داسې پلانونه جوړ کړي چې له هغه څخه مخکې شي.» (دا ټولې د هغه سړي

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

خبرې دي چې د وینځي زوی ته يې، چې د پاچا زوی بلل کېدی، د پټ راز په توګه وکړلې.

د پاچا زوی لار او د زوی د پلار له پاره (چې هغه په ریښتیا سره د ده خپل پلار و) د بدمرغيو د پیلیدلو سبب وګرځېد، هغه به په منظمه توګه د هغه له پاره ستونزې جوړولې. هسې چې یوه ستونزه به لا خلاصه نه وه چې بله به يې ورته جوړه کړه، څو هغه او زوی يې دي ته مجبور کړي چې دغه خاوره پرېږدي. تر هغه وخته چې پاچا ژوندی و، هغه مطلق واک نه درلود، خو بدی به يې ورته راوړلې.

وروسته، پاچا زور او بیا مړ شو. هغه پاچایي په لاس کې ونیوله (یعنې د وینځي زوی چې الیش شوی و او اوس د پاچا زوی بلل کېدی) او اوس نو هغه د یاد شوي زوی د پلار له پاره لا ډېره لویه بدمرغي جوړوله — هسې چې یوه ستونزه به نه وه هواره شوې چې بله به يې پیل شوه. هغه به دا کار په لوی لاس کولی — په داسې توګه چې خلک پوه نشي چې دی د هغه له پاره د بدمرغي سبب ګرځېدلی، ځکه چې دا کار بیا د خلکو له پاره د منلو وړ نه و. څه ناڅه به، هغه موضوع پټوله، خو په منظمه توګه به د هغه له پاره د بدمرغي سبب ګرځېدی.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

د مخکې یاد شوي زوی پلار پوه شو چې هغه د مخکې یاد شوي دلیل له کبله د ده له پاره ستونزې جوړوي. نو هغه خپل زوی ته خبرې پیل کړې (یعنې، د پاچا اصلي زوی ته، چې د الیشولو له امله د هغه زوی گنل کېدی) او ټول حال یې ورته وویل. ده هغه ته وویل چې زه پر تا باندې سخت زړه سوی لرم: «که ته هر رقم یې: که ته زما زوی یې، نو زه بې له شکه له تا سره همدردی لرم. او که ته د پاچا اصلي زوی یې، بیا نو ته د لا ډېر شفقت مستحق یې، دا چې هغه غواړي چې له تا څخه ځان بېخي خلاص کړي، خدای مه کړه. نو ته باید له دې ځای څخه ووځې. او د خبرو کولو پر وخت د هغه په سترگو کې غم ښکارېدی. خو پاچا (یعنې هغه چې د پلار پر ځای پاچا شو، ځکه چې د بدلون له امله داسې څرگندېده چې د پاچا زوی دی) په منظمه توګه یو په بل پسې پر هغه باندې د غم غشي اورول. نو زوی یې پرېکړه وکړه چې له هغه ځای څخه بلې خوا ته لاړ شي. د هغه پلار هغه ته ډېرې پیسې ورکړې، او هغه پر خپله مخه لاړی.

دا د وینځي د زوی له پاره ډېره خفه کوونکې وه (هغه څوک چې د پاچا اصلي زوی و) چې هغه بېله ګناه له خپل وطن څخه و ایستل شو. دا چې هغه و هغه

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

خای ته وکتل چې دی پکې اوسېدی: «ولې، او په څه دلیل زه د دې وریم چې اېستل کېږم؟ که زه د پاچا زوی یم، بې له شکه چې له ما سره باید داسې چلند ونشي. او که زه د پاچا زوی نه یم، بیا هم باید له ما سره داسې چلند ونشي – چې په نه دلیل دې واپستل شم – ځکه چې اخر ما څه غلطې کړې ده؟» دغه حالت هغه ډېر خفه کړ. د دې په پایله کې، هغه په شرابو معتاد شو او فاحشه خانو ته به تللی او غوښتل به یې چې خپل ژوند په دې توګه تېر کړي: چې ځان به یې نشه کړ او بیا به یې خپل هوس او نفساني غوښتنې ترسره کولې، ځکه چې هغه په نه دلیل شرل شوی و.

پاچا د پاچایي واګي کلک په خپل لاس کې و نیولې. کله به چې هغه واورېدل چې په یوځای کې خلک د ده د الیشولو په هکله خبرې کوي، هغه به هغوی ته سزا ورکړه او سخت انتقام به یې ترې واخیست. هغه په زور او قوت سره واکمني کوله.

یوه ورځ، پاچا له خپلو درباریانو سره ښکار ته ووت. هغوی یوه ښایسته خای ته ورغلل، چې هلته نژدې یو سیند و، هغوی هلته تم شول چې ارام وکړي او قدم ووهي. پاچا وغزېد، او هغه عمل چې هغه کړی

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

و د هغه ذهن ته راغلی - یعنې چې هغه، هلک یې په نه دلیل شړلی و ځکه له هرې لارې چې ورته وگوري: که هغه د پاچا زوی یې، آیا دا کافي نه وه چې هغه لا له وخته الیش شوی و؟ ولې باید هغه په نه دلیل شړل شوی وای؟ او که هغه د پاچا زوی نه وي، بیا هم باید هغه نه وای شړل شوی، ځکه چې هغه نو څه غلطې کړې وه؟ پاچا په دې هکله سوچ وکړ؛ هغه پر دې لویه غلطۍ او بې انصافی چې هغه کړې وه پښېمان شو، خو نه پوهېدی چې د راگرځولو له پاره یې څه وکړي، او دا ناشونې وه چې له کوم چا سره یې په هکله خبرې وکړي او مشوره ځنې وغواړي. هغه ډېر خفه او وارخطا و. هغه سردارانو ته امر وکړ چې بېرته لار شي ځکه چې وارخطايي پر هغه باندې غالبه شوې وه، او دې ته اړتیا نه وه چې چکر ته دوام ورکړي. هغوی خپلو کورونو ته ستانه شول. کله چې پاچا خپل کور ته ستون شو، هغه مالومداره ډېرې نورې چارې او اندېښنې هم لرلې. هغه په خپلو اندېښنو کې ډوب شو، او مخکینی مسئله ترې هېره شوه.

هلک (د پاچا اصلي زوی) چې شړل شوی و هغه څه وکړل چې کول یې او پیسې یې له لاسه ورکړې. یو ځل، هغه یوازې د قدم وهلو له پاره ووت. هغه

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

پرپوت، او هغه څه يې ذهن ته ورغلل چې هغه ته ور پېښ شوي وو. هغه سوچ وکړ: «دا په ما خدای پاک څه وکړل؟ که زه د پاچا زوی يم، بې له شکه چې زه د دغسې حالت وړ نه يم، او که زه د پاچا زوی نه يم، بيا هم زه د دې وړ نه يم چې تبنتېدلی او له وطن نه ليرې اوسم. بيا هغه سوچ وکړ: «بل لوري ته، که خبره داسې وي، چې خدای تعالی داسې څه کوي، چې د پاچا زوی بدل کړي او ټول هغه څه وشي چې ماته راپېښ شول، بيا نو آیا هغه څه چې ما وکړل دا مناسب دي؟» او هغه سخت غمجن شو او په هغو بدو کارونو يې پښېماني پيل کړه چې کړي يې وو. بيا هغه بېرته هغه ځای ته لاړ چې مخکې پکې و، او خپلې نشې يې بيا پيل کړې. څنگه چې هغه لا دمخه د پښېماني احساس پيل کړی و، نو په منظمه توګه د پښېماني او توبې د فکرونو په واسطه ناراحته کېدی.

يو ځل، هغه پرپوت چې ویده شي، په خوب کې يې په يوه ځانګړي ځای کې په يوه ځانګړې ورځ مېله ولیدله — يعنې چې هغه بايد هلته لاړ شي، او هغه بايد هغه لومړنی مزدوري ترلاسه کړي چې هغه ورسره مخامخ کېږي، که څه هم چې هغه د ده له سويې څخه ټيټه وي. هغه راويښ شو، او دغه خوب

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

بي په ذهن کې ژور ځای ونيو. ځينې وختونه خبره له مغزو څخه ژر وځي، خو د دغه خوب جزیات د هغه د مغزو ژورو ته ورننوتل، خو د داسې دندې ترسره کول د هغه له پاره سخت کار و، نو هغه خپله نشه او څښاک لا ډېر کړ. هغه همدا یو خوب څو ځلې ولید، چې دی يې ډېر ناراحته کړ.

يو ځل، هغوی ده ته په خوب کې وویل، «که پر خپل ځان زړه سوی لري نو دا دنده وکړه» (يعني هغه بايد مېلې ته لاړ شي، او داسې نور). نو هغه پر ځان لازمه وگڼله چې خوب عملي کړي. هغه لاړ او خپلې پاتې پیسې يې هم شرابخونې ته ورکړې. خپل ښکلي کالي يې هم په شرابخونه کې پرېښودل؛ او د ځان له پاره يې ساده کالي برابر کړل، او مېلې ته لاړ. سهار د وخته پاڅېد او مېلې ته ورغی. يو سوداگر له هغه سره مخامخ شو او ورته ويې ويل، «آيا ته غواړي چې پر يوه دنده باندې مقررشي؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو».

هغه ده ته وویل، «زه يو چاته اړتيا لرم چې څاروي راته وڅروي. راحه له ما سره کار وکړه.» دا چې

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ده په خوب کې لیدلي وو، نو بل سوچ یې ونه کړ، او سمدلاسه یې وویل، «سمه ده.»

سوداگر سمدلاسه دی مقرر کړ، او کار یې ور وسپاری چې د هغه د خدمتگارانو مشر شي.

هغه پر خپل حال، هغه څه باندې چې هغه کړي وو، د عکس العمل په بنودلو باندې پیل وکړ، ځکه چې دغه ډول خدمتگاري د هغه له شان سره هېڅ نه ښایېدله ځکه چې هغه یو ښاغلی انسان و، خو اوس اړ و چې څاروي وڅروي، او له څارویو سره پر پښو باندې مزلونه وکړي، خو دا ناشوني وه چې ویې نه کړي. سوداگر له هغه سره د یوه بادار په څېر چلند کاوه.

ده له سوداگر څخه پوښتنه وکړه، «زه څنګه کولی شم چې له څارویو سره یوازي لار شم؟»

هغه ځواب ورکړ، «زما له څارویو سره نور شپانه هم شته. له هغوی سره یوځای لار شه.»

هغه ده ته ځانګړي څاروي په لاس ورکړل چې ویې څروي او ده هغه څاروي له ښار څخه بهر بوتلل. هلته هغه نور شپانه چې څاروي یې څرول هم سره

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

یوځای شوي وو، او په شریکه سره ووتل. هغه څاروي روان کړي وو، او سوداگر ورپسې شاته پر اس سپور ور روان و. سوداگر جابرانه چلند کاوه، او له ده سره یې په ځانگړي ډول جابرانه رویه کوله. دی له سوداگر څخه ډېر زیات وپېرېدی، ځکه چې ده هغه سخت جبر ولید چې هغه له ده سره کاوه. دی وډار شو چې هغه به یې د خپلو مزدورانو په تش پوکي سره هم والوزوي، او دی به سمدلاسه مړ شي. (یعنې، د هغه د سختې کمزورتیا له امله، ځکه چې دی ډېر بڼاغلې شخص و، نو ده ته داسې ښکارېده.)

هغه له څارویو سره روان و، او سوداگر هم ورسره و. هغوی یوه ځانگړي ځای ته ورسیدل. هغوی هغه کڅوړه راواخیسته چې د شپنیانو له پاره ډوډۍ پکې وه، او سوداگر هغوی ته خواړه ورکړل، او هغه له خپلو خوړو څخه یو څه ده ته هم ورکړه او ده و خوړه.

وروسته بیا، هغوی یوه گڼ ځنگله ته ورسېدل. د ځوان له څارویو څخه، چې اوس یې د سوداگر سره شپني کوله، دوو څارویو لاره غلطه کړه. سوداگر پر هغه باندي چيغه کړه، نو هغه لار چې را وېي گرځوي. څاروي مخکې تلل او دی په پسې و. دا چې

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ځنگل گڼ و، ځنگله ته په ننوتلو سره هغوی یو بل نه شول لیدلی، او هغه سمدلاسه د خپلو ملگرو له سترگو پټ شو. هغه په څارویو پسې تللی، او هغوی به ترې یوې خوا بلې خوا منډې وهلې. دی تر ډېره په پسې و، تر دې چې هغه یوه گڼ ځنگله ته ور ورسېد.

هغه اټکل وکړ، «زه به خامخا مړ شم، ځکه چې که زه له څارویو پرته بېرته لاړ شم، سوداگر به مې ووژني.» (هغه ته د هغې وېرې له امله چې له سوداگر څخه یې لرله داسې بنکارېده — چې که له څارویو پرته بېرته ستون شي نو هغه به یې ووژني.) «او که زه دلته پاتې شم، دلته به مې د ځنگله ځناور ووژني. ولې باید زه سوداگر ته بېرته ورستون شم؟ زه څنگه کولی شم چې له څارویو پرته ورشم؟» ځکه چې دی له هغه څخه سخت ډارېدی.

هغه په څارویو پسې مخکې ورغی، او هغوی ترې وتښتېدل. په دې کې شپه راغله. هغه له دې مخکې له داسې حالت سره کله نه و مخامخ شوی چې د شپې په داسې گڼ ځنگله کې یوازې ویده شي. هغه د ځناورو د انګولاوو غږ، چې معمولاً یې وهي، اورېدی. نو پرېکړه یې وکړه چې یوې ونې ته

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

وڅېژي او همالته په کې ویده شي. هغه د ځناورو د انګولاوو غږ چې معمولاً یې وهي اورېده.

چې سهار شو نو گوري چې څاروي یې هلته ولاړ دي. هغه له ونې څخه رابښکته شو او ورغی چې ویې نیسي، خو هغوی بیا منډې کړې. هغه تر ډېره په هغوی پسې لاړ، او هغوی نور هم ترې وتښتېدل. څارویو هلته یو څه واښه وموندل، او هغوی ودرېدل چې وڅري او واښه وڅوري. دی پسې ورغی چې ویې نیسي، خو هغوی وتښتېدل. هغه به چې پسې ورغی، هغوی به ترې وتښتېدل؛ هغه به پسې ورتلی او هغوی به ترې تښتېدل... چې د ځنگله یوې ډېرې گڼې برخې ته ننوت. هلته داسې ځناور وو چې له انسانانو څخه هېڅ نه ډارېدل، ځکه چې هغوی له استوگنځایونو څخه ډېر لږې اوسېدلي وو.

بیا شپه راغله. هغه د ځناورو د انګولاوو غږ اورېدی، او سخت وډار شو. هغه هلته نږدې یوه غټه ونه ولیدله. هغه ونې ته وروخوت. ځنگله چې هغه پاس وڅوت، یو سړی یې ولید چې هلته پروت و. دی وډار شو؛ خو بیا هم، دا ورته اراموونکې خبره وه چې یو څوک یې هلته وموند.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

هغوی یو له بله پوښتنه وکړه «ته څوک یې؟»

«یو انسان»

«ته څوک یې؟»

«یو انسان»

«دلته څنگه راغلي؟»

ده نه غوښتل چې هغه ته ووايي چې ده ته څه ورپېښ شول، نو ده هغه ته ځواب ورکړ، «د څارویو له امله. زه د څارویو شپون وم، او دوه څاروي هلته راڅخه ورک شول، نو له دې امله زه دلته راوړسېدم [لکه چې مخکې یاده شوه].»

ده له هغه سړي څخه چې له ده سره په ونه کې یوځای شو، پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راغلي یې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه په یوه اس پسې دلته راغلم. ما پر یوه اس مزل کاوه، ودرېدم چې یوڅه آرام وکړم، اس لاړ او په ځنگله کې راڅخه ورک شو. زه په هغه پسې وم چې ویې نیسم، خو هغه نور هم وتښتېد، تر دې چې زه دلته راوړسېدم.»

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

هغوی دواړه سره ملگري او یو حای شول او پرېکړه یې وکړه چې که ودانې ته بېرته ولاړل بیا به هم یو له بل سره ملگري وي. هغوی دواړه د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو انګولاوې اورېدې؛ هغوی ډېر زیات شور او انګولاوې اورېدلې.

د سهار خوا ته له ټول ځنگله څخه د خدا یو ډېر لوړ غږ راپورته کېدی. د خدا دا غږ په ټول ځنگله کې خپور شو، ځکه چې خدا ډېره لوړه وه، دومره لوړه چې هغه ونه له غږ څخه وخوځېده او ټکان یې وخوړ. هغه له دې کبله ډېر زیات پرېشان او وډار شو.

هغه بل سړي (یعنې هغه سړی چې د ده سره په ونه کې یو حای شو او له مخکې څخه هلته و) ده ته وویل، «زه له دې څخه نور هېڅ نه ډارېزم. زه دا څو شپې کېږي چې دلته ویده کېزم. هره شپه، چې د سهار خوا کېږي، دغه د خدا غږ اورېدل کېږي، او داسې چې دا ټولې ونې پرې غږ باسي او بنورېږي.»

هغه ډېر وار خطا شو، او خپل ملگري ته یې وویل، «ته پوهېږې چې دا حای د چا دی (یعنې د شیطانانو دی). ځکه چې د استوګنسیمو خلکو څخه به چا هم تر اوسه په نړۍ کې داسې د خدا غږ نه وي اورېدلی.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

لږ وروسته ورځ شوه. هغوی سترگې و غړولې او چې کتل یې د دا یوه څاروي یوې خوا ته او د هغه بل آس بلې خوا ته ولاړ وو. هغوی رابنکته شول او ورپسې شول — دا یو په څارویو پسې شو، او هغه بل په آس پسې. څاروي ترې لیرې کېدل، او هغه هم [لکه چې مخکې یاده شوه] ورپسې و. هغه بل هم همداسې و، په آس پسې ورو روان و او آس ځنې تللی، تر دې چې هغوی [دواړه خلک] یو له بل څخه ډېر لیري شول.

دا وخت، هغه یوه کڅوړه پیدا کړه چې ډوډۍ پکې وه، او په داسې یوازې والي کې نو دا یو لوی غنیمت و. هغه کڅوړه پر اوږه کېښوده او په څارویو پسې روان شو.

دا وخت، هغه له یوه سړي سره مخامخ شو. لومړی هغه وارخطا شو؛ خو بیا هم د هغه له پاره دا یو څه اراموونکي وه چې دلته یې یو سړی وموند.

سړي له ده څه پوښتنه وکړه، «دلته څنگه راغلي؟»

ده ورغبرگه کړه او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راغلي؟»

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

هغه ده ته ځواب ورکړ، «زه، زما پلار او زما نیکه گان همدلته لوی شوي دي. خو ته، ته څنگه دلته راغلي؟! ځکه چې له استوګنسيمو څخه خو هيڅوک هم دلته نه راځي!»

دی وار خطا شو، ځکه چې دی پوه شو چې هغه انسان نه دی، ځکه چې هغه وویل چې پلار او نیکه گان يې همدلته لوی شوي دي، او دا چې له ولس څخه دلته هيڅوک هم نه راځي. په دې توګه، دی پوه شو چې هغه انسان نه دی. خو هغه له ده سره هېڅ غرض ونه کړ، او له ده سره يې ښه چلند وکړ (يعني د ځنگله سړي دغه سړي ته هېڅ زیان ور ونه رساوه چې په څارويو پسې روان و، او د پاچا اصلي زوی و، خو الیش شوی و) او ده ته يې وویل چې، (يعني د ځنگله سړي د پاچا اصلي زوی ته وویل)، «ته دلته څه کوي؟»

ده هغه ته ځواب ورکړ چې دی په څارويو پسې دی.

سړي (د ځنگله) ده ته وویل، «په خپلو گناهونو پسې نور مه ځه! هغه څاروي نه دي بلکې ستا گناهونه تا هڅوي چې مخکې پسې لاړ شي. څه چې شوي هماغه درته کافي دي! تا هغه څه ترلاسه کړي دي

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

چې په تا پورې یې اړه لرله؛ یعنې، تا خپله سزا لا د وخته لیدلې ده. اوس، نور مه ورپسې ځه. له ما سره راجه، ته به هغه څه ته ورسېږي چې له تا سره ښايي.»

دی له هغه سره لاړ. دی ډارېده چې له هغه سره خبرې وکړي یا چې څه پوښتنه ځنې وکړي ځکه دی ډارېدی چې کېدای شي داسې یو سړی خوله وازه کړي او دی همداسې ښوی تېر کړي. (یعنې، د پاچا اصلي زوی د ځنگله سړي سره لاړ، او دی ډارېدی چې له هغه سره خبرې وکړي یا د یو څه پوښتنه ځنې وکړي، که نه هغه به خوله وازه کړي او دی به ژوندی تر ستوني تېر کړي، ځکه دی پوهېدی چې هغه په هیڅ ډول انسان نه دی.) دی په هغه پسې شو.

په دغه وخت کې، دی له خپل هغه ملګري سره مخامخ شو چې آس یې لټولی. ځنگه چې ده هغه ولید، ده [هغه ته سترګه ووهله او په یو ډول یې ورته وویل چې]: ته باید پوه شي چې، هغه انسان نه دی. له هغه سره هېڅ غرض ونه کړي، ځکه چې دا انسان نه دی. دی په چټکۍ سره لاړ او هغه ته یې په غوږ کې وویل چې دا انسان نه دی، او داسې نور.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

د ده ملگري (يعنې آس والا) وکتل او ويې ليدل چې
د هغه پر اوږه يوه د ډوډۍ کڅوړه ده! هغه ده ته
زاری پيل کړې چې، «وروره، ما دا څو ورځې څه
نه دي خوړلي. ماته ډوډۍ راکړه!»

ده ځواب ورکړ، «دلته په دې دښته کې هېڅ شی نه
په کارېږي. زما ژوند ما ته تر هرڅه غوره دی، او
ډوډۍ ماته خپله په کارېږي.»

هغه ده ته سخت عذر او زاری وکړې، «زه به تاته
هرڅه چې زما په وس پوره وي درکړم.»

(خو دلته په دې دښته کې د ډوډۍ سره هېڅ سوغات
هم برابر نه و. ده ځواب ورکړ، «ته ماته څه راکولی
شي؟ ته به ماته په دې دښته کې د ډوډۍ په بدل کې
څه راکړې؟»

هغه ده ته ځواب ورکړ (يعنې، هغه چې ډوډۍ يې
غوښته — آس والا — هغه سړي ته چې څاروي يې
لرل، هغه چې د پاچا اصلي زوی و، هغه ته يې ځواب
ورکړ)، «زه به مې ټول ځان تاته درکړم. زه به تاته
د ډوډۍ په بدل کې خپل ځان درکړم، غلام به دي
شم.»

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ده پرېکړه وکړه (یعنې هغه سړي چې څاروي یې لرل، له ځان سره یې فکر وکړ): «د یوه سړي د اخیستلو په مقابل کې دا ارزي چې ډوډۍ ورکول شي.» ده هغه د دایمي غلام په توګه واخیست. ده په هغه باندې قسمونه وخورل چې هغه به تل د ده غلام وي، ان هغه وخت چې هغوی ولس ته ورسېږي؛ او دا چې هغه به ده ته ډوډۍ ورکړي، یعنې هغوی به په شریکه له یادې شوې کڅوړې څخه تر هغه ډوډۍ خوري چې خلاصه شي.

هغوی په ګډه د ځنګله په سړي پسې روان شول. غلام د هغه شاته ورپسې روان و یعنې آس والا یا هغه سړی چې د څارویو پر خاوند باندې یې ځان خرڅ کړی و، په هغه پسې روان و او هغوی دواړه د ځنګله په سړي پسې. دغه کار د ده له پاره یو څه اساني راوستله. کله به چې هغه اړتیا لرله چې کوم څه پورته کړي، یا کوم بل کار وکړي، ده به خپل غلام ته امر کاوه (یعنې آس والا ته چې ده د غلام په څېر اخیستی و) چې پورته یې کړي، او هغه څه وکړي چې ده به غوښتل. هغوی دواړه د ځنګله په سړي پسې روان وو. داسې ځای ته ورسېدل چې هلته ماران او لړمان وو، او دی ډېر سخت وډار شو.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ده له ډاره د ځنگله له سړي څخه وپوښتل، « مونږ به له دغه حای څخه څنگه تېر شو؟ » هغه حواب ورکړ، « تر دې سخت لا هم شته. » هغه ده ته خپل کور چې په هوا کې ولاړ و، وښود، «ته به زما کور ته څنگه ورشي او څنگه به ور ننوځي؟ ته به زما تر کوره څنگه راورسپړي؟»

هغوی د ځنگله له سړي سره لاړل، او هغه له هغه حای څخه سلامت تېر کړل. هغه هغوی خپل کور ته بوتلل، خوراک او څښاک یې ورکړ، او هغه لاړ.

او ده (یعني د پاچا اصلي زوی، هغه سړی چې څاروي ورسره و) د هر هغه څه له پاره چې اړتیا یې پېښېدله له خپل غلام څخه کار اخیست. غلام ډېر خفه و چې هغه د غلام په توګه خرڅ شوی و او هغه هم د یوه ساعت له امله چې هغه پکې ډوډی ته اړتیا لرله چې ویې خوري، ځکه چې اوس هغوی د خوراک شیان درلودل، او یوازې د یوه ساعت له امله، هغه اړ و شو چې ټول عمر غلام اوسي.

هغه به افسوس کاوه او اسوېلي به یې اېستل، «زه څنگه په داسې حالت واوښتم چې غلام شم؟ ده له هغه څخه پوښتنه وکړه (یعني د پاچا اصلي زوی، چې

◉ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ◉

اوس د هغه بادار و، له هغه څخه پوښتنه وکړه) «ته په څه لورته مرتبه کې وي چې اوس افسوس کوي چې ته دغسې حالت ته راغلی یې؟»

هغه ځواب ورکړ او کیسه یې ورته وکړه چې دی یو وخت یو پاچا و، او دا چې خلکو د هغه په هکله خبرې کولې چې هغه الیش شوی دی او داسې نور، [دا چې اصلاً دغه سړی یعنې آس والا، هغه پخپله و، مخکینی پاچا و، چې په حقیقت کې د وینځي زوی و.] او [هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ] هغه خپل یو ملگری له هغه ځایه شړلی و. یو وخت د هغه ذهن ته دا خبره لوېدلې وه چې هغه چې څه وکړل ښه یې ونه کړل، او دا چې هغه پرې پښېمان و او داسې نور. هغه په منظمه توګه د هغې بدې او ناروا له امله چې هغه د خپل ملګري په وړاندې کړی وه د پښېمانۍ احساس کولی. یو ځل هغه خوب ولید چې هغه به خپله ګناه په دې جبران کړای شي چې له پاچایۍ څخه تېر شي او هلته لاړ شي چېرې چې د هغه سترګې کولی شي هغه پیدا کړي او په دې توګه به هغه خپله ګناه جبران کړي. هغه نه غوښتل چې دا کار وکړي، خو د هغه خوبونو له هغه څخه بېخي لېونی جوړ کړی و، څو هغه داسې څه وکړي چې مخکې یاد شول، تر هغه چې هغه دې پایلې ته ورسېد چې دا

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

کار به کوي. هغه پاچايي پرېښوده او لاړ همداسې پسې لاړ، تر هغه چې دغه ځای ته راوړسېد، او اوس نو له هغه څخه غلام جوړ شو.

ده دا ټولې خبرې واورېدې او چوپ پاتې شو. يعنې، د پاچا اصلي زوی (هغه سړی چې څاروي ورسره وو) هغه ټولې خبرې واورېدې چې آس والا (چې اوس د ده غلام و) ورته وکړې او دی چوپ پاتې شو.

ده [له ځان سره] وويل، «زه به وگورم، او پرېکړه به وکړم چې له تا سره څنگه چلند وکړم.» د شپې، د ځنگله سړی راغی او هغوی ته يې خوراک او څښاک ورکړل. هغوی هلته ویده شول. سهار چې رانژدې شو، هغوی د خدا هغه ډېر لوړ غږ واورېد، په داسې حد چې ټولو ونو پرې لکه د مخکې په څېر غږ اېستی او بنورېدې. هغه پر ده باندې فشار ور وړ (يعنې، غلام د پاچا پر اصلي زوی باندې چې اوس د هغه بادار و فشار وروړ) چې د ځنگله له سړي څخه پوښتنه وکړي چې دا څه شی دی.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دا د خدا زورور غږ څه شی دی، چې د سهار خواته اورېدل کېږي؟»

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

هغه ځواب ورکړ، «دا خدا ده چې ورځ په شپې پورې خاندې. شپه له ورځې څخه پوښتنه کوي، 'دا ولې داسې ده چې کله ته راشي بیا زه نوم نه لرم؟' بیا ورځ په شور سره وخاندې، او بیا ورځ پیل شي. دغه شی دا د خدا غږ ښيي.»

دا د هغه له پاره حیرانوونکی ښکاره شو، ځکه چې دا یو ډول عجب کار و، چې ورځ په شپې پورې خاندې.

په سهار کې، د ځنگله سړی بیا پر خپله مخه لاړ. هغوی هلته خوراک او څښاک وکړ. په ماښام کې، هغه بیا راغی، او هغوی خوراک او څښاک وکړ او د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو غږونه اورېدل چې شور او انګولای یې جوړې کړې او ډاروونکې بغارې یې وهلې. ځناورو او الوتونکیو ټولو غږونه کول. زمری به غږ مېدی، او پیرانګ به بل ډول غږ ایستی. مرغانو به شپېلي وهلې او اوازونه به یې اېستل. هغه ټولې انګولای وې.

په پیل کې، هغوی ډېر سخت ولړزېدل. د هغوی د وېرې له امله، هغوی غږ ته ډېر پام ونه کړ. وروسته، هغوی ښه پام وکړ او وایې ورېدل چې هغه د موزیک

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

او سندري یو عجیب او حیرانوونکی غږ و. هغوی خپل پام نور هم ډېر کړ او وایي ورېدل چې هغه د سندري او موزیک یو ډېر عجیب او حیرانوونکی غږ و. هغه یوه ډېره عجیبه او لویه خوښي وه چې دوی اورېدله. د نړۍ ټول خوندونه - د دغې سندري د خوند د عجب والي په وړاندې - بېخي هېڅ او له نشت سره برابر وو. هغوی یو بل ته وویل چې هغوی باید دلته پاتې شي، ځکه چې هغوی هلته د خوراک او څښاک شیان لرل، او هغوی په دغې خورې خوشحالی کې چې نورې ټولې خوښۍ ورته هېڅ وي پراته وو. غلام پر خپل بادار (یعنې د پاچا پر اصلي زوی) باندې زور ور وړ چې له هغه (د ځنگله سړي) څخه په دې هکله پوښتنه وکړي. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه ده ته ځواب ورکړ، «دا [په دې پورې اړه لري] چې لمر د سپوږمۍ له پاره څنگه کالي جوړوي. د ځنگله ټولو ځناورو وویل چې دا چې سپوږمۍ هغوی ته لوی، لوی خدمتونه کوي - او دا چې د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د شپې دی، ځکه چې ځینې وختونه هغوی اړتیا لري چې یوې ګڼ مېشتې سیمې ته لاړ شي، او د ورځې په جریان کې هغوی دغه کار نشي کولی (او د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

شپې دی) او سپوږمۍ هغوی ته د رڼا په برابرولو سره یو خدمت کوي – له دې امله، هغوی موافقه وکړه چې یوه نوې سندره جوړه کړي چې سپوږمۍ پرې ونازوي. او دا هغه نغمه بیزه سندره ده چې تاسو یې اورئ. یعنې، دا چې ټول ځناور او الوتونکي د سپوږمۍ په ویاړ، چې له لمر څخه یې کالي ترلاسه کړي دي، یوه نوې نغمه غږوي.

کله چې هغوی پوه شول چې هغه یوه نغمه ده، هغوی نژدې پاملرنه ورته وکړه، او وایې اورېدل چې هغه یوه ډېره زیاته عجیبه او خوږه نغمه ده.

د ځنگله سړي هغوی ته وویل، «ستاسو له پاره هغه یو نوی شی دی؟! زه یوه وسیله لرم چې زما له پلرونو څخه ماته راپاتې ده، زما پلرونو ته د هغوی د پلرونو له پلرونو څخه ورپاتې وه. دغه وسیله په ځانګړیو پانډو او رنگینو شیانو باندې جوړه شوې ده. کله چې یو څوک دغه وسیله په یوه څاروي یا الوتونکي باندې کېږدي، بیا هغه سمدلاسه دغه نغمه غږول پیلوي.»

او خندا بیا د مخکې په څېر پیل وکړ، او د ورځې مهال شو. د ځنگله سړی لار او ده (یعنې د پاچا اصلي زوی) د هغې وسیلې لټون پیل کړ چې مخکې

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ياده شو. هغه ټوله کوټه ولټوله، خو پيدا يې نه کړای شوه. دی د هغې وسيلې له نور لټون څخه وډار شو او پرې يې بنوده. هغوی - يعنې، بادار (د پاچا اصلي زوی) او غلام (د وینځي اصلي زوی، چې مخکې پاچا و) - ډارېدل چې د ځنگله سړي ته ووايي چې هغوی ته لاره ور وښيي څو بېرته ولس ته لاړ شي.

وروسته د ځنگله سړی راغی او هغوی ته يې وويل چې زه به ولس ته د تگ لاره تاسي ته در وښيم. هغه دوی د ولس لوري ته ور برابر کړل. هغه وسيله واخيسته او د پاچا اصلي زوی ته يې ورکړه.

هغه ده ته وويل، «زه دا وسيله تاته درکوم. او د دغه سړي په هکله (يعنې، د هغه غلام، د وینځي اصلي زوی، چې مخکې د الیشولو له امله پاچا و) - بايد ته پوه شي چې له هغه سره څنگه چلند وکړي.»

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مونږ چېرې لاړ شو؟»

هغه دوی ته وويل چې تاسي بايد د يوه داسې وطن په هکله پوښتنه وکړي چې نوم يې دی: «د هوښيار پاچا لرونکی بې عقل وطن».

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «چېرې او په کوم لوري، باید مونږ د دغه وطن لټون پیل کړو؟»

هغه یوه ځانگړي لوري ته گوته ونيوله. د ځنگله سړي د پاچا اصلي زوی ته وویل، «هلته ور شه، هغه وطن ته [چې مخکې یاد شو]، او هلته به ته خپل لویوالی ترلاسه کړي.»

دو هم روان شول. دوی پر خپله لاره باندې روان وو، او ډېر دې ته لېوال وو چې یوځناور یا څاروی پیدا کړي، او معلومه کړي چې یاده شوې وسیله به خپله نغمه وغږوي که څنگه. خو هغوی هېڅ ډول ځناور پیدا نه کړ.

وروسته، هغوی په ولسمېشتي سیمې ته راغلل. هغوی یو څاروی پیدا کړ او وسیله یې پرې کېښودله، او هغې د مخکې په څېر نغمه پیل کړه. هغوی تلل، تلل چې مخکې یادې شوې ځمکې ته ورسېدل. له هغې ځمکې څخه یو دېوال چاپېر و. هغه ځای ته د ورننوتلو لاره نه وه، خو یوازې یوه دروازه وه او دا اړینه وه چې څو میله لاره ووېشل شي څو دروازې ته ورسېږي او بیا هغه وطن ته ورننوځي. هغوی یې پر چاپېر باندې راگرځېدل پیل کړل تر هغه چې

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

دروازې ته ورسېدل. کله چې دوی دروازې ته ورسېدل، هغوی نه پرېښودل چې ورننوځي. دا چې د هغه وطن پاچا مړ شوی و، او د پاچا زوی ترې پاتې و، او پاچا په خپل وصیت کې لیکلي وو چې: «له دې امله چې، تر اوسه پورې، دغې ځمکې ته (د هوبنیار پاچا لرونکې بې عقل وطن)، ویل کېدل، اوس به هغې ته په چپه ډول (د بې عقل پاچا لرونکې هوبنیار وطن) ویل کېږي. او هر څوک چې غواړي چې دا شی پر ځان قبول کړي، څو اصلي نوم بېرته پر ځای راولي – یعنې چې، وطن داسې جوړ کړي چې بېرته په خپل لومړني نامه یاد (د هوبنیار پاچا لرونکې بې عقل وطن) شي، – نو داسې یو سړی باید پاچا شي. له دې امله، هغوی نه پرېښودل چې هیڅوک هم هغه وطن ته ورننوځي، مګر داسې یو څوک چې غواړي داسې یو نوم پر ځان ومني: او دغه وطن بېرته خپل اصلي نامه ته ور وګرځي. هغوی له ده څخه پوښتنه وکړه، «ته کولی شي چې دا پر ځان ومني، چې دا وطن خپل پخواني نامه ته واوړي؟»

دا په یقین سره ناشونې وه چې دی ځان په داسې یو څه کې ښکېل کړي، نو هغوی ونشو کولی چې

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ورننوخې. د هغه غلام هڅه وکړه چې دی، دې ته وهڅوي چې بېرته کور ته ستون شي، خو هغه نه غوښتل چې بېرته کور ته لاړ شي، ځکه چې د ځنگله سړي ورته ویلي وو چې هغه وطن ته لاړ شه، او دا چې هلته به دی خپل لویوالي ته ورسېږي.

دا وخت یو بل سړی راغلی، چې پر آس باندې سپور و. هغه هم غوښتل چې شار ته ننوځي، خو هغوی د مخکې یاد شوي دلیل له کبله پرېښود چې ننوځي. دا وخت ده ولیدل چې د هغه سړي آس هلته ولاړ دی. ده هغه وسیله راواخیسته او پر آس باندې یې کېښوده، او هغې یوه ډېره عجیبه نغمه پیل کړه.

آس والا هغه ته ډېرې زارې وکړې چې وسیله پر هغه باندې خرڅه کړي، خو هغه نه غوښتل چې پر خرڅه یې کړي.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د داسې یوې عجیبې وسیلې په بدله کې ماته څه راکولی شي؟»

آس والا ورته وویل، «ته به په دې وسیله باندې څه وکړې؟ ته پرې یوازې دومره کولی شي چې یو څه چلونه پرې کوي او ځان ته پرې یوه روپی پیدا کوي، خو زه داسې یو شی پېژنم چې ستا تر دې وسیلې ډېر

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ښه دی. یعنې، زه داسې یو شی پېژنم چې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه راپاتې دی: چې په یوه شي کې د بل شي پېژندل دي. یعنې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه داسې څه راپاتې دي چې له یوه شي څخه د بل شي په هکله پوهېدل شوني کوي، نو کله چې یو څوک یوڅه وایي، نو د معمول سره سم باید زه له یوه شي څخه بل شی وپېژنم. تر اوسه پورې ما په نړۍ کې هیچا ته هم دا نه دي ويلي. نو زه به تاته دا شی دروښیم، او ته به یې ما ته په بدل کې دغه وسیله راکړې.»

ده (د پاچا اصلي زوی چې هغه وسیله ورسره وه) پرېکړه وکړه چې دا په ریښتیا سره یو عجب کار دی چې له یوه شي څخه بل معلوم شي. نو ده هغه وسیله هغه ته ورکړه، او هغه (یعنې هغه سړی چې آس ورسره و) ولاړی او ده ته یې ور وښودله چې په یوه شي کې بل شی څنگه وپېژني.

د پاچا اصلي زوی، له دې امله چې هغه کولی شول چې په یوه شي کې بل شی وپېژني، د وطن دروازي ته ورغی. هغه پوه شو چې د هغه له پاره دا شوني ده چې دغه کار وکولی شي — چې هغه وطن د هغه اصلي نامه ته بېرته ور وگرځوي — ځکه چې هغه

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

لا له مخکې کولی شول چې په یوه شي کې بل شی وپېژني؛ له دې امله دی پوه شو چې دا کار شونی دی، خو هغه بیا هم د دې کار په څنگه او څه ډول، باندې نه پوهېدی چې هغه دا کار څنگه وکړي، خو دا چې هغه ته دا وړتیا ورکول شوې وه چې په یوه شي کې بل شی وپېژني نو پوه شو چې دا کار شونی دی.

هغه پرېکړه وکړه چې د ده د ننوتلو امر باید وشي، او هغه به خپل ځان په دې کار کې بنکېل کړي (یعنې، چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وگرځوي.) په دې کې نو توان څه دی؟

ده هغو خلکو (چې هیڅوک یې نه پرېښودل چې هلته ورننوځي، پرته له داسې یو چا چې دا کار پر غاړه واخلي، لکه چې مخکې یاد شو) ته وویل چې هغوی باید دی پرېږدي چې ورننوځي، او دا چې دی به دا کار پر غاړه واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وگرځي.

هغوی ده ته د ورننوتو اجازه ورکړه، او هغوی سرداران په دې خبره باندې خبر کړل چې داسې یو سړی پیدا شوی دی چې غواړي چې دا کار پر غاړه

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وگرځوي. هغوی دی د هغه وطن سردارانو ته ور وست.

سردارانو ده ته وویل، «ته باید په دې خبره باندې پوه شي چې مونږ هم خدای دې نه کړي هسې کم عقلان نه یو. البته پخواني پاچا ډېره لویه او لوړه پوهه لرله، نو د هغه په پرتله، مونږ ټول کم بې عقلان ګڼل کېدلو، له دې امله دغه وطن ته 'د هوښیار پاچا لرونکی بې عقل وطن' ویل کېده. بیا پاچا مړشو. د پاچا زوی پاتې شو چې هغه هم هوښیار و، خو زموږ په پرتله، هغه هېڅ هوښیار نه دی. له دې امله، اوس دغه وطن په سرچپه نامه 'د بې عقل پاچا لرونکی هوښیار وطن' یادېږي. پاچا داسې وصیت کړی دی چې داسې یو څوک چې دومره هوښیار وي چې وکولی شي چې دغه وطن خپل اصلي نامه ته بېرته راوگرځوي هغه سړی به پاچا کېږي. هغه خپل زوی ته امر وکړ چې کله چې داسې شخص پیدا شي، هغه باید پاچایي پرېږدي او هغه سړی باید پاچا شي. یعنې، کله چې داسې یو هوښیار سړی پیدا شي چې دومره هوښیار وي چې د نه منلو وړ وي، تر دې حده چې د هغه په پرتله نور ټول خلک بې عقلان وي، هغه

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

به پاچا کپړي. دغسې یو سړی کولی شي چې دا وطن خپل اصلي نامه ته بېرته راوگرځوي، چې هغوی به یې بیا د 'د هوښیار پاچا لرونکی بې عقل وطن' په نامه یادوي ځکه چې نور ټول خلک به د هغه په پرتله بې عقلان وي. نو ته باید په دې خبره پوه شي چې ته خپل ځان په څه کې ښکېلوي.» (دا هغه څه وو چې سردارانو ورته وویل.)

هغوی ده ته وویل (یعنې، سردارانو بیا؛ دا ټول د هغه خبرو جریان دی)، «شرط دا دی چې آیا ته دومره هوښیار یې: ځکه چې هلته یو ښډی چې له پخواني پاچا څخه پاتې دی، هغه پاچا چې ډېر هوښیار و، او هغه باغ ډېر زیات عجیب دی – هلته فلزي وسیلې، د سپینو زرو وسیلې او د سرو زرو وسیلې راشنې کپړي - او دا ډېر عجیب او حیرانوونکی دی. خو دا ناشونې ده چې هلته څوک ورننوځي ځکه کله چې یو څوک ورننوځي، هغوی (نه ښکارېدونکي خلک) سمدلاسه په هغه پسې کپړي او تعقیبوي یې، او ننوتلی سړی چېغې وهي، خو نه پوهېږي چې څه ورسره کپړي، او نه یې هم ویني چې څوک یې تعقیبوي. او په دې توګه هغوی هغه تعقیبوي تر هغه چې له ښډې څخه یې پسې واخلي. نو، راځئ چې وګورو چې آیا

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

ته هوښیار یې، آیا ته کولی شي چې دغه بڼ ته ورننوځي.»

ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې هغوی هغه سړی وېي چې هلته ورننوځي؟

هغوی ده ته وویل چې اصلي خبره دا ده چې هغوی دی تعقیبوي، او هغه په دې هېڅ نه پوهېږي چې هغه څوک دي چې دی تعقیبوي، او هغه په ډېر ویرجن حالت کې ترې راوځي. دا هغه څه دي چې هغو خلکو هغوی ته ويلي دي چې مخکې هلته ورننوتلي وو.

هغه (یعنې، د پاچا اصلي زوی) بڼ ته ورغی او وېي لیدل چې پر هغه باندې یو دېوال ورچاپېر دی. دروازه پرانیستي وه او هلته ساتونکي نه وو، ځکه چې د دغه بڼ له پاره ساتونکو ته هیڅ اړتیا نه وه!

دی د بڼ څنګ ته روان و، چې له بڼ سره یې یو سړی ولیدی. یعنې، هلته د سړي یو رسم و. هغه وکتل او و یې لیدل چې د سړي دپاسه یوه نښه ده او هلته لیکل شوي وو چې دغه سړی سلگونه کاله پخوا پاچا و. د هغه پاچا په وخت کې سوله وه، خو له هغه څخه مخکې جګړې وې او له هغه څخه وروسته هم جګړې وې خو د دغه پاچا په وخت کې سوله وه.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

دی پوه شو، چې هرڅه په دغه سړي پورې اړه لري ځکه چې هغه لا له وخته په دې توانېدلی و چې له یوه شي څخه بل شی زده کړي. کله چې یو څوک هغه بڼ ته ورننوځي نو هغوی یې تعقیبوي، دې ته هېڅ اړتیا نشته چې څوک دې وتښتي — څنگه چې له دغه سړي سره ودرېږي، کولی شي چې خوندي پاتې شي. سربېره پر دې، که هغه دغه سړی واخلې او دننه یې د دغه بڼ په منځ کې کېږدي، بیا به هر څوک وکولی شي چې دغه بڼ ته په سلامتۍ سره ورشي. (دا ټول هغه څه وو چې د پاچا اصلي زوی پرې پوه شو، ځکه چې هغه له یوه شي څخه په بل شي باندې پوهېدی.)

هغه لار او بڼ ته ورننوت. څنگه چې نه ښکارېدونکو خلکو د ده تعقیب پیل کړ، هغه لار د بڼ تر څنګ ولاړ سړي سره ودرېد. په دې توګه هغه بېله دې چې ټپي کړل شي، کار وکړ. په داسې حال کې چې نور خلک به چې کله باغ ته ورننوتل نو نه ښکارېدونکو خلکو به د هغوی تعقیبول پیل کړل، او هغوی به په ډېره وارخطايۍ وتښتېدل چې ډېر به وهل شوي وو، خو دی د هغه سړي ترڅنګ د درېدلو له لارې روغ او جوړ رابښکاره شو.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

سردارانو ولیدل او په دې کار سره حیران شول چې هغه څنگه روغ جوړ راڅرگند شو. بیا هغه (د پاچا اصلي زوی) هغوی ته امر وکړ چې سړی واخلي او دننه یې د بڼ په منځ کې کېږدي. هغوی همداسې وکړل. بیا ټول سرداران بڼ ته لاړل؛ هغوی ورننوتل او بېله دې چې ټپي کړل شي، بیرته روغ راووتل.

درباریانو هغه ته وویل، «که څه هم چې تر اوسه مونږ داسې یو کار نه و لیدلی، خو د یوې [کړنې] له مخې دا مناسبه نه ده چې مونږ پاچايي تاته درکړو. مونږ به بیا په یوه بل شي تا ازمويو.»

هغوی هغه ته وویل، «له پخواني پاچا څخه یو تخت راپاتې دی. تخت ډېر اوچت دی. له تخت سره نژدې هر ډول لرگین ځناور او الوتونکي دي (یعنې هغوی په لرگي کې توږل شوي او کیندل شوي دي). د تخت مخ ته یو کټ ولاړ دی. له کټ سره یو مېز ولاړ دی او پر مېز باندې یوه ډیوه ایښې ده. له تخت څخه پلې لارې رابښکته شوي دي او پر لارو باندې دپوالونه راچاپېر شوي دي. دغه لارې له تخت څخه هر لور ته غځېدلي دي، او هیڅوک هم په دې راز نه پوهېږي چې له تخت څخه د دغو لارو راوتل څخه مانا لري.

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

پر دغو لارو باندې چې رابنکته شوي او بیا تر یو څه واټن پورې اوږدې شوي دي — هلته یو د سرو زرو زمري دی. که یو څوک ورنژدې شي هغه خپله خوله پرانيزي او له ستوني یې تېروي. له دغه زمري ور هاخوا، لاره نوره هم پسې غزېدلې ده، او لکه د نورو په څېر دغه لاره هم له تخت څخه راغلې ده. یعنې، هغه دویمه لاره چې په یوه بېل لوري له تخت څخه راغلې ده هم د همدې په څېر ده: چې دغه لاره تر یو څه واټن پورې غځېدلې او پسې تللې ده، او هلته یو بل ډول ځناور لکه پیرانگ دی، چې له یو بل ډول فلز څخه جوړ شوی دی. هغه ته هم ورنژدې کېدل ناشوني دي ځکه چې هغه هم سړی له ستوني تېروي. او له هغه ځای څخه ور هاخوا هغه لاره نوره هم اوږدېږي او هغه هم د نورو لارو په څېر ده. دغه لارې پسې اوږدېږي او په ټول وطن کې خپرېږي، او هیڅوک هم د تخت او د ورسره شیانو په هکله په هیڅ شیانو (لکه چې پورته یاد شول) او لارو باندې نه پوهیږي. له دې امله، ته باید په دې سره وازمويل شي، چې آیا ته کولی شي چې د تخت او ورسره شیانو په اهمیت باندې وپوهیږي.»

هغوی ده ته تخت وروښود، او ده ولیدل چې هغه لوړ و، او داسې نور. هغه تخت ته ورنژدې شو، او ویي

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

لیدل او پوه شو چې تخت د هغه لرگي په څېر لرگي څخه جوړ شوی دی چې مخکینی صندوق (یعنې هغه وسیله چې د ځنگله سېري ده ته ورکړې وه) ترې جوړ شوی و. هغه وکتل او ویي لیدل چې د تخت په سر کې د یوه ځانگړي گلاب ځای تش پاتې و. که په تخت کې هغه گلاب وای، هغه به هغه قوت درلود لکه مخکینی صندوق چې درلود (یعنې هغه وسیله چې دا زور یې درلود چې د ځناور یا څاروي یا الوتونکي په یوه ځانگړي ډول باندې په کېښودلو سره به یې نغمه غږوله). هغه مخکې لاړ او ویي لیدل چې هغه گلاب چې د تخت له سر څخه لیرې شوی دی هغه د تخت په لاندې برخه کې لگېدلی دی. په کار وه چې هغه له هغه ځای څخه واخیستل شي او د تخت د پاسه کېښودل شي. بیا به تخت د هغه صندوق قوت ولري چې مخکې یې یادونه و شوه.

دا چې پخواني پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طریقه کړي وو چې هیڅوک په دې ټکي نه پوهیدل تر هغه چې داسې یو څوک چې بېخي هوښیار وای هغه راغلی وای او په دغه شي باندې پوه شوی وای، نو هغه به کولی شول چې هر څه په مناسب ډول برابر، تبدیل او ترتیب کړي.

◉ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ◉

همدارنگه هغه پوه شو چې د خوب تخت باید له هغه
 خای څخه چې دا مهال پرې ولاړ و یو څه وښورول
 شي. نو مېز هم دې ته اړتیا لرله چې یو څه وښورول
 شي، خو د هغه خای یوڅه تغیر شي. په ورته ډول،
 ډیوه هم باید له خپل خای څخه یو څه وښورول شوې
 وای. او همدارنگه، الوتونکي او ځناور هم باید له
 خپلو ځایونو څخه یو څه وښورول شوي وای: داسې
 چې دا مرغې له دې خای څخه واخیستل شي په هغه
 بل خای کې کېښودل شي او بل په بل خای کې
 کېښودل شي، او همدارنگه دا نور ټول شیان هم.

دا چې پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طریقه
 کړي وو چې هیڅوک هم پرې نه پوهېدل، تر هغه
 چې هوښیار سړی باید راغلی وای او د دې وړتیا یې
 لرلې چې پوه شي چې هر څه څنگه په منظم ډول
 سره برابر کړي. همدارنگه هغه زمرې چې هلته (د
 لارې په اوږدو کې) وه باید هلته خای پر خای کړي،
 او دا نور ټول شیان هم سره منظم کړي.

هغه حکم وکړ چې هر څه دې په منظم ډول سره
 ترتیب شي: چې گلاب له ښکته خای څخه واخیستل
 شي او پاس کېښودل شي، او دا نور ټول شیان هم
 همداسې شي – یعنې چې ټول شیان په منظم ډول

❁ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ❁

سره ترتیب شي. بیا، هغوی ټولو د یوې عجیبې نغمې غږول پیل کړل، او هغوی ټولو هغه چارې ترسره کړې چې د هغوی له شان سره برابرې وې.

بیا هغوی هغه ته پاچایي ورکړه.

د پاچا اصلي زوی – چې اوس پاچا شو – د وینځي اصلي زوی ته په رسمي توګه څرګنده کړه چې: «اوس زه پوهیږم چې زه د پاچا اصلي زوی یم، او ته د وینځي اصلي زوی یې.»

بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه

یو وخت په یو ځای کې یو بنه سړی و - چې خلکو ته به یې دعاګانې ور بنوولې. هغه خپل ټول وخت دعاګانو؛ لمونځونو او د خدای پاک ستاینوته وقف کړی و. که څه هم هغه له ولس څخه دباندې ژوند کاوه خو له هغو سره به یې تګ را تګ هم لرلی. په داسې حالتونو کې به هغه د یوچا دروازه ورتکوله - معمولا د داسې چا چې ټیټه سویه به یې لرله، لکه غریب یا داسې نور - او له هغه سره به کښېناستی او د ژوند د اصلي مقصد په هکله به یې خبرې ور سره کولې، او ویل به یې چې په حقیقت کې له دې پرته چې یو څوک خپل ټول عمر د خدای عبادت وکړي، او خپل عمر خدای ته په دعا او د هغه په ستاینو باندې تېر کړي نور ژوند هېڅ مقصد نه لري. ده به هغه سړي ته په رابښکونکیو ټکو سره اوږدې خبرې کولې تر دې چې د ده پیغام به د هغه زړه ته ورننوت او دا

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هیله به ورسره پیدا شوه چې د ده پیرو وگرځي. څنگه چې به داسې وشول، ده به دغه سړی بوتلی او له ولس څخه بهر د خپل ځای په لوري به یې د تگ لاره وروښودله.

اوس، دغه بڼه سړی له ټولنې څخه بهر داسې یو ځای انتخاب کړی و چې هلته یو سیند، ونې او مېوې وې چې دوی به خوړلې. دا چې چا به څه ډول کالي اغوستل هغه به یې اغوستل، دا هېڅ ستونزه نه وه.

هغه به ډېر وختونه ولس ته ورتللی، خلکو ته به یې الهام ورکاوه او هڅول به یې چې د خدای عبادت وکړي او په دعا کولو کې د هغه لاره ونیسي، او داسې نور. هر چا به چې په خپله خوښه د هغه پیروي کوله هغه به هغه له ځان سره راروان کړ او له ولس څخه بهر د خپل ځای خواته به یې ورته لارښوونه وکړه. هلته به هغوی خپل ځانونه په بشپړ ډول د لمونځونو له پاره، د داسې ذکر له پاره چې د خدای ستاینه به یې کوله، په خپلو گناهونو باندې پښېمانیو، روژو، توبې او ریاضت، او داسې نورو کارونو له پاره وقف کړل. هغه به خپلو نویو ملگرو ته خپلې لیکلې دعاگانې، ستاینې، او په گناهونو باندې اعترافونه ورکړل، او هغوی به خپل ټول وخت د

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دې له پاره وقف کړ. په پای کې، د دغو خلکو منځ کې چې هغه به هلته راوستي وو، داسې خلک پیدا شول چې کولی به یې شوای چې نور خلک د خدای د عبادت له پاره راولي، نو بیا به هغه هغوی ته اجازه ورکوله چې ولس ته ورشي او خدای ته د خلکو د نژدې کولو په کار کې بوخت شي.

بنه سړی خپله هم تل په دغه کار کې بوخت و، چې پیروان به یې سره راټولول او له ولس څخه به یې را اېستل. په پای کې، د دغه کار نښې ولیدل شوې او خبره خپره شوه. خلک په ناڅاپي توګه له ولس څخه په ورکېدلو شول او هیڅوک نه پوهېدل چې هغوی ته څه ورپېښ شوی. یو ځل، د یو چا زوی ورک شو او نه پیدا کېدی، تر دې چې په پای کې داسې معلومه شوه چې دغه بنه سړی— چې خلکو ته به یې دعاګانې وربښوولې، ګرځي او خلک هڅوي چې د خدای عبادت وکړي. خو هغو ونشول کولی چې هغه ونیسي. ځکه چې بنه سړي به په هوښیارتیا سره کار کاوه. هغه به په هر ځل خپل ځان په بېله بنه ښودی. یوه سړي ته به هغه ځان د غریب په بنه ښودی، بل ته د سوداګر په بنه، او بل ته په بله بنه.

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

او کله به چې ده له یوه سړي سره خبرې پیل کړې او پوه به شو چې دی پر هغه په ښکاره توگه اغېزه نشي کولی، نو سملاسي به نورو لارو خبرې پیل کړې خو هغه ونه پوهیږي چې د ده اصلي ارادې څه دي، داسې به یې ښودله لکه ده چې خدای ته د خلکو د ورنژدې کولو له پاره هېڅ ارادې نه لرلې. که څه هم چې له خلکو سره په خبرو کولو کې د ده ټول نیت یوازې دا و چې هغوی خدای ته رانژدې کړي. دا ټول هغه څه وو چې د ده په ذهن کې وو، خو دا ناشوني وه چې معلومه شي چې د ده اراده داسې وه. بیا هم کله به چې دی پوه شو چې دی نشي کولی پر یوه ځانگړي شخص اغېزه پرېباسي، ده به د موضوع په چاپېر، خوا او شا او پټ ډول خبرې پیل کړې چې هغه شخص به بیا هېڅ نه پوهېدی چې د ده اصلي مقصد څه دی. دا هغه څه دي چې بنه سړي تر هغه وخته پورې کول چې خبره یې خپره شوه. هغوی غوښتل چې دی ونیسي، خو لکه چې یاده شوه دا کار ناشونی و.

نو بنه سړی- چې دعاگانې به یې ښوولي، او د هغه پیروان له ولس څخه بهر اوسېدل، او لکه چې یاده شوه خپل ځانونه یې په بشپړ ډول د دعا، د خدای

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ستاینې، په خپلو گناهونو باندې پښیمانیو، روژو، او ریاضت ته وقف کړي وو. هغه همدارنگه د خپلو پیروانو له پاره هر هغه څه چې هغه سړي به ورته اړتیا لرله برابر کړي وو. د مثال په توگه، که هغه به پوه شو چې د هغه له پیروانو څخه د یوه پوهه دومره حد ته رسېدلې چې کولی شي د خدای عبادت وکړي او هغه اړتیا لري چې د زرو په کالیو کې وگرځي، ده به دا ورته برابرول. بلې خوا ته، کله ناکله به چې یو شتمن سړی د ده پیروي وگرځېد او ده به له ولس څخه راواېست. که دی به پوه شو چې دغه شتمن سړی اړتیا لري چې څیرې او خراب کالي واغوندي، ده به هماغه لوري ته لارښوونه ورته کوله. ده به دا ټول د هر شخص د اړتیاوو په پام کې نیولو سره کول —یعنې هغه ته به یې له اړتیا سره سم وسایل برابرول.

او د دغو خلکو له پاره چې ده خدای ته رانژدې کړي وو، روژه نیول یا سخت ځاني ریاضت د نړۍ له ټولو خوندونو څخه ډېر ارزښت درلود. یعنې هغو له سخت ځاني ریاضت او روژه نیولو څخه د نړۍ د ټولو خوندونو په نسبت ډېر خوند اخیست.

اوس، هلته داسې یو ځانگړی وطن و چې په هغه کې لویه شتمني وه — هغوی ټول شتمن وو. خو هغوی دا

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

نا اشنا او غیر عادي دود درلود چې خپلې ټولې چارې یې د شتمنۍ پر بنسټ ترتیبولې. د هر شخص موقف به د هغه د شتمنۍ په پام کې نیولو سره درجه بندي کېدی. یو سړي به چې ډېر زرگونه یا لس گونه زره لرل هغه به یو موقف درلود، په داسې حال کې چې بل به چې بېله اندازه پیسې لرلې هغه به بېل موقف درلود. د موقف ټوله درجه بندي د هغې شتمنۍ پر بنسټ وه چې یو چا به لرله او هغه سړي به چې په منلې توګه زرگونه او لسگونه زره پیسې لرلې هغه به پاچا ګڼل کېدی.

همدارنګه هغوی معلوماتي نښې (نړۍ درې کونجه بیرغ ډوله نښې) لرلې. هر چا به چې یو ټاکلی مقدار پیسې لرلې هغه ته به یوه ځانګړې معلوماتي نښه ورکول کېده، چې هغه ته به هغه موقف ورکول کېدی چې د هغې معلوماتي نښې په واسطه بنودل کېدی. او هر چا به چې د هغه د شتمنۍ پر بنسټ بېل مقدار پیسې لرلې هغه ته به بېله معلوماتي نښه ورکول کېده چې هغه ته به یې هغه موقف ورکاوه چې د هغه د شتمنۍ پر بنسټ د هغې معلوماتي نښې په واسطه به بنودل کېدی. په دې خبره باندې د هغوی تر منځ کلکه هوکړه شوې وه چې — یو سړی باید څومره پیسې

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ولري چې هغه ته داسې موقف ورکول شي چې د یوې معلوماتي نښې په واسطه ښودل کېږي، او یو سړی باید څومره پیسې ولري چې د یوې بېل ډول معلوماتي نښې په واسطه وښودل شي. لکه څنګه چې هغوی په خپلو کې سره منلې وه د هر یوه موقف او مقام ټول د پیسو پر بنسټ و.

همدارنګه د هغوی تر منځ دا هوکړه هم شوې وه چې یو څوک چې یو ځانګړی مقدار پیسې ولري هغه به یو ساده سړی ګڼل کېږي، او که یو څوک تر هغه هم کمې ولري، هغه به څاروی یا مرغې، یا داسې نور ګڼل کېږي. نو هغوی په خپل منځ کې «وحشي څاروي» او مرغان هم لرل. د بېلګې په توګه، کله به چې یو چا یو ځانګړی مقدار پیسې لرلې، هغه ته به «انساني زمرې» ویل کېدې، او نور وحشي څاروي او مرغان هم همداسې یادېدل. د یو چا د پیسو د نشتوالي په پام کې نیولو سره به هغه وحشي څاروی، مرغې، یا بل څه ګڼل کېدې، ځکه چې د هغوی له پاره تر ټولو مهم شی پیسې وې، او د هر چا شان او شوکت د هغه د شتو پر بنسټ و.

اوس، د دغه وطن خبره په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه، او بڼه سړي به په دې خبره سوړ اوسپلی وایست

● ښه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

او ویل به یې، «څوک پوهیږي چې هغوی به په دې باندې څومره بې لارې شي؟» په پایله کې، د ښه سړي ځینې پیروانو داسې احساس کړه چې باید دغه وطن ته سفر وکړي او هغوی بېرته سمې لارې ته راولي. دوی په هغوی باندې له دې امله چې د پیسو په شوق کې دومره بې لارې شوي وو ډېر زړه سوی کاوه په ځانګړې توګه له هغه وخته چې ښه سړي ویلي وه چې ښايي هغوی تر دې نور هم ډېر بې لارې شي. نو دغه پیروان دغه وطن ته په دې هیله لاړل چې هغوی بېرته سمې لارې ته راولي.

هغه وطن ته په رسېدلو او هلته په ورننوتلو سره، دوی کېناستل چې د هغه له اوسېدونکو، احتمالا د «څارویو» له جملې څخه له یوه سره (یعنې، یوه د ټیټ موقف سړي سره چې په نسبي توګه لږې پیسې یې لرلې، او په هغه وطن کې ورته څاروی ویل کېده) خبرې وکړې، خو هغه دوی ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه په دې عقیده کې ډېر ژور ننوتی و چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی. کله چې دوی له یوه بل سړي سره خبرې وکړې بیا هم همدا شی پېښ شو. له پیروانو څخه یوه له هغه سره اوږدې خبرې وکړې، چې دا وخت هغه سړي چې خبرې ورسره کېدلې ده

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ته وویل، «زه نور وخت نه لرم چې له تا سره خبرې وکړم.»

«ولې نه؟» ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه وویل، «ځکه چې مونږ ټول اوس دا وطن پرېږدو او یوه بل وطن ته ځو. مونږ چې گورو، پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی، نو مونږ په خپلو کې سره هوکړه کړې ده چې هغه وطن ته لاړ شو، ځکه چې مونږ کولی شو چې هلته ډېرې پیسې ترلاسه کړو. مونږ به وکولی شو چې سره زر او سپین زر له ځمکې څخه راوباسو. نو مونږ ټول باید اوس هغه وطن ته لاړ شو.»

همدارنگه [د دغه وطن خلکو] په خپلو کې هوکړه کړې وه چې د ستورو او پېرونو ځای وټاکي. یعنې، که یو چا به ځانگړی منلی مقدار پیسې لرلې هغه به یو ستوری گڼل کېدی، ځکه چې که هغه هومره ډېرې پیسې لري هغه باید د یوه ستوري زور ولري، ځکه چې ستوري د دې سبب گرځي چې د سرو زرو تیزه جوړه کړي. دا چې ولې په یوه ځانگړې ځمکه کې سره زر وي په دې سبب وي چې یوه ستوري په هغه ځای کې د سرو زرو گرد جوړ کړی وي. په دې

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

توگه، سره زر د ستورو په واسطه جوړېږي، او که یو شخص یو ځانگړی مقدار سره زر ولري، ښکاره خبره ده چې هغه د یوه ستوري زور لري، نو هغه خپله یو «ستوری» گڼل کېږي.

هغو همدارنگه هوکړه کړې وه چې د پېرونو له پاره یو موقف وټاکي. که یو چا به یو ځانگړی منلی مقدار پیسې لرلې، هغه به یو پېرونی گڼل کېدی. او هغو همدارنگه د پرښتو له پاره هم یو موقف ټاکلی و. دا ټول د پیسو د مقدار په پام کې نیولو سره شوي وو. په پای کې، هغو په خپلو کې سره هوکړه کړې وه چې د یوه خدای موقف یا درجه هم وټاکي. که به یو چا د زرگونو او لسگونو زرو په اندازه یو ځانگړی منلی مقدار ډېرې پیسې لرلې، هغه به یو خدای گڼل کېدی. دا چې خدای به خپل ځان ته ډېرې پیسې ورکړې وې، نو هغه به خپله خدای و. هغو پورتنی ټول کارونه ترسره کړل.

هغو همدارنگه ومنله چې دا د هغو له پاره نامناسبه ده چې په ولس کې واوسېږي او له نورو انسانانو سره گډ شي، که نه دوی به د هغو په واسطه ککړ کړل شي. هغو نور انسانان د خپلو ځانونو په نسبت ککړ گڼل. په دې توگه، هغو پرېکړه و کړه چې د

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ځانونو له پاره په نړۍ کې تر ټولو لوړ غرونه ولټوي او په کې واوسېږي، چې هلته به دوی د نړۍ له اتموسفیر څخه لوړ و اوسي. نو د لوړو غرونو د لټولو له پاره یې لټوونکي ولېږل، او هغوی ډېر جگ غرونه پیدا کړل.

بیا د دغه وطن ټول خلک لارل چې هلته په دغو جگو غرونو کې ځای پرځای شي. له دغو غرونو څخه پر هر غره باندې د دغه وطن د خلکو یو گروپ ځای پرځای شو. هغو د هر غره چاپېره ټینگ دېوالونه او سنگرونه راوگرځول. د هر غره چاپېره ژورې کندي او داسې نور وو چې دا د هر چاله پاره بېخي ناشوني وه چې هغوی ته ور ورسېږي. غره ته یواځې یوه پټه لاره ورغلې وه چې هېڅ بهرني به نشول کولی چې هغې ته ور ورسېږي. هغوی د هر غره چاپېره دغه ډول کلک دېوالونه جوړ کړل. هغوی همدارنگه له غره څخه په یو څه واټن داسې پر پیره ولاړ پیره داران لرل چې کتل به یې چې هېڅ بهرني نژدې ورنشي. او هغوی، چې په دغو غرونو کې اوسېدل خپل ژوند ته د خپل یاد شوي دود له مخې دوام ورکړی و. هغوی ډېر خدایان لرل؛ چې هر یو یې د هغه د شتو له مخې گڼل کېدی.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خو دا چې پیسې د هغو له پاره ډېرې مهمې وې چې یو غټ مقدار پیسو به یو سړی خدای جوړاوه، [دغه خدایان] ډارېدل چې ونه وژل شي او ونه لوټل شي. دا هم شونې وه چې د هغو له ډلې څخه دې هر یو د دې له پاره ووژل شي یا ولوټل شي چې د غلا شویو پیسو په برکت یې د خدایۍ درجه بل چاته په لاس ورشي. هو، په عمل کې خلکو له خپلو ځانونو سره ویل، «دا چې دغه شخص خدای دی، نو، هغه به له لوټ او وژنې څخه خوندي وي.»

هغو دا ډول عبادت کاوه او په نوم به یې قربانۍ کولې. هغوی خدایانو ته قربانۍ او دعاگانې کولې. هغو همدارنګه انساني قربانۍ ورته راوړلې. هغو به خپل ځانونه یوه خدای ته قرباني کول خو له هغه سره ګډ شي او بیا د یوه شتمن شخص په څېر ښکاره شي. دین یې د پیسو پر بنسټ جوړ شو. بېلابېل عبادتونه، قربانۍ او عنبر به دغو «خدایانو» ته وړاندې کېدل.

خو وطن بیا هم له وژنې او لوټنې څخه ډک و، ځکه چې هر چا به چې د دغو عبادتونو په ګټه باندې باور نه درلود هغه به د شتمنۍ د ترلاسه کولو له پاره وژل کېدې او لوټل کېدې، ځکه چې پیسې د هغو له پاره تر ټولو مهم شی و. د پیسو په واسطه، یو شخص

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

کولی شول چې هر ډول خواږه یا کالي تر لاسه کړي. د انسان ژوند (د هغو د کاره او گډوډ فکر له مخې) پر پیسو ولاړ و، او په دې توگه پیسې د هغو دین گړخېدلی و.

هغو به هڅه کوله چې په وطن کې یې هېڅکله هم د پیسو کمی رانشي، ځکه چې پیسې د هغو دین او خدای و. بلې خوا ته — هغو کوبښن کاوه چې خپل د پیسو عواید وطن ته د نورو بهرنیو سرچینو په راوړلو سره لوړ کړي. سوداگر به بهرته تلل چې په نورو وطنونو کې معاملي وکړي چې پیسې وگټي او وطن ته په بېرته راتگ سره یې راوړي.

خیرات ورکول د هغو له پاره په ښکاره توگه سخت منع و، ځکه چې په دې توگه یو څوک د هغو پیسو برکت له لاسه ورکوي چې خدای هغه ته ورکړي دي. دا چې پیسې لرل تر ټولو مهم شی دی، او په دې طریقه یو څوک د بل چا پیسې کموي او زیان وراړوي، له دې امله له خیرات ورکولو څخه ډېر سخت منع و.

همدارنگه هغوی داسې چارواکي وگمارل چې معلومه کړي چې هر سړی په ریښتیا سره هومره

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

پیسی لري چې ادعا لري. هر یو مجبور و چې کله ناکله د خپلو شتو ثبوت وړاندې کړي خو خپل هغه شان وساتي چې د هغه د پیسو پر بنسټ هغه ته ورکول شوی و. ځینې وختونه به یو څاروی پر انسان واوبښت، یا به یو انسان په حیوان بدل شو. هسې چې، که به یو سړي خپلې یوڅه پیسې له لاسه ورکړي، هغه به له انسان څخه څاروي ته راټیټ شو، ځکه چې هغه به بیا کافي اندازه پیسې نه لرلې. او سرچپه یې هم همداسې کېدل: که یو چا به ډېرې پیسې وگټلې، هغه به له څاروي څخه انسان ته پورته شو، او دا نوري سطحې هم همداسې وې.

د هغوی د «خدايانو» مجسمې او څېرې جوړې شوي وې. دوی هر یوه دغه مجسمې او څېرې لرلې او هغه به یې په غېږ کې نیولې او ښکلولې، ځکه چې دا یې مذهب او عقیده وه.

اوس، د بڼه سړي- چې دعاگانې به یې ښوولې، هغه پیروان چې پر سمه لاره روان وو کور ته راستانه شول او بڼه سړي ته یې د هغه وطن د لویې غلطۍ او حماقت په هکله وویل، یعنې دا چې هغوی د پیسو په شوق کې څومره ډوب وو، څنگه هغوی له یوه ځای څخه بل ته ځي، او څنگه هغوی «ستوري» او

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

«پېروني» جوړوي. بنه سړي داسې وښودله چې هغه ډارېزي چې هغوی به نور هم د بي لاریتوب خوا ته لاړ شي. بیا هغه ته وویل شول چې هغوی د خپلو ځانونو له پاره خدایان نیولي دي، او هغه وویل چې دا هغه څه وو چې هغه یې په هکله له پیل څخه وپېرېدی.

اوس بنه سړي پر هغو باندې سخت زړه سوی پیل کړ او پرېکړه یې وکړه چې هغه به خپله هلته ورځي. ښايي چې دی به وکولی شي چې د هغو پام ورواړوي چې خپلې غلطۍ وويني.

نو بنه سړی خپله هلته لاړ او هغو ساتونکو ته ور ورسېد چې د غره چاپېر ولاړ وو. ښکاره خبره وه چې ساتونکي د تیتې سطحې خلک وو، چې اجازه ورکول شوې وه چې د دې نړۍ د اتموسفیر په وړاندې څرګند شي، ځکه چې هر چا به چې د هغه د پیسو له کبله څه شان او شوکت درلود هغه ته بېخي اجازه نه وه چې د بهرنۍ نړۍ له خلکو سره ګډ شي یا د دې نړۍ د اتموسفیر په وړاندې ښکاره شي، څو ککړ نشي. هغو ته بېخي اجازه نه وه چې د بهرنۍ نړۍ له خلکو سره خبرې وکړي، څو د هغو د تنفس په هوا باندې ککړ نشي. (نو هغه ساتونکي چې له ښار

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

څخه بهر ولاړ وو، په ښکاره توګه د ټیټې کچې خلک وو.) خو ان ساتونکیو هم مجسمې لرلې، او په مکرر ډول به یې په غېږ کې نیولې او ښکلولې به یې، ځکه چې د هغو له پاره هم پیسې د ایمان مرکزي ټکی و.

نو بنه سړی د ساتونکیو له ډلې څخه یوې ته ورغی او د اصلي مقصد په هکله یې ورسره خبرې پیل کړې، ویې ویل چې د خدای عبادت د سپېڅلو کتابونو قرائت، لمونځ، نېک عملونه، او داسې نور اصلي مقصد دی، او پیسې حماقت دی نه اصلي مقصد، خو ساتونکي د هغه خبرو ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه لا ډېر له پخوا څخه په دې عقیده کې ډوب شوی و چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی.

بنه سړی بل ساتونکي ته ورغی او د پورته په څېر یې ورته خبرې وکړې، خو یوه هم هغه ته هېڅ پام ونه کړ. هغه په ټولو ساتونکو باندې وګرځېد، خو هېڅ چا هم هغه ته هېڅ پام ونه کړ.

بنه سړي پرېکړه وکړه چې ښار ته چې د غره په سر کې پروت و، ورننوځي. کله چې هغه هلته ورسېد، هغوی حیران شول، ځکه لکه مخکې چې یاده شوه دا نا شونې وه چې هلته دې څوک ورننوځي، نو

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغوی له هغه څخه وپوښتل، «دلته ته څه ډول راننوتې؟!»

ده وویل، «دا چې زه لا له وخته دلته یم، څه توپیر کوي چې زه دلته څنگه راغلم، نو تاسو ولې پوښتنه کوئ؟» او ده د هغو له ډلې څخه له یوه سره د اصلي مقصد په هکله خبرې پیل کړې، خو هغه ده ته هېڅ پام ونه کړ. بل هم همداسې وکړل، او ټولو همداسې وکړل، ځکه چې هغوی ټول په خپله غلطۍ کې ډوب وو.

خو د ښار د اوسېدونکو له پاره دا ډېره حیرانونکې وه چې یو نابالده سړی راغلی و او له دوی سره یې داسې خبرې کولې چې د هغو له عقیدې سره په ټکر کې وې. هغوی داسې احساس پیل کړ چې ښايي دغه سړی هغه بڼه سړی (چې دعاگانې به یې ښوولې) وي، ځکه چې هغوی لا له وخته اوریدلي و چې په نړۍ کې داسې یو بڼه سړی شته. د بڼه سړي اواز له وخته په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه. هغه ته «پرهېزگار بڼه سړی» ویل کېده، خو دا ناشونې وه چې هغه وپېژندل شي او ونیول شي ځکه چې هغه همېشه هر سړي ته په بېله بڼه ښکاره کېدی. یوه ته

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

به د سوداگر په بڼه ښکاره شو، بل ته د سوالگر، او بیا به له هغه ځای څخه ورک شو.

اوس، دغه وخت، یو پیاوړی جنگیالی له ډېرو نورو جنگیالیو سره چې د هغه پر چاپېر ورتول شوي وو گړځېدی او وطنونه یې فتحه کول. ټول هغه څه چې هغه غوښتل هغه [د هغوی] تسلیمي وه. کله چې د وطن خلکو ځانونه هغه ته تسلیمول، هغه به هغوی پرېښودل. که نه، له منځه به یې وړل. په دې توګه هغه تللی او فتحې یې کولې، حتی پیسې یې هم نه غوښتې. یوازې [د هغوی] تسلیمي یې غوښته، چې هغوی باید د ده تابع وګرځي. هغه به په داسې حال کې چې هغه به سل میله لیرې و، لومړی خپل جنگیالي یوه وطن ته ورولبړل [چې وغواړي چې هغوی] هغه ته تسلیم شي. په دې توګه هغه وطنونه فتحه کړل.

د شتمنیو د دغه وطن سوداګر، چې نورو وطنونو ته د سوداګرۍ له پاره تللي وو، خپل وطن ته راستانه شول او خلکو ته یې د دغه جنگیالي په هکله وویل. پر هغو یوه وېره راغله. که څه هم چې هغوی غوښتل چې هغه ته تسلیم شي، دا خبره چې هغوی اورېدلې وه چې هغه له پیسو سره علاقه نه لري او د پیسو

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هېڅ پروا نه کوي، خو دا چې د هغو د عقیدې سره په ټکر کې و، نو په دې توګه د هغوی له پاره ناشوني وه چې هغه ته دې تسلیم شي. د هغوی له پاره دا داسې وه لکه خپل دین چې پرېږدي، ځکه چې هغه د دوی په عقیده — پر پیسو باندې هېڅ باور نه درلود. په پایله کې، د هغه له کبله په دوی کې ډېره وېره خپره شوه.

هغوی خپلو خدایانو ته عبادت او قربانۍ شروع کړې. هغو به یو څاروی راوښو (یعنې، داسې څوک چې لږې پیسې به یې لرلې او هغوی به څاروی باله) او هغه به یې د قربانۍ په دود خپلو خدایانو ته وروړاندې کړ، او داسې نور عبادتونه.

په دې وخت کې دغه جنگیالی دوی ته ډېر را نږدې سوی و، او خپل جنگیالي یې مخکې ورته راوړل چې له هغوی څخه پوښتنه وکړي چې کومه لاره غوره کوي، ځکه چې دا د هغه طریقه وه. هغوی وېرې واخیستل او نه پوهېدل چې څه وکړي. د هغوی خپلو ځینې سوداګرو هغوی ته توصیه وکړه چې یوه ځانګړي وطن ته تللي وو چې ټول اوسېدونکي یې خدایان وو، او دا یې وویل چې هغوی له پریښتو سره ګرځي. په نورو ټکو، په هغه وطن کې هر څوک،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

له تر ټولو کوچني څخه نیولې تر ټولو لوی پورې، هر یو دومره شتمن دی چې ان په هغوی کې تر ټولو کوچنی د هغوی د غلطو معیارونو له مخې خدای گڼل کېږي (یعنې، په هغه بل وطن کې تر ټولو کوچنی دومره ډېر شتمن دی چې هغه دومره ډېرې پیسې لري چې په هغه وطن کې خدای ځنې شوی). او هغوی «له پربنتو سره سفر کوي» ځکه چې د هغوی اسونه په داسې ډېرو سرو او ورته نورو څیزونو پوښلي دي چې د یوه اس پوښ دومره قیمت لري چې له یوه سړي څخه د هغوی د معیارونو له مخې خدای جوړوي. په دې توگه، چلوونکي «له پربنتو سره سفر کوي» - هغوی درې جوړې «پربنتي» له یوې بگۍ سره تړي او سفر ورسره کوي. له دې امله، هغوی باید دغه وطن ته [یو پلاوی] ولېږي، دا یقیني خبره ده چې هغوی به وکولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي خدایان دي. (دا ټوله د هغوی د سوداګرو توصیه وه). دغه نظریه د خلکو ډېره زیاته خوښه شوه، ځکه چې هغوی باور درلود چې دوی به خامخا د هغوی په مرسته وژغورل شي، ځکه چې هغوی ټول خدایان دي.

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

اوس نو بنه سړي- پرېکړه وکړه چې باید بیا دغه وطن ته لاړ شي، کېدای شي چې هغه دا ځل وکولی شي په دې کې کامیاب شي چې هغوی په خپله غلطۍ باندې اعتراف کولو ته حاضر کړي. نو هغه لاړ او ساتونکو ته ور ورسېد او د هغوی له ډلې څخه یې له یوه سره په خپله طریقه خبرې شروع کړې. ساتونکي هغه ته د دغه جنگیالي په هکله وویل چې هغوی له هغه څخه وېرېږي. بنه سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او ته څه غواړې چې په دې هکله یې وکړي؟»

ساتونکي هغه ته د پورتنۍ مشورې په هکله وویل – چې هغوی غواړي چې هغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدایان دي [یو پلاوی] ورولېږي. بنه سړي په هغه پورې په زوره وخنډل او ویې ویل، «دا خو ډېر احمقانه کار دی! د هغه وطن خلک همدا زمونږ په څېر انسانان دي. تاسو ټول، ستاسو د خدایانو په شمول، یوازې انسانان یاست، نه خدایان. په نړۍ کې یوازې یو خدای دی، چې هغه خالق دی، او یوازې له هغه سره ښایي چې عبادت یې وشي، او یوازې له هغه سره ښایي چې دعا او لمونځ ورته وشي. دا اصلي مقصد دی.» دا هغه خبرې وې چې بنه سړي ساتونکي ته وکړې.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خو ساتونکي د هغه خبرې ونه منلې، ځکه چې د هغه گمراه کوونکي عقیده له ډېرې مودې راهیسي د هغه په ذهن حای نیولی و. خو بڼه سړي له هغه سره خبرو ته دوام ورکړ، تر هغو چې په پای کې ساتونکي وویل، «هر ډول چې وي، زه څه کولی شم؟ زه یواځې یو سړی یم (او د وطن ټول اوسېدونکي تر ما ډېر زیات دي).»

بڼه سړي په دغه ځواب کې یو څه ډاډ وموند، ځکه چې هغه پوه شو چې د هغه خبرو د ساتونکي غوږو ته ننوتل پیل کړي دي. هغه څه چې هغه د هغوی په لومړۍ لیدنه او خبرو کې ساتونکي ته ویلي وو او هغه څه چې اوس یې ویلي وو سره یو حای د هغه په زړه باندې اغېزه وکړه. هغو خبرو لکه چې د هغه له ځواب نه احساسېده هغه ته یو څه شک راپورته کړ او په ورو، ورو سره یې د هغه ذهن بدل کړ.

په دې توگه، بڼه سړی دویم ساتونکي ته ورغی او په پورته ډول یې خبرې ورسره وکړې. خو هغه هم د ده خبرې ونه منلې، خو په پای کې هغه هم د لومړني په څېر ځواب ورکړ، «زه یواځې یو سړی یم او دا نور ډېر خلک دي او داسې نور.» په پای کې، ټولو ساتونکو همدغه ځواب ورکړ.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

بیا بڼه سړی ښار ته ننوت او له هغوی سره یې په خپله طریقه خبرې پیل کړې. هغوی ته یې وویل چې: ټول پر غلطه روان یاست؛ دا لاره د ژوند مقصد نه دی؛ اصلي مقصد د سپېڅلو کتابونو لوستل، لمونځ او داسې نور دي.

هغوی ده ته د جنگیالي په هکله وویل، او دا چې هغوی غواړي چې دغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدایان دي [یو پلاوی] ورولېږي. هغه په هغوی پورې وخنډل او هغوی ته یې وویل دا څومره احمقانه خبره ده، او دا چې هغوی ټول یوازې انسانان دي، او داسې نور. ده ورته وویل چې هغوی به ستاسې سره هیڅ مرسته ونشي کولی «ځکه چې تاسو یواځې انسانان یاست او هغوی هم یواځې انسانان دي، نه خدایان. خدای یواځې یو خدای دی، او بس.» او د جنگیالي په هکله هغه هغوی ته (د یوې ابلاغي پوښتنې په توګه) وویل، «دا خو به هغه جنگیالی نه وي؟» (هغه، زه چې یې پېژنم!).

خو هغوی پوه نه شول چې له دې خبرې څخه یې مقصد څه و. نو هغه له یوه څخه بل ته خبره اوږده کړه، چې په دې ډول یې خبرې کولې، هر یوه ته یې د جنگیالي په هکله ویل، «آیا دا هغه جنگیالی نه

● بڼه سړی پوه د دعاگانو کیسه ●

دی؟» خو هیڅوک هم نه پوهېدل چې د هغه مقصد څه و.

په دې وخت کې، په ښار کې یو غټ شور پیل شو، چې یو څوک دغه ډول خبرې کوي، د هغوی په عقایدو پورې ملنډې وهي، وایي چې یواځې یو خدای شته او داسې نور، او د جنگیالي په هکله په پورته ډول خبرې کوي. هغوی پوه شول چې دا به همدغه بڼه سړی وي چې دعاگانې به یې ښوولې، ځکه چې هغه لا مخکې تر مخکې هغوی پېژندی؛ نو حکمونه وشول چې هغه دې ونیول شي. او که څه هم چې هغه تل هغوی ته په بېلو، بېلو ښو (لکه یو ځل د سوداگر، بیا د سوالگر، لکه چې پورته یاده شوه) ښکاره کېدی، هغوی په دې هم پوهېدل چې بڼه سړی تل خپله بڼه بدلوي، نو حکمونه وشول چې د هغه څار دي وشي او و دي نیول شي.

د هغه لټون پیل شو، چې په پای کې هغوی هغه ونيو او د وزیرانو مخ ته یې ودراره. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې، خو هغه هغوی ته عین شیان، لکه چې مخکې یاد شول، وویل — دا چې هغوی په ډېره لویه غلطۍ او حماقت کې دي، او دا چې دا په هېڅ صورت مقصد نه دی (یعنې، پیسې په هېڅ صورت

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

مقصد نه دی)، بلکه یواځې یو دی، چې هغه خالق دی، او داسې نور. او دا چې د هغه وطن خلک چې هغوی وایي چې خدایان دي هغوی به له دوی سره هېڅ مرسته ونشي کړای، ځکه چې هغوی هم یواځې انسانان دي. خو هغوی هغه لېونی وګاڼه، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي د پیسو په غلطۍ کې داسې ډوب شوي وو چې هرچا به چې د هغوی د غلطو نظریاتو پر ضد خبرې کولې هغه به لېونی ګڼل کېدی.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «خو دا د جنگیالي په هکله یې چې ته وایې 'آیا دا هغه جنگیالی نه دی؟! ' له دې څخه دې مقصد څه دی؟» 0:41

هغه ځواب ورکړ، «یو وخت زه له یوه ځانګړي پاچا سره وم، او د هغه د جنگیالیو له ډلې څخه یو ورک شو. نو که دا هغه جنگیالی وي، نو زه یې پېژنم. سربېره پر دې، ستاسو دا باور چې په هغه وطن کې ټول خدایان دي دا هسې حماقت دی ځکه چې هغوی نشي کولی چې له تاسو سره مرسته وکړي. او زما په نظر، که تاسو پر هغوی زړه وتړئ، دا به ستاسو زوال وي.»

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څنگه پوهېږي؟»

هغه وویل، «ځکه چې دغه پاچا (له چا سره چې هغه وخت تېر کړی و)، یو جوړ شوی لاس درلود — یعنې هغه یو د لاس انځور درلود چې پنځه ګوتې او د لاس ټولې کرښې یې لرلې. دغه لاس داسې و لکه د ټولو نړیو او د اسمان او ځمکې له پیدایښت څخه تر زوال پورې زمانې د ټولو موجودو شیانو او ان هغه څه چې له هغه وروسته به راځي نقشه هر څه پر دغه لاس رسم شوي وو. د دغه لاس په کرښو کې د هرې نړۍ بڼه د هغې له ټولو جزیاتو سره داسې رسم شوې وه لکه پر یوه نقشه چې رسم شوې وي.

«سربېره پر دې، دغو کرښو د تورو تصویرونه جوړول، بېخي داسې لکه پر یوه نقشه، چې په هغې کې د هر ځای تر څنګ توري لیکل شوي وي خو معلومه شي چې هغه کوم ځای دی — یعنې دا چې دلته دا او دا ښار پروت دی، او دلته دا او هغه سیند دی او داسې نور. په همدې ډول، د لاس کرښو چې د هر ځای تر څنګ د تورو تصویرونه جوړول په لاس باندې داسې انځور شوې وي چې ښودل یې چې هغه د څه استازیتوب کوي.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

«د ټولو وطنونو، ښارونو، سیندونو، پلونو، غرونو او داسې نورو جزیات او نور ټول انفرادي شیان د دغه لاس پر کرښو باندې رسم شوي وو، او د هر شي تر څنګ داسې توري وو چې ښودل یې چې دا دغه شی دی او دا هغه شی دی. همدارنګه، ټول خلک چې په یوه وطن کې ګرځي، د هغوی د ټولو تجربو په شمول، دا ټول هلته رسم شوي وو. له یوه وطن څخه بل وطن ته، له یوه ځای څخه بل ځای ته تللي ټول سرکونه هم ټول هلته رسم شوي وو. د همدې په مرسته زه پوه شوم چې دغه ښار ته څنګه راشم، او دا داسې کار دی چې بل هیڅوک به یې ونشي کولی. او که تاسو غواړئ چې ما کوم ښار ته ولېږئ، زه د دغه لاس د لارې په مرسته، پوهېږم چې هلته د تګ لاره څنګه پیدا کړم.

«له یوې نړۍ څخه بلې ته د تګ لاره هم هلته رسم شوې وه. هلته داسې لارې هم شته چې په هغو سره یو څوک کولی شي چې له ځمکې څخه اسمان ته پورته شي (دا دلیل چې اسمان ته ختل څنګه ناشوني دي دا دی چې مونږ ته لاره نه ده معلومه، خو پر دغه لاس، اسمان ته د ختلو لاره رسم شوې وه)، او پر دغه لاس د یوې او بلې نړۍ تر منځ د تګ ټولې لارې هم رسم شوې دي. د بېلګې په توګه، الیاس (ع)

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

په یوه لاره، چې پر دغه لاس رسم شوې وه، اسمان ته وخوت، په داسې حال کې چې موسی (ع) پر یوه بله لاره پورته شو، چې هغه هم پر دغه لاس رسم شوې وه، او ادریس (ع) پر یوه بېله لاره اسمان ته وخوت، او دا هم پر دغه لاس لیکل شوې وه. او په ورته ډول، د یوې او بلې نړۍ تر منځ ټولې لارې د دغه لاس پر کرښو رسم شوې وې.

«همدارنگه پر دغه لاس هر شی داسې موجود و لکه د هغه د پیدایښت پر وخت چې و، لکه اوس چې دی، او لکه په راتلونکي کې به چې وي. د بېلګې په توګه، صدوم داسې رسم شوی و لکه هغه چې د هغه د استوګنې پر وخت، له ویجاړتیا څخه مخکې و. د صدوم ویجاړتیا — دا چې هغه ویجاړ شو — هم پر دغه لاس رسم شوې و، او له ویجاړتیا څخه وروسته هم د صدوم یو انځور هلته و، ځکه چې پر دغه لاس د پخوا، اوس او راتلونکي انځورونه وو.

«نو ما پر دغه لاس ولیدل چې دغه وطن چې تاسو یې په هکله وایاست چې هغوی ټول خدایان دي، له ټولو هغو خلکو سره چې هغوی ته د مرستې له پاره لاس ورغځوي - هغوی به ټول له منځه لاړ او پوښانه

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

شي.» (دا ټول هغه څه وو چې بڼه سړي ورته وويل.)

هغوی د هغه څه په هکله چې ورته وويل شول ډېر ډېر حيران شول، ځکه چې هغوی داسې احساس کړه چې هغه په ښکاره توګه ريښتيا ويل، ځکه چې کېدای شي چې هرڅه پر يوه نقشه رسم شي، هغوی پوه شول چې هغه ريښتيا ويل، ځکه چې د لاس دوي کرښې کولی شي چې داسې سره يو ځای شي چې يو توری جوړ کړي (په دې توګه، هغوی پوه شول چې هغه نشوای کولی چې ټوله کیسه له ځانه جوړه کړي نو هغوی يې خبرو ته ډېر حيران شول.)

نو هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او دغه پاچا چېرې دی؟ ښايي چې هغه مونږ ته لاره راوښيي چې پيسې ترلاسه کړو.»

هغه ورته وويل، «تاسو اوس هم پيسې غواړئ؟ له ما سره د پيسو په هکله هېڅ خبرې مه کوئ!»

هغوی بيا پوښتنه وکړه، «خو بيا هم دغه پاچا چېرې دی؟»

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

«زه خپله هم نه پوهېږم، خو زه کولی شم چې تاسو ته یې کیسه وکړم:

«یو وخت په یو ځای کې یو پاچا او یوه ملکه وه چې یواځې یوه لور یې لرله. کله چې د هغوی عمر پر تېرېدلو شو، هغوی د هوښیارو خلکو یوه جرگه ور وبلله چې هغوی ته مشوره ورکړي چې څنګه کولی شي چې خپله لور یوه مناسب سړي ته ور واده کړي. په هغې جرګې کې زه هم حاضر وم، ځکه چې د پاچا زه ډېر خوښېدم. زما مشوره دا وه چې هغه دې دا یوه جنگیالي ته ور واده کړي، ځکه چې دغه جنگیالي زموږ له پاره بڼه کارونه کړي وو، او ډېر وطنونه یې فتح کړي وو، نو دا مناسبه وه چې شهزادګۍ دې هغه ته د مېرمنې په توګه ورکول شي. زما مشوره بڼه ومنل شوه، او هر چا ورسره موافقه وکړه. هلته د شهزادګۍ له پاره د زوم د پیدا کولو له امله لویه خوښي جوړه شوه.

«او په دې توګه، هغوی خپله لور هغه جنگیالي ته ور واده کړه، او په پای کې هغې زیږون وکړ. ماشوم ډېر زیات ښکلی و — د هغه ښکلا له انساني چوکاټ څخه بېخي وتلې وه. د هغه وېښتان د سرو زرو وو، خو په هغو کې ټول لیدل کېدونکو رنګونو شتون

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

درلود. د هغه مخ د لمر په څېر ځلېدی، اوستړگي يې پرکېدې.

او دغه ماشوم بڼه پوره هوښیار زیرېږدلی و. څنگه چې هغه پیدا شو، هغوی ولیدل چې پخه پوهه لري، داسې چې کله به چې خلکو خبرې کولې، هغه به د خدا پر وخت خندل، او داسې نور. په لنډه به يې ووايو، هغوی ولیدل چې هغه بڼه پوره هوښیار و، خو بیا هم هغه دا وړتیا نه لرله چې داسې صحیح حرکتونه وکړي لکه یو لوی سړی يې چې له خبرو سره کوي، یا داسې نور.

«پاچا یو خطیب، یعنی، یو ویناوال درلود، چې په بلاغت او فصاحت کې ماهر و. هغه کولی شول چې د پاچا په ستاینه کې ښایسته لنډې بوللې او شعرونه کمپوز کړي. دغه خطیب د خدای ورکړې وړتیا له کبله یو د ښې وړتیا لرونکی خطیب و، خو پاچا هغه ته یوه لاره ور وښوده چې د فصاحت فن پرې پیاوړی کړي چې د هغې لارې په تعقیولو سره هغه په ریښتیا سره یو بڼه ویناوال وگرځېد.

«پاچا همدارنگه یو هوښیار [سړی] درلود. هوښیار د خپلو خدای ورکړو هوښیارتیاوو له کبله هوښیار و،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خو پاچا هغه ته یوه لاره ور وښوده چې هغه څنگه کولی شي چې نور حکمت هم تر لاسه او پیاوړی شي، او په دې توګه هغه په ریښتیا سره یو حیرانوونکی هوښیار وګرځېد. په همدې ډول، جنگیالی هم د خدای ورکړي قوت له مخې جنگیالی و، خو پاچا هغه ته داسې لاره ور وښوده چې پیاوړی او لا ډېر زورور شي، او په دې توګه هغه په ریښتیا سره یو عجیب او وېروونکی جنگیالی وګرځېدی.

«هلته یوه داسې توره ده چې په هوا کې راځوړنده ده، او دغه توره درې قوته لري: کله چې توره پورته شي، ټول مخالف پوځي جنرالان د خپل ژوند د ژغورلو له پاره تېښتي، چې حتماً د دښمن د ماتې سبب ګرځي، ځکه کله چې جنرال تېښتي او د جنگ د لارښوونې له پاره څوک نه وي، داسې هېڅ لاره نشته چې پوځ دې جګړه وګټي.

«خو بیا هم، پاتې خلک ښايي جګړه بیا منظمه کړي. د دې له پاره، توره دوې ځنډې (خوله) لري، چې هره ځنډه یې ځانګړی قوت لري. یوه ځنډه یې ټول پوځ چپه کوي، او بله یې له پښو غورځوي، چې بدنونه یې ډنګر او ناتوانه کېږي. په ساده توګه له هغه ځایه چې دغه توره پکې ده د هغې په ښورولو سره

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دبښمنان په پورته ډول هرې خوا ته په ترتیب سره له پښو لویږي.

«پاچا جنگیالي ته وروښودله چې دغه توره څنگه تر لاسه کړي، او دا هغه څه وه چې هغه ترې داسې یو ستر ځواک تر لاسه کړ. ما هم هغه څه چې د خپلو مهارتونو له پاره مې ورته اړتیا لرله د پاچا د ښوونو په مرسته تر لاسه کړل.

«پاچا همدارنگه، یو وفادار ملگری درلود. هغه او پاچا داسې نژدې ملگرتیا سره لرله، داسې یوه حیرانوونکې او عجیبه دوه طرفه اړیکه، چې د هغوی له پاره په بشپړه توګه ناشونې وه چې یو بل دې د اوږدې مودې له پاره ونه کوري. او که څه هم چې څو ځلې هغوی یو له بل څخه د څه وخت له پاره بېل شول، خو هغوی هر یوه له ځان سره د دواړو ګډ انځور درلود، چې دوی به یو له بل څخه د لیرې والي پر وخت هغو انځورونو ته له کتنې څخه خوند اخیست. دغه انځورونه د پاچا او د هغه د وفادار ملګري انځورونه وو چې یو د بل پر وړاندې یې د هغوی سخته مینه ښودله، او یو بل یې په ډېره مینه په غېږ کې نیول او ښکلول. دغو انځورونو پر هغه چا چې دوی ته یې کتل داسې اغېزه درلودله چې په

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ډېره سخته مینه باندې به یې هم غلبه کوله. اوس، دغه وفادار ملګري هم له هغه ځای څخه مینه تر لاسه کړه چې پاچا ورته وښوده چې هغه کولی شي ترې تر لاسه یې کړي.

«يو وخت راغی چې پورتنی هر څه لارل، هر یو هلته چې هغه ترې ځواک تر لاسه کړی و – ویناوال، جنگیالی، او د پاچا نور ټول خلک. د هغوی هر یو د هغه سرچینې ته لار چې خپل قدرت بیا تازه کړي.

«خو بېخی همدغه وخت، په نړۍ کې یو ډېر زورور طوفان راغلی. دغه طوفان په نړۍ کې هر څه ګډوډ کړل، سیند یې پر وچه واړاوه، وچه پرسیند، دښته یې په ودانه واړوله او ودانه پردښته. هغه ټوله نړۍ پر بل مخ واړوله. طوفان د پاچا مانی ته ورننووت، او که څه هم چې هغه خرابه نشوه، خو طوفان پکې تېر شو او د شهزاده بچی یې له ځان سره واخیست. د ګډوډۍ په منځ کې، څنګه چې هغه طوفاني باد هغه ګران ماشوم له ځان سره واخیست، شهزاده ګی هم د ملکې او پاچا سره په هغه پسې منډه کړه. هغوی ټول سره تیت شول، او هیڅوک نه پوهېږي چې اوس به چېري وي.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغه وخت مونږ یو هم هلته نه وو، ځکه چې مونږ هلته پورته د هغه ځای ته تللي وو چې د هغه قوت بیا نوی کړو. کله چې مونږ راستانه شوو، مونږ هغوی یو هم ونه لیدل. لاس هم هغه وخت ورک شو، او تر هغه وروسته، مونږ ټول سره تیت شوو. له هغه وخت راهیسې، مونږ یو هم نشو کولی چې د هغه ځای ته لاړ شو او د هغه قوت بیا نوی کړو، ځکه وروسته له هغه چې ټوله نړۍ پر بل مخ واوښته او ټول ځایونه سره ګډوډ شول — سیند پر وچه، او داسې نور — دا بېخي ناشوني ده چې څوک دې پر اصلي لارو باندې لاړ شي، ځکه چې مونږ بېلو لارو ته چې د ځایونو له نویو موقعیتونو سره مناسبې وې اړتیا لرله. په دې توګه، مونږ ونشوای کولی چې هر یو خپلو ځایونو ته ستانه شو، او خپل قوتونه بیا نوي کړو. خو پر مونږ هر یو پاتې اغېزې هم ډېرې لویې دي، نو که دغه ځواکمن جنگیالی د پاچا جنگیالی وي، بیا هغه خامخا یو ډېر غښتلی جنگیالی دی.» (دا ټول هغه څه وو چې بڼه سړي خلکو ته وویل.)

خلک هغه څه ته چې بڼه سړي وویل ډېر حیران شول. هغوی هغه له ځان سره وساتې، او (که هغه جنگیالی چې د هغوی پر لوري راروان و په حقیقت کې هغه جنگیالی وي چې بڼه سړي پېژانده) هغوی

● ښه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

به ده ته اجازه ورنه کړي چې هغوی پرېږدي او دی لاړ شي.

اوس، جنگيالی په پرله پسې توګه رانژدې کېدی، او بیا، بیا به یې تر ځان مخکې خپل پیغامونه رالېږل. په پای کې، هغه ښار ته راوړسېد او له ښار څخه دباندې یې واړول. هغه بیا هغوی ته استازي ور ولېږل. هغوی وېرې واخیستل، او له ښه سړي څخه یې وغوښتل چې مشوره ورکړي. ښه سړي ورته وویل چې د دې له پاره چې هغه پوه شي چې آیا هغه ریښتیا هم هغه جنگيالی دی (د پاچا جنگيالی دی)، هغه باید د دغه جنگيالي په کړنو او چلندونو باندې پوه شي.

نو ښه سړی خپله جنگيالي ته ور ووت. هغه د جنگيالي کمپ ته ورسېد او د جنگيالي د جنگياليو له ډلې څخه یې له یوه سره خبرې پیل کړې (یعنې، د هغه له ساتونکو څخه له یوه سره، خو د جنگيالي په هکله پوښتنې ځنې وکړي). ښه سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د دغه جنگيالي له پاره څه کوي، او ته له هغه سره څنګه یوځای شوی یې؟»

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغه بڼه سړي ته - ځواب ورکړ، «پېښه داسې وشوه چې، لکه چې زمونږ په تاریخونو کې لیکل شوي دي، په نړۍ کې یو ډېر لوی طوفان راغلی وو چې ټوله نړۍ یې په بله واړوله، سیند یې په وچه واړاوه او وچه په سیند، دښته په ودانه او ودانه په دښته او داسې نور، یعنې ټوله نړۍ یې په بل مخ واړوله. له دغه طوفان او اوبنتون څخه وروسته چې ټوله نړۍ یې په بل مخ واړوله، د نړۍ خلکو پرېکړه وکړه چې د ځانونو له پاره یو پاچا غوره کړي. هغوی خبرې اترې وکړې چې څوک د پاچا په توګه غوره کړي. د هغوی پایله دا شوه چې دا چې تر ټولو مهم شی د ژوند اصلي مقصد دی، نو هرڅوک چې د اصلي مقصد له پاره تر ټولو ډېره قرباني ورکوي هغه باید پاچا شي. خو وروسته بیا هغوی بحث پیل کړ چې اصلي مقصد څه دی، او هغوی د دې موضوع پر سر پر ډلو ووېشل شول.

«یوه ګروپ وویل چې اصلي مقصد درنښت دی. هغوی وویل، 'مونږ ګورو چې درنښت د خلکو له پاره تر ټولو مهم شی دی. کله چې یو چا ته درناوی ونه شي - یعنې، کله چې یوڅوک هغه ته سپک څه وایي - هغه داسې ښيي لکه وژل شوی چې وي. له

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دې امله درنښت د خلکو په ژوند کې تر ټولو مهم شی دی. خلک پام کوي چې ان مړو ته درنښت ورکړي – چې یو څوک په درنښت سره ښخوي، او داسې نور. (او د ښخولو پر وخت، مونږ د مړي په هکله وایو چې هر څه چې د هغه له پاره کېږي هغه د هغه د درناوي له امله کېږي.) دا له دې حقیقت سره، سره دي چې تر مړینې وروسته، مړ شوی شخص پیسو ته هیڅ اړتیا نه لري او نه هم کومه هیله لري چې پرې ترسره یې کړي، خو بیا هم خلک دې ته پام کوي چې د مړي درناوی وکړي. په دې توګه، درنښت اصلي مقصد دی.

«او دغه ګروپ هڅه وکړه چې خپل ټکی په داسې نورو استدلالونو (په ګډو وډو او احمقانه استدلالونو باندې) باندې ثابت کړي. نورو ګروپونو هم چې لاندې پرې بحث شوی دی همداسې وکړل. هغوی ټولو ډېر استدلالونه وکړل چې ثابته کړي چې خپل ګډوډ او احمقانه نظر پرځای ثابت کړي. د هغوی له ډلې څخه ځینې لاندې وړاندې شوي دي، خو [مؤلف] نه غوښتل چې د دغو نظریاتوله پاره ټول ګډوډ استدلالونه وړاندې کړي، ځکه چې ځینې استدلالونه

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

په گډوډۍ کې دومره [مخکې دي] چې کېدای شي یو څوک د دغو غلطو نظریاتو تر اغېزې لاندې راشي.

«نو دغه گروپ پرېکړه وکړه چې اصلي مقصد درنښت دی، نو هغوی باید یو داسې دروند شخص ولټوي چې خپله هم د درناوي پلوی وي – یعنې، دا چې هغه درناوی لټوي او درناوی په پام کې نیسي (دغه ډول شخص 'د درناوي څښتن' دی ځکه چې هغه درنښت لري). دا چې هغه یو با دروند شخص دی، دا چې د هغه درناوی کېږي او د درنښت پلوي کوي، په دې توګه انساني طبیعت ته، چې د درنښت غوښتنه کوي، وده ورکوي، له دې امله، دغه شخص خپل ځان اصلي مقصد ته وقف کړی دی او هغه یې تر لاسه کړی دی، ځکه چې اصلي مقصد درنښت دی (دا ټول د هغوی احمقانه او گډوډ نظر و). له همدې امله، داسې یو سړی وړتیا لري چې پاچا شي. نو هغوی لارل چې داسې یو شخص ولټوي.

«په پای کې هغوی پر داسې خلکو پېښ شول چې له یوه زاړه سوالګر سره روان وو. شا او خوا پنځه سوه کسان په هغه پسې وو. هغوی ټول جتان وو، او دغه سړی هم جټ و. دغه سوالګر وروند، پر ملا کړوپ او ګونګۍ و، خو دغه ټول خلک په هغه پسې وو،

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

حُکه چې هغوی ټول د هغه د کورنۍ غړي — د هغه خویندې، د هغه وروڼه او د هغه اولادونه وو چې په ګډه یې هغه تېر جوړ کړی و چې په هغه پسې روان و او هغه یې روان کړی و. هغه د خپل درنښت په برخه کې ډېر خیر و — هغه یو ډېر بدخویه سړی و، چې تل به هغوی ته په وړه خبره ډېر زیات په غوسه کېدی. هغه به همېشه حکم کاوه چې نور خلک یې باید یوسي، او بیا به هغوی ته په غوسه کېدی.

«نو، دغه زور سوالګر یو ډېر دروند شخص دی، حُکه چې هغه ډېر درناوی لري. هغه همدارنګه د درنښت پلوی هم دی، حُکه چې هغه پر خپل درنښت باندې ډېر زیات پام کوي. په دې توګه، دغه ګروپ د دغه سوالګر په موندلو خپل یو لوی ارمان ته ورسېدل، او هغوی له هغه څخه خپل پاچا جوړ کړ. دا چې جغرافیه اغېزه لري — یو وطن یوه درنښت ته وده ورکوي او پالنه یې کوي، په داسې حال کې چې یو بل وطن یوې بلې ځانګړتیا ته وده ورکوي — په دې توګه دغه ګروپ (چې په خپلو منځونو کې یې پرېکړه کړې ده چې درناوی اصلي مقصد دی) داسې یو وطن ولټاوه چې وقار ته وده ورکوي. هغوی داسې یو وطن پیدا کړ او پکې مېشت شول.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې درنښت اصلي مقصد نه دی، او هغوی دې پایلې ته ورسېدل چې وژنه اصلي مقصد دی. دا ځکه چې مونږ گورو چې ټول ژوندي شیان مراوي کېږي او مړه کېږي. هر شی چې پر ځمکه باندې ژوند کوي – گیا گانې، بوټي، انسانان او هر شی – دا هر شی په پای کې مراوی کېږي او له منځه ځي. په دې توګه، د هر شي اصلي مقصد مراویتوب او مرګ دی. له دې امله، هغه څوک چې وژل کوي او د خلکو د مړینې سبب ګرځي، په دې توګه نړۍ د هغې [نړۍ] د مقصد خوا ته نژدې کوي. نو هغوی پرېکړه وکړه چې اصلي مقصد وژنه ده.

«هغوی د داسې چا په لتون ووتل چې وژونکی وي – په ځانګړې توګه د یوه غوسه سوي او غچ اخیستونکي سړي، ځکه چې (د هغوی د ناوړه تعبیر شویو نظریاتو له مخې) داسې یو سړی مقصد ته نژدې وي. داسې یو سړی وړتیا لري چې پاچا شي. هغوی لتون کاوه چې یوه چیغه یې واورېده. هغوی پوښتنه وکړه، 'دغه چیغه څه ده؟'

«هغوی ته وویل شول چې دغه چیغه د دې له امله وه چې یو چا خپل مور او پلار ووژل. هغوی ټولو

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

وویل، 'آیا تر ده لا هم چې خپل پلار او مور وژني
ډېر زړور او غوسه ناک وژونکی شته؟ دغه سړي
اصلي مقصد تر لاسه کړی دی!'

«نو دا چې هغه د هغوی په زړه پورې سړی و، نو
هغه یې خپل پاچا کړ، او هغوی هم د داسې ځمکې په
لټه کې شول چې وژونکی زېږوي. هغوی یوه ډېره
غوندې لرونکې سیمه پیدا کړه چې وژونکي پکې
اوسېدل، او هغوی هلته لاړل او له خپل پاچا سره
مېشت شول.

«بل ګروپ بیا داسې استدلال وکړ چې یو څوک چې
ډېر پرېمانه خواږه لري، خو نورمال انساني خواږه
نه خوري بلکه یوازې چاڼ شوي خواږه (لکه شیدې،
چې مغز یې زیر نشي) خوري هغه باید پاچا شي. خو
هغوی ونشول کولی چې داسې یو څوک پیدا کړي
چې نورمال انساني خواږه نه خوري، نو د لنډ مهال
له پاره یې یو شتمن سړی چې ډېر خواږه یې لرل تر
هغه وخته پورې وټاکي څو چې هغوی له خپل په
زړه پوري سړي سره سم داسې یو څوک پیدا کړي
چې هغه نورمال انساني خواږه نه خوري. په ورته
وخت کې هغوی دغه شتمن شخص تر هغه پورې
پاچا کړ چې هغوی داسې یو شخص پیدا کړي، چې

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغه وخت به بیا شتمن شخص تاج پرېږدي او هغوی به بیا هغه بل شخص پاچا کوي. هغوی هم داسې یوه حُمه و ټاکله چې داسې پالنه کوي، او هغوی لارل چې هلته مېشت شي.

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې یوه ښکلې ښځه باید پاچا شي، ځکه چې اصلي مقصد دا دی چې انسان باید په حُمه کې خپور شي، له دې امله چې دا اصلي دلیل دی چې له پاره یې نړۍ پیدا شوې ده. او دا چې یوه ښکلې ښځه په حُمه باندې د انسان د خپرېدلو له پاره جنسي غوښتنه ډېروي، په دې توګه هغه اصلي مقصد رامنځته کوي، له دې امله یوه ښکلې ښځه باید پاچا وي. نو هغوی یوه ښکلې ښځه و ټاکله او خپله پاچا یې کړله. هغوی داسې یوه حُمه و ټاکله چې ښکلا یې زیږوله او هغوی لارل او هلته مېشت شول.

«یوه بل گروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خبرې کول دي. دا په دې چې پر حیواناتو باندې د انسان لوړوالی په خبرو کولو سره دی، او دا چې دا د سړي اصلي لویوالی دی، له دې امله دا باید اصلي مقصد وي. نو هغوی د داسې یوه سړي په لټه کې شول چې خبرې کوي — داسې یو څوک چې کولی شي چې په فصاحت سره خبرې وکړي او داسې یو څوک چې په

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ډېرو ژبو باندې پوهېږي او همېشه ډېرې خبرې کوي. داسې یو سړی اصلي مقصد ته نژدې وي. هغوی لارل او د [لوېديزې اروپا] یو لېونی یې پیدا کړ چې هاخوا دې خوا گرځېدی او له ځان سره به یې خبرې کولې. هغوی پوښتنه وکړه چې هغه په کومو ژبو باندې پوهېږي، او په حقیقت کې هغه پوهېدی. نو (د هغوی د ناوړو نظرونو له مخې) دغه سړي اصلي مقصد تر لاسه کړی و، ځکه چې هغه په فصاحت سره خبرې کولې، په ډېرو ژبو پوهېدی او ډېرې خبرې یې کولې، ان تر دې چې هغه له خپل ځان سره خبرې کولې. نو له دې کبله، دغه سړی د هغوی په زړه پوري یا د ارمانونو پوره کونکی سړی شو او هغوی د خپل پاچا په توګه ومانه. هغوی داسې یوه ځمکه و ټاکله چې د هغوی مقصدونه پکې پایلې ته رسېدل، او هغوی لارل او له خپل پاچا سره هلته مېشت شول. داسې به یې وګڼو چې هغه هغوی ته د سمې لارې لارښوونه وکړه...

«خو یوه بل ګروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خوښي ده. ثبوت دا دی چې کله چې یو ماشوم چې هلک وي پیدا شي، مونږ خوښي کوو؛ په واده کې مونږ خوښ یو؛ کله چې یو وطن بل وطن فتح کوي هغوی خوښ وي. نو د هر شي اصلي مقصد باید

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خوښي وي. نو، هغوی د داسې چا لټون پیل کړ چې تل خوښ وي، دا چې هغه اصلي مقصد ته نژدې دی — هغه به د هغوی پاچا وي. هغوی لارل او یو کافر یې پیدا کړ چې یو خیرن کمیښ یې پر غاړه و او د شرابو یو بوتل ورسره و. ډېر نور کافران هم په هغه پسې روان و. دغه کافر ډېر خوښ و (ځکه چې هغه ډېر نشه و). هغوی وویل، دا څومره خوشحاله کافر دی، هغه هېڅ اندېښنې نه لري، نو دغه کافر د هغوی ارمان پوره کوونکی شو، ځکه چې هغه د خوښۍ اصلي مقصد تر لاسه کړی و. هغوی هغه خپل پاچا وټاکي. داسې به یې وانگېرو چې هغه هغوی په سمه لاره روان کړل... هغوی داسې یوه ځمکه غوره کړه چې د هغوی مقصد پکې پالل کېدی: یوه د انگورو د ټاکونو او ورته نورو شیانو سیمه، چې هغوی به واین ځنې جوړول، او له زړو څخه یې شراب، څو هېڅ شی یې هم بې ځایه لارنشي، ځکه چې د هغوی له پاره اصلي مقصد دا و چې شراب وڅښي او نشه شي او همېشه خوشحال اوسي. که څه هم چې دغه کار له خوند اخیستنې سره هېڅ تړاو نه درلود، خو هغوی یې په لټه کې وو، ځکه چې هغوی داسې هېڅ نه لرل چې ورته خوشحاله شي؛ له دې سره هم هغوی داسې احساسوله چې خوښي بېله دلیلې هغوی اصلي مقصد

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ته رسوي. هغوی داسې یوه حُمکه و ټاکله چې دغه ډول پالنه یې کوله، او لارل او هلته مېشت شول.

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې تر ټولو مهم شی پوهه ده. هغوی یو ډېر هوښیار شخص ولټاوه او هغه یې خپل پاچا غوره کړ، داسې یوه حُمکه یې ولټوله چې پوهه یې پاله، او لارل او هلته مېشت شول.

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې اصلي مقصد دا دی چې بدن ته د بدن جوړولو له پاره مناسب خواړه او اوبه ورسول شي. هغوی داسې یو څوک ولټاوه چې بدن یې بڼه جوړ و — چې ډېر لوی غړي یې لرل او تمرین یې کاوه چې نور یې هم غړي غټ شي — حُکه په دې چې هغه داسې لوی بدن درلود، نو هغه په نړۍ کې یوه لویه برخه لرله (په دې چې هغه ډېر حای نیولی و)، او هغه اصلي مقصد ته، چې د بدن جوړول دي، ډېر نژدې دی. داسې یو شخص باید پاچا وي. نو هغوی لارل او یو جگ سړی یې پیدا کړ. هغه د هغوی د ارمانونو پوره کوونکی شو، حُکه چې یو څوک چې لوی بدن لري هغه اصلي مقصد ته نژدې دی، او هغوی هغه خپل پاچا کړ. هغوی داسې یوه حُمکه ولټوله چې د دغه حالت د پالنې له پاره جوړه وه، او هغوی لارل او هلته مېشت شول.

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

«بیا یو بل گروپ و چې استدلال یې کاوه چې دا پورتنی یو هم اصلي مقصد نه دی. بلکه، اصلي مقصد دا دی چې یو څوک خپل ځان خدای ته په عبادت، عاجزی او داسې نورو کولو کې قرباني کړي. هغوی یو بنه سړی یا لارښود ولټاوه او د خپل پاچا په توګه یې وټاکي.» (هوبنیر لوستونکی به پوه شي چې لومړني ټول گروپونه پوره په غلطه او بې لارې روان وو، او یوازې دغه وروستی گروپ حقیقت ته رسېدلی و. هغوی نېکمرغه دي!) دا ټول هغه څه وه چې دغه جنگیالي و بنه سړي ته – وویل.

هغه همدارنګه ده ته وویل چې هغوی (هغه جنگیاليان چې د جنگیالي په چاپېر راتول شوي وو) د هغو بدن جوړوونکیو له ډلې څخه دي چې د لوی بدن خاوند یې خپل پاچا جوړ کړی دی. یوه ورځ، د دغو جنگیالیو یوه ټولۍ په یوه لښکر پسې چې د خوراک، څښاک، او داسې نورو واګونونه یې وړل، روان وو. دغو ښو جوړو خلکو پر نورو خلکو باندې خپله وېره اچولې وه، ځکه چې هغوی لوی او غښتلي خلک وو، او هر څوک به چې ورسره مخامخ کېدل نو بې له شکه به یې لاره ترې اړوله. نو، دغه عسکر چې روان وو، له هغې بلې خوا یو خاص جنگیالی پرې راغی (دا هغه جنگیالی و چې اوس له هغوی سره

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

(و)، او کله چې عسکرو ته راورسېد نو دغه جنگیالي له څرک څخه لاره وانه روله. بلکه، هغه مخامخ د عسکرو پر منځ ورغی او هغوی یې هرې خوا ته خپاره کړل. عسکر له هغه څخه ووېرېدل. په ورته وخت کې، هغه واګونونو ته چې په عسکرو پسې روان وو، ورغی، او ټول هغه څه یې چې هلته وو وخوړل. جنگیالي (د هغه لوی قوت ته، چې هغه له ټولو عسکرو څخه ونه ډار شو، او نېغ په نېغه د هغوی پر منځ ورغی او په واګونونو کې شته هر څه یې وخوړل) سخت حیران شول. نو هغوی سمدلاسه د هغه په وړاندې پرمخې پرېوتل او غږ یې وکړ چې، «ژوندی دې وي پاچا!» د هغوی د عقیدې له مخې چې اصلي مقصد بدن جوړونه ده، هغوی پوه شول چې دغه ډول جنگیالی د پاچایۍ وړتیا لري. د هغوی خپل پاچا به یې له شکه چې خپله هغه ته پاچایي ور وسپاري، ځکه چې داسې یو بڼه بدن لرونکی پاچا چې د پاچایۍ وړتیا لري پیدا شوی دی.

او په حقیقت کې، دا هغه څه وو چې پېښ شول. دغه جنگیالی د دغه ګروپ له خوا د پاچایۍ له پاره ونيول شو، او، دغه عسکر خبره داسې پای ته ورسوله، «دا هغه جنگیالی دی چې اوس مونږ ورپسې روان یو چې نړۍ فتح کړو. خو زموږ جنگیالی [پاچا] وایي

● بنه سري يوه د دعاگانو كيسه ●

چې دی د نړۍ په فتح کولو کې یو پټ مقصد لري. د هغه اراده هېڅ داسې نه ده چې نړۍ دې د هغه تر واکمنۍ لاندې راشي، بلکې هغه یو پټ مقصد لري. (پورته ټول هغه څه وو چې دغه جنگیالي [ساتونکي] هغه بنه سري ته وویل چې له هغه څخه یې پوښتنه کړې وه چې هغوی څنگه د جنگیالي پلویان وگرځېدل.) 0:47

بنه سري پوښتنه وکړه، «او ستاسو د جنگیالي [پاچا] د ځواک ماهیت څه دی؟»

جنگیالي ځواب ورکړ، «یو وخت یو ځانگړی وطن و، چې نه یې غوښتل چې تسلیم شي. نو جنگیالي خپله توره راواخیسته. دغه توره درې قوتونه لري: کله چې هغه پورته شي، ټول پوځي جنرالان تښتي، او داسې نور،» (یعنې، هغه درې قوتونه چې مخکې یاد شول).

کله چې بنه سري دا واورېده، هغه پوه شو چې دا په حقیقت کې هغه د پاچا جنگیالی دی. نو بنه سري له جنگیالي سره چې د هغوی پاچا و د لیدو غوښتنه وکړه. هغوی ده ته وویل چې هغوی به جنگیالی خبر کړي او له هغه څخه به وپوښتي چې اجازه ورکوي

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

که نه؟! هغوی لارل چې له هغه څخه پوښتنه وکړي او هغه هم د ده د ورتگ له پاره اجازه ورکړه.

کله چې بنه سړی- د جنگیالي په وړاندې حاضر شو، هغوی سره و پیژندل او د یو ځل بیا لیدنې له امله ډېر زیات خوښ شول. خو د پاچا او د هغه د زوی په یادولو سره هغوی ژړا هم وکړه، په دې توگه یې هم گډه خوښي وکړه او هم ژړا.

بنه سړي او جنگیالي هغه کیسي چې پر هغوی تر دغه ځایه پورې تر رارسېدلو تېر شوي وې یو له بل سره شریکي کړي. جنگیالي بنه سړي ته وویل چې له طوفاني باد څخه وروسته، چې هرڅوک تیت او پرک شوي وو، چې هغه له خپل ځای څخه چې هلته د خپل قوت د تازه کولو له پاره تللی و بېرته را وگرځېد، او ویې لیدل چې پاچا او د هغه ټول خلک هلته نشته، نو هغه په خپله مخه لاړ. هغه د پاچا پر ټولو خلکو وگرځېد - هغه پوهېدی چې هغه په هغه ځای کې دی چې هغوی پکې دي. په نورو ټکو، کله چې هغه یوه ځانگړي ځای ته راغی، پوه شو چې پاچا به له شکه هلته و، خو هغه ونشو کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. په ورته ډول، کله چې هغه یوه بل ځای ته راغی نو پوه شو چې ملکه هلته ده،

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خو هغه ونشول کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. دا حالت د پاچا پر هر سړي راغلی و، جنگیالي [پاچا] وویل، «البته، زه پر تا راونه گرځېدم» (یعنې، پر هغه ځای رانه غلم چې ته پکې وې).

بڼه سړي وویل، «خو زه د هغه ځای په ګډون چې ته پکې وې پر هغو ټولو باندې راتېر شوم. کله چې زه له یوه ځانګړي ځایه راتېرېدم ما د پاچا تاج ولید، او زه پوه شوم چې بې له شکه چې پاچا هلته و، خو ما ونشول کولی چې هغه ولټوم او پیدا یې کړم. کله چې زه پر یوه بل ځای راتېرېدم، ما یو د وینو سمندر ولید، نو پوه شوم چې دغه سمندرګی خامخا د ملکې د اوبنکو دی، چې پر دغو ټولو پېښو باندې ژاړي. ملکه هر ورو مرو هلته وه، خو لټول او موندل یې ناشوني وو.

«بیا زه د شیدو پر یوه سمندرګي راغلم، نو پوه شوم چې دغه سمندرګی د هغې شهزادګۍ د شیدو دی چې زوی یې ورک شوی و. ډېرو شیدو پر هغې باندې فشار راوړی، او دغه د شیدو سمندرګی ځنې جوړ شوی دی. شهزادګی هر ورو مرو هلته وه، خو دا ناشوني وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

«بيا زه مخکې لارم او د ماشوم طلايي وېښتان مې ولیدل چې خواره واره پراته وو. ما له هغو څخه یو هم راوانه خیست، خو زه پوه شوم چې ماشوم خامخا هلته و، خو دا ناشونې وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

«او زه همداسې تلم او د واینو پر یوه سمندرګي ورغلم. زه پوه شوم چې دغه سمندرګی خامخا د خطیب له خبرو څخه جوړ شوی دی، چې د پاچا او ملکي په وړاندې رېږي او هغوی ته توصیه کوي، او بیا ګرځي او شهزادګۍ ته توصیه کوي. هغه لفظونه دغه د واین سمندرګی جوړوي. خو ما ونشول کولی چې هغوی ومومم.

«زه مخکې لارم او یوه تیره مې ولیدله چې پر هغې باندې یو د لاس انځور کښل شوی و چې ټولې کرښې پکې موجودې وې، نو زه پوه شوم چې هوښیار سړی هرومرو هلته و. هغه پر دغې تیرې یو د لاس انځور کیندلی و، خو دا ناشونې وه چې هغه وموندل شي.

«په مخکې تګ سره، زه یوه غره ته ورسېدم چې په هغه کې مې طلايي مېزونو، د نندارې الماری، او د پاچا نوره خزانو چې په ترتیب سره ایښي وه ولیدله.

● بڼه سړی پوه د دعاگانو کیسه ●

زه پوه شوم چې خزاندار هر ورو مرو هلته دی، خو دا ناشونی وه چې هغه وموندل شي.»

جنگیالي [پاچا] وویل، «زه هم پر دغو ټولو ځایونو باندې راتېر شوم، خو ما د ماشوم له طلايي وېښتانو څخه یو څو راواخیستل. ما اووه وېښتان چې د ټولو لیدل کېدونکو رنگونو استازیتوب یې کاوه راواخیستل، او له ځان سره مې کلک وساتل. زه په هغه ځای کې پاتې شوم چې پکې وم او په هغه څه باندې مې چې واښه وه او که بل څه چې هلته موجود و صبر وکړ، تر هغه چې داسې هېڅ هم پاتې نشول چې زه پرې وخت تېر کړم. بیا زه پر خپله مخه لاړم، خو کله چې له هغه ځای څخه تلم، له ما څخه خپله لینده هلته پاتې شوه.»

بڼه سړي وویل، «ما ستا لینده ولیده! او زه بڼه پوه شوم چې هغه ستا لینده وه، خو ما نشو کولی چې تا ومومم.»

جنگیالي [پاچا] خبرو ته دوام ورکړ او بڼه سړي ته یې هغه څه وویل چې هغه ته له هغه ځای څخه له تگ څخه وروسته ورپېښ شوي وو او دی پکې و. «ما مزل کاوه، کاوه تر هغه چې له دغو عسکرو

● بنه سري يوه د دعاگانو كيسه ●

سره مخامخ شوم. زه د دوی کمپ ته ورننوتلم ځکه چې زه ډېر وړی وم او غوښتل مې چې خوراک وکړم، خو څنگه چې زه د دوی منځ ته ورغلم، دوی زه خپل پاچا کړم. اوس زه ځم چې نړۍ فتح کړم، خو زما مقصد دا دی چې بنایي زه پاچا او د هغه خلک پیدا کړم.»

بيا بنه سري د جنگيالي [پاچا] څخه پوښتنه وکړه، «له دغو خلکو سره څه کېدای شي؟» هغه د هغه وطن خلکو ته اشاره وکړه چې د پیسو په هوس کې دومره لوېدلي وو چې داسې احمقوتوب ته رسېدلي وو چې عقیده یې لرله چې شتمن خلک د هغوی په نظر خدایان دي او داسې نور حماقتونه چې دغو خلکو پرې عقیده لرله.

جنگيالي [پاچا] و بنه سري ته ځواب ورکړ چې ده له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا شونې ده چې یو څوک چې په هر هوس کې لوېدلی وي ترې را واپستل شي، خو که یو څوک د پیسو په هوس کې لوېدلی وي، دا بېخي ناشونې ده چې ترې را واپستل شي. هغه وویل، «ته به پر هغوی باندې هېڅ اغېز هم ونه لرې. دا بېخي ناشونې ده چې هغوی ترې راوباسي.» خو، هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې د تورې په لاره،

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

له کوم خای څخه چې هغه خپل ځواک تر لاسه کړی دی، دا شونې ده چې یو څوک چې د پیسو په دغه هوس کې لوېدلی او ان ډوب شوی وي، راوېستل شي.

بنه سړی له جنگیالي [پاچا] سره څه وخت پاتې شو. او د دغه وطن د اوسېدونکو په هکله چې له بنه سړي څخه یې غوښتنه کړې وه چې د هغوی په استازیتوب جنگیالي ته ورشي، هغوی وخت اوږد کړ. بنه سړي جنگیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن د خلکو له پاره وخت اوږد کړي، نو هغه د هغوی له پاره وخت اوږد کړ. جنگیالي [پاچا] او بنه سړي په خپلو کې شفرونه سره تبادله کړل څو دوی وکولی شي چې یو له بل سره تماس ولري، او بیا بنه سړی پر خپله مخه لاړ.

په لاره کې، بنه سړي- داسې خلک ولیدل چې روان وو او دعاگانې یې کولې، او د دعاگانو کتابونه یې له ځانونو سره لېږدول. دی له هغوی څخه وډار شو او هغوی له ده څخه وډار شول. دی هلته ودرېد چې دعا وکړي، او هغوی هم دعا وکړه. بیا ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو څوک یاست؟»

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغوی وویل، «د طوفاني باد په وخت کې، هغه وخت چې انسانان په گروپونو کې سره تیت شول، چې هر یوه بېله بېله لاره ونيوله (لکه چې پورته یاد شول)، مونږ داسې پرېکړه وکړه چې په منظمه توګه خپل ځانونه داسې وقف کړو چې خدای ته دعا وکړو. مونږ یو بنه سړی یا لارښود پیدا کړ او خپل پاچا مو وټاکه.»

کله چې بنه سړي دا واورېدل، ډېر زیات خوښ شو، ځکه دا هغه څه و چې هغه خپله غوښتل. نو هغه له هغوی سره خبرو کولو ته دوام ورکړ او هغوی ته یې خپلې دعاګانې، تصنیفات، او طریقي ور وښودلې. د ده د وینا په اورېدلو سره، د هغو سترګې وغړېدې او پوه شول چې دی څومره دیوې لویې مرتبې خاوند سړی دی، او هغوی سمدلاسه دی د خپل پاچا په توګه و منلې. د هغوی اصلي پاچا په بې پروایۍ سره تاج ده ته ورکړ، ځکه چې هغوی پوه شول چې دی څومره لوړه مرتبه لري.

بنه سړي هغوی ته لارښوونه وکړه او هغوی یې روښانه کړل، او هغوی یې له ډېر لوی او مکمل صدق سره اشنا کړل. هغوی له اصله هم په صدق کې و (ځکه چې هغوی خپل ځانونه دعا ته وقف کړي

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

و)، خو دغه بڼه سړي- هغوی دومره روښانه کړل چې د لوړې درجې صدق ته ورسېدل. بڼه سړي و جنگیالي [پاچا] ته یو پیغام ورولېږی چې څنگه هغه دغه خلک وموندل او د هغوی پاچا شو.

په ورته وخت کې، د پیسو د وطن خلکو ادامه ورکړه چې خپل ځانونه خپلو زړو لارو ته، لکه چې یاده شوه، وقف کړي. هغه د وخت اوږدوالی چې جنگیالي [پاچا] هغوی ته ورکړی و، پای ته رسېدونکی و او هغوی ډېر په وېره کې وو. هغوی خپلو کارونو ته دوام ورکړ، قربانۍ او عنبربوی یې کول، او خپلو خدایانو ته یې دعاگانې کولې. هغوی په خپلو کې سره هوکړه وکړه چې هغوی باید، ډېر شتمن وطن ته چې د هغوی د پوهې له مخې یې ټول استوګن خدایان وو، د د پلاوي د لېږلو خپل اصلي پلان تعقیب کړي. هغوی به خامخا دوی و ژغوري، ځکه چې هغوی ټول خدایان وو. نو دوی هغوی ته قاصدان ورولېږل.

کله چې دغه قاصدان پر لاره وو، هغوی ورک شول. هغوی له داسې یوه سړي سره مخامخ شول چې پر لکړه روان و، او د هغه لکړې د هغوی له ټولو خدایانو څخه ډېر ارزښت درلود - د هغه په لکړه کې ظریف کاني لګېدلي وو او د هغوی د ټولو

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خدایانو له شتمنۍ څخه یې ډېر ارزښت درلود (یعنې د هغوی د خپل وطن او د هغه وطن چې هغوی ور روان وو د دواړو خدایان – لکړې د هغوی ټولو له شتمنۍ څخه ډېر ارزښت درلود). همدارنگه هغه داسې یوه خولۍ پر سر کړې وه چې په داسې ظریفو کانو باندې سینگار شوې وه چې د یوه لوی بخت ارزښت یې درلود. هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرېوتل او د هغه په وړاندې سجده شول، ځکه چې د هغوی د عقیدې له مخې، دغه سړی د هغوی د ټولو خدایانو پر سر خدای و، ځکه چې هغه داسې لوړه شتمني درلوده. (دغه سړی په اصل کې هغه د پاچا خزاندار و.)

سړي له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «دا ستاسو له پاره نا اشنا ده؟ له ما سره راحۍ، زه به تاسو ته وښیم چې شتمني څه وي!»

نو ده هغوی هغه غره ته بوتلل چې د پاچا خزانه پرې ایښې وه او هغوی ته یې خزانه وروښوده. هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرېوتل او ځانونه یې تابع وگرځول، ځکه چې (د هغوی د احمقانه او گډوډو نظریاتو له مخې چې پیسې او شتمني پکې اصلي شیان دي) د هغوی په سترگو کې هغه د ټولو خدایانو

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

پر سر خدای و. البته هغوی هلته څه قربانی وړاندې نه کړې - خو د هغوی د عقیدې له مخې چې هغه یو خدای و هغوی باید خامخا دغه خدای ته قربانی وړاندې کړې وای. دا له دې امله چې کله چې دغه قاصدان لېږل کېدل، هغوی ته ویل شوي وو چې په لاره کې هېڅ قرباني وړاندې نه کړي. که هغوی په لاره کې قرباني وړاندې کړې وای، هغوی به یو هم نه وای پاتې، ځکه چې بنایي هغوی په څه خزانو وربرابر شوي وای، یا کوم یو یې په کوم تشناب کې یوه خزانو موندلې وای (او هغه به بیا د هغوی له پاره خدای ګرځېدلی وای)، او هغوی به خپل ځانونه هغه خدای ته قرباني کړي او هېڅ به هم نه وای پاتې. په دې توګه، د وطن اوسېدونکو قاصدانو ته اخطار ورکړی و چې په لاره کې هېڅ قرباني ونه کړي. که څه هم چې هغوی ډاډه وو چې هغه د ټولو خدایانو پر سر خدای دی ځکه چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري، خو په دې دلیل هغوی دغه خزاندار ته هېڅ قرباني وړاندې نه کړه.

قاصدانو بیا په خپلو منځونو کې پوښتنه راپورته کړه چې ولې باید هغو خدایانو ته ورشي - یعنې، هغه وطن ته چې خلک په کې ډېر شتمن وو او هغوی خدایان ګڼل - ځکه چې بې له شکه دغه سړی کولی

ښه سړی یوه د دعاگانو کیسه

شي چې دوی و ژغوري، ځکه چې دغه سړی (د هغوی د گډوډو عقایدو له مخې) تر ټولو لوی خدای دی، په دې چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري (چې له نورو څخه څو برابره ډېره ده). له دې امله، هغوی له دغه سړي څخه هیله وکړه چې د هغوی وطن ته ور سره لاړ شي، او هغه هم ومنله چې ورسره لاړ شي.

کله چې هغوی وطن ته بېرته ستانه شول، اوسېدونکي د داسې خدای په پیدا کولو سره ډېر زیات خوښ شول. هغوی ډاډه شول چې دا سړی به یې و ژغوري، ځکه چې (د هغوی د عقیدې له مخې) هغه داسې یو خدای و چې بې شانه شتمني یې لرله.

اوس نو، دغه سړي (د پاچا خزاندار چې د دغه وطن د خلکو له خوا د یوه خدای په توګه منل شوی و) لارښوونه وکړه چې تر هغه چې په وطن کې بدلونونه او پرمختګونه، نه وي شوي، هیڅوک هم باید هېڅ قربانۍ وړاندې نه کړي. (دغه خزاندار اصلاً یو لوی ولي و، ځکه چې هغه د پاچا له خلکو څخه و، چې هغوی ټول ډېر لوی وليان وو. د هغه په يقيني او ژوره توګه، د دغه وطن له سپکوونکیو او احمقانه کارونو څخه کلکه کرکه کېده، خو هغه نشول کولی

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

چې هغوی داسې جوړ کړي چې پر خپلو کږو لارو باندي اعتراف وکړي، نو په ورته وخت کې هغه هغوی ته لارښوونه وکړه چې لږ تر لږه د قربانیو له وړاندي کولو څخه ځان وساتي.)

خو د وطن خلکو له هغه څخه د دغه جنگیالي په هکله چې بهر یې اړولي وو پوښتنې پیل کړې. خزاندار هم وویل، «کېدای شي دا هغه جنگیالی وي؟!»

نو خزاندار جنگیالي ته ور ووت او د جنگیالي له خلکو څخه یې غوښتنه وکړه چې آیا شونې ده چې دی له جنگیالي سره یوه لیدنه وکړي. هغوی وویل چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه به ترې وکړي. نو هغوی لارل او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه او هغه اجازه ورکړه، او خزاندار د هغه حضور ته ورغی. هغوی سره وپېژندل، او هغوی د یو بل په لیدو ډېرې خوښۍ او ژړاوې وکړلې.

جنگیالي بیا خزاندار ته وویل، «ته باید پوه شي چې ما زموږ له هغه پر هېزکار بڼه سړي سره هم ولیدل، او دا چې هغه پاچا شوی دی.» (هغوی یو بل ته دا

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هم وویل چې هغوی څنگه هغه ځای ته راغل چې اوس پکې وو.)

خزاندار جنگیالي ته وویل چې هغه د پاچا پر ځای او د هغه د ټولو خلکو پر خوا راغلی، خو هغه د هغوی دواړو پر خوا رانه غلی یعنی، د بڼه سړي- او جنگیالي پر خوانه و راغلی.

خزاندار له جنگیالي سره د دغه وطن په هکله چې خلک یې دومره بې لارې شوي دي خبرې وکړې او ویې ويل چې دی په داسې حماقت باندې سربدال شوی دی. جنگیالي و خزاندار ته هغه څه وویل چې بڼه سړي ته یې ویلي وو، یعنی، چې هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا بېخي ناشوني ده چې یو څوک چې د پیسو په هوس کې ډوب شوی وي د تورې له لارې څخه پرته په بله لاره را واپستل شي (او دا هغه لاره وه چې جنگیالي ترې خپل ځواک ترلاسه کړی و). دغه یوازنی لاره ده چې دوی پرې را اېستل کېدای شي.

خو هغوی یو ځل بیا وخت اوږد کړ — خزاندار جنگیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن له پاره یو ځل بیا وخت اوږد کړي، نو جنگیالي هغوی ته بیا

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

وخت ورکړ. خزاندار او جنگیالي یو له بل سره پټ شفرونه تبادله کړل. بیا خزاندار له جنگیالي څخه رخصت واخیست او دغه وطن ته ستون شو.

(خزاندار هغوی د هغوی د کړو لارو د تعقیبولو، بې لارې کېدنې او د پیسو په هوس کې د ورکېدنې له امله سخت گرم وگڼل او سمې لارې ته یې ور وبلل، خو هېڅ گټه یې ونه رسوله، ځکه چې هغوی مخکې تر مخکې پکې سخت پوب شوي وو، خو دا چې اوس هغوی ډېر ځلې د بنه سړي او خزاندار له خوا گرم کړل شوي وو — هغوی سربېدل شوي وو او ویې ویل، «سمه ده، مونږ زمونږ له غلطۍ څخه راوباسئ.» خو بیا هم دوی پر خپلو نظریاتو ټینګ وو او علاقه یې نه لرله چې خپلې ناوړې غلطۍ پرېږدي، بیا هم دوی هغو ته چې دوی یې گرمول وویل، «سمه ده، که تاسو ریښتیا وایاست، چې مونږ ډېر په غلطه او گډوډۍ سر یو، بیا تاسو مونږ زمونږ له غلطۍ څخه راوباسئ!»)

خزاندار هغوی ته مشوره ورکړه چې دی پوهېږي چې جنگیالي خپل ځواک له کومه ترلاسه کړی دی، ده د هغې تورې په هکله هغوی ته وویل چې هغه ترې خپل لوړ ځواک ترلاسه کوي. «نو راځئ چې

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

په گډه هلته لار شو چېرې چې دغه توره پرته ده، او تاسو به وکولی شئ چې پر جنگیالي باندې بری ومومئ.» اوس، د خزاندار اراده دا وه چې یو حل چې هغوی هلته لار شي، هغوی به وکولی شي چې له خپلې غلطۍ څخه راووځي (ځکه چې دغې تورې ته تللي لاره داسې وه چې څنگه یو څوک کولی شي چې د پیسو له هوس څخه پرې راووځي).

هغوی د هغه نصیحت ومنلې. خزاندار او د وطن مشران چې د وطن خلکو ټاکلي وو — هغه چې هغوی خدایان گڼل (او هغوی په ریښتیا د سرو او سپینو زرو په گانو داسې پوښلي وو چې بېخي پرې راځنگېدلې، چې د دوی له پاره تر ټولو مهم شی وو) — سره گډ لارل.

خزاندار جنگیالي ته خبر ورولېږی چې هغه هغوی بیایي چې توره ولټوي، په دې نیت چې هیله لري چې پاچا او د هغه خلک به په لاره کې پیدا کړي. جنگیالي بېرته پیغام ورولېږی، «زه به هم له تاسو سره لار شم!»

جنگیالي داسې کالي واغوستل چې هغه خلک چې له خزاندار سره تلل پوه نشي چې هغه جنگیال دی خپله

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دی، نو هغه خپله جامه بدله کړه او له خزاندار سره روان شو. هغوی پرېکړه وکړه چې بنه سړی هم خبر کړي. هغوی هغه خبر کړ، او هغه هم وویل چې هغه به له دوی سره لاړ شي.

بنه سړی هغوی ته ورووت، او شاته یې خپلو خلکو ته داسې لارښوونې پرېښودې چې داسې دعا وکړي چې خدای پاک هغوی ته بری ورپه برخه کړي – یعنې چې هغوی بری ومومي چې پاچا او د هغه خلک پیدا کړي. بنه سړي- تل د دې له پاره دعا کوله، او دعاګانې یې جوړې کړې وې چې په دې خاطر ولوستل شي. اوس، که څه هم، چې هغه له خزاندار او جنگیالي سره تلې چې پاچا او د هغه خلک ولټوي، هغه پر خپلو خلکو باندې له هر وخت څخه ډېر ټینګار وکړ چې په منظمه توګه دعا وکړي چې دوی هغوی پیدا کړي.

بنه سړی، خزاندار او جنگیالي ته ور ورسېد، چې د هغوی ترمنځ ډېره خوښي- خوښي او ژړا جوړه شوه. هغوی درې واړه – خزاندار، جنگیالی او بنه سړی- له "خدایانو"، د وطن له ډېرو شتمنو خلکو (چې په دغه وطن کې خدایان ګڼل کېدل)، سره یوځای په سفر ووتل.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

په یوه ځانگړي لوري له سفر کولو څخه وروسته، هغوی یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل. هلته د وطن خوا او شا ته ساتونکي وو، او هغوی له ساتونکیو څخه د وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او دا چې د هغوی پاچا څوک دی. ساتونکیو هغوی ته روښانه کړه چې د طوفاني باد په وخت کې، چې انسانان پر ګروپونو ووېشل شول، د هغوی د وطن خلکو پرېکړه وکړه چې ترټولو مهم شی پوهه ده، او هغوی یو لوی هوښیار شخص د خپل پاچا په توګه غوره کړ. خو په دا نژدې وختونو کې هغوی یو ډېر لوی هوښیار سړی موندلی، او اصلي پاچا خپل تخت هغه ته تسلیم کړ او هغوی هغه نوی هوښیار د پاچا په توګه ونيو، ځکه چې هوښیاري د هغوی له پاره ترټولو مهم شی دی، او دا چې هغوی داسې لوړ هوښیار شخص موندلی دی، نو د پاچا په توګه یې ونيو.

هغوی درې واړو (یعنې خزاندار، جنگیالي او بڼه سړي) یو بل ته وویل چې ښايي دا زمونږ حکیم وي (یعنې، د پاچا حکیم). هغوی غوښتنه وکړه چې آیا کېدای شي چې له هغه سره وګوري، او ساتونکیو ځواب ورکړ چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

به ترې وکړي. هغوی لارل او پوښتنه یې وکړه، او هغه هم اجازه ورکړه.

نو هغوی درې واړه حکیم ته، چې د دغه وطن نوی پاچا و، ورغلل، او هغوی له یو بل سره وپېژندل ځکه چې دغه حکیم اصلاً هغه د پاچا حکیم و. هلته ډېره زیاته خوښي – خوښي او ژړا، جوړه شوه. هغوی پر دې خبره وژړل چې څنگه به هغوی پاچا او د هغه خلک پیدا کړي. هغوی له حکیم څخه پوښتنه وکړه چې آیا هغه د پاچا د لاس په هکله څه خبر لري. ده هغوی ته وویل چې دی هغه لاس لري، خو له هغه وخت راهیسې چې هر څوک، د هغه طوفاني باد له امله چې پاچا او نور یې ورک کړل، سره تیت شول، دی نه غواړي چې هغه لاس وگوري، ځکه چې هغه یوازې په پاچا پورې اړه لري. خو هغه پر یوه تیره باندي د هغه لاس یو انځور کښلی دی چې د خپلو شخصي اړتیاوو له پاره بېکاروي، خو خپله لاس ته هغه هېڅکله هم نه گوري.

هغوی له حکیم سره خبرې وکړې چې هغه څنگه وکولی شول چې دې ځای ته چې اوس پکې و، راشي. هغه دوی ته وویل چې د طوفاني باد په وخت کې، هغه پر خپله مخه لار (او په لاره کې هغه له

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دوی درې واړو – بڼه سړي، جنگيالي او خزاندار، پرته د پاچا د نورو ټولو خلکو پر خوا راغلی) تر هغه چې د دغه وطن خلکو هغه وموند او د خپل پاچا په توګه یې ومنلی. او اوس، باید هغوی ته د هغوی د سطحې په پام کې نیولو، د هغوی د حکمت په پام کې نیولو سره لارښوونه وکړي، تر دې چې د وخت په تېرېدلو سره به و کولای شي چې هغوی حقیقت ته راولي.

هغوی درې واړو له حکیم سره د دغه وطن په هکله چې په حماقت او د پیسو په عبادت کې داسې غرق لوېدلي وو خبرې وکړې. هغوی هغه ته وویل، «که مونږ له دې پرته چې هغوی سمې لارې او حقیقت ته بېرته راولو په بل دلیل تیت او پرک شو، دا به زمونږ له پاره بېخي پوره وي، هغوی ډېر زیات احمق او لار ورکي شوي دي.»

په حقیقت کې، بیا هم، ټولو ډلو لاره خطا کړې او پرېشان وو، او اړتیا یې لرله چې سمې لارې ته راوستل شي، چې بېرته د هغوی له غلطیو څخه راوګرځول شي او د ژوند اصلي مقصد ته راستانه کړای شي. ان هغه ډله چې حکمت یې د خپل مقصد په توګه ټاکلی و، هم اصلي مقصد ته نه وه رسېدلي،

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

او اړتیا یې لرله چې سمه او بېرته لارې ته برابره کړای شي، ځکه چې هغوی بهرنۍ پوهې او الحاد غوره کړي و. خو، له پورتنیو ټولو غلطیو څخه دا اسانه ده چې خلک بېرته راوگرځول شي او حقیقت ته راستانه کړای شي، خو دغې ډلې د پیسو داسې عبادت کاوه چې ناشونې وه چې بېرته لارې ته راوستل شي.

(حکیم هغوی ته وویل چې هغه هم له پاچا څخه اورېدلي وو چې یو څوک چې په هر شوق کې لوېدلی وي کېدای شي ځنې را واپستل شي، خو دا ناشونې ده چې یو څوک چې د پیسو عبادت یې شروع کړی وي هغه دې د تورې له کارولو څخه پرته په بله لاره وژغورل شي.)

نو حکیم موافقه وکړه چې له هغوی سره لاړ شي، او هغوی څلور واړه سره گډ روان شول. دغه احمق «خدایان» هم له هغوی سره یوځای لاړل.

دوی مزل کاوه، کاوه چې یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل. دوی له ساتونکیو څخه د هغه وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او هغوی دوی ته وویل چې له طوفاني باد څخه وروسته، د دغه وطن

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خلکو وینا د اصلي مقصد په توګه غوره کړه، او د ځانونو له پاره یې یو ویاند چې په ژبو پوهېږي د پاچا په توګه غوره کړ. خو وروسته بیا هغوی بل داسې یو سړی چې په بلاغت او فصاحت کې لوی ماهر او ویاند و، وموند. او هغوی هغه د پاچا په توګه ونيو، ځکه له دې امله چې اوس هلته داسې یو ویاند شتون درلود نو لومړني پاچا خپل تخت هغه ته ور وسپاری. هغوی څلور واړه پوه شول چې دا به خامخا د هغوی خطیب (یعنې د پاچا خطیب وي)، او هغوی بیا پوښتنه وکړه چې آیا کولی شي چې له دغه پاچا سره وګوري. ساتونکیو دوی ته وویل چې هغوی به یې خبر کړي او اجازه به ځنې واخلي. هغوی لاړل او غوښتنه یې وکړه او پاچا هم اجازه ورکړه؛ نو دوی څلور واړه د دغه وطن د پاچا حضور ته ورغلل. هغه په رښتیا هم هغه د پاچا خطیب و، او هغوی سره و پېژندل. د هغوی تر منځ ډېره خوښي او خوښۍ او ژړاوي جوړې شوې.

او اوس چې خطیب له هغوی سره یو ځای شو، نو هغوی خپل لټون ته نور هم دوام ورکړ، چې ښایي هغوی نور خلک—یعنې، پاچا، او داسې نور هم ومومي. هغوی پوه شول چې خدای پاک له هغوی سره یو په بل پسې د ملګرو په موندلو کې مرسته

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

کوله، او هغوی دا د خپل بڼه سړي له برکته گڼل، چې تل یې د دې له پاره دعا کوله. د هغوی د دعاوو له برکته وه چې هغوی یو د بل په موندلو بريالي شول، نو په دې هیله چې نور به ومومي مخکې لاړل.

هغوی یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل او د هغه د څرنګوالي په هکله یې پوښتنه وکړه، او دا چې څوک یې پاچا دی. هغوی ته وویل شول چې هغوی له هغې ډلې څخه دي چې خوند او شراب یې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو، او یو شرابخور یې د خپل پاچا په توګه ټاکلی و، ځکه چې هغه به تل خوشحال و. خو په پای کې هغوی داسې یو څوک وموند چې د واینو [د انگورو شراب] پر سمندر باندې ناست و، او د هغوی تر سترگو لا نور هم مناسب ښکاره شو، ځکه چې [هغوی فکر کاوه چې] هغه به یې له شکه یو ډېر لوړ شرابي و، نو هغوی هغه خپل پاچا جوړ کړ. اوس، بیا هم، هغوی له هغه سره د لیدنې غوښتنه وکړه، او ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه او هغوی دننه دغه پاچا ته ورغلل. هغه د پاچا هغه ایماندار ملګری و چې د هغو واینو پر سمندر باندې ناست و چې د خطیب د دلاسانې له ټکو څخه جوړ و. (خو د دغه وطن خلکو هغه د دې له پاره پاچا

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

کړی و چې هغوی فکر کاوه چې هغه یو لوی شرابي دی، ځکه چې هغه د واینو پر سمندر باندې ناست و. هغوی یو بل وپیژندل، او هلته د هغوی تر منځ ډېرې لویې خوښۍ او ژړاوې جوړې شولې، او ایماندار ملگری له هغوی سره لاړ.

هغوی مخکې لاړل او یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل او له ساتونکیو څخه یې پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟»

هغوی ځواب ورکړ، «زمونږ پاچا یوه ښایسته ښځه ده، ځکه چې هغه اصلي مقصد چې په ټوله نړۍ کې د انسان خپرول دي ترسره کوي.» په اول کې هغوی یوه ښایسته ښځه د پاچا په توگه ټاکلې وه، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک پیدا کړه چې بېخي ډېره ښایسته وه، نو هغوی هغه د پاچا په توگه وټاکله. هغوی پوه شول چې هغه به خامخا شهزادگی وي، نو هغوی له هغې سره د لیدنې غوښتنه وکړه. ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه، او هغوی د ملکي حضور ته ورغلل او ویې لیدل چې هماغه شهزادگی وه. هلته له تصور څخه زیاته خوښي جوړه شوه.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغوی له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راوړسېدې؟» هغې ورته وویل چې له طوفاني باد څخه چې گران ماشوم یې یوړ هغه د لېونۍ په څېر د ماشوم په لټون پسې ووتله، خو هغه یې ونه موند. شیدو پر هغې باندې زور وروړ چې د شیدو سمندر ترې جوړ شو. په پای کې، د دغه وطن خلکو هغه وموندله او د خپلې پاچا په توګه یې وټاکله.

د هغوی ترمنځ سخته خوښې جوړه شوه، خو د گران ماشوم په هکله یې چې له هغوی څخه ورک شوی و، او د هغې د مور او پلار په هکله چې ځای-ځایګی یې هغې ته ورمعلوم نه و، سخت وژړل، خو د دغې ملکې (یعنې، شهزادګۍ چې په دغه وطن کې ملکه شوې وه) خاوند و موندل شو، ځکه چې جنگیالی د هغې خاوند و. اوس نو دغه وطن پاچا هم پیدا کړ.

شهزادګۍ (د دغه وطن ملکې) بیا له بڼه سړي څخه غوښتنه وکړه چې د هغې په وطن کې وګرځي او له دغې لویې مردارۍ څخه یې پاک کړي. هغوی عقیده لرله چې اصلي مقصد د ښکلو ښځو چاپېر څرخېږي، هغوی په دغه شوق سخت اخته شوي وو. نو هغې له بڼه سړي څخه هیله وکړه چې لاړ شي او هغوی یو څه سوچه کړي، خو هغوی د څه مودې له پاره په

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دغې مردارۍ کې له افراط څخه پاک کړي، ځکه چې د شوق د اصلي زور تر څنګ، دا د هغوی له پاره د ایمان په څېر وه، او په دې توګه دا د هغوی له پاره اصلي مقصد و (له دې امله چې دغو ټولو ډلو چې له یادو بدو خاصیتونو څخه یې یو د خپل اصلي مقصد په توګه ټاکلی و له هغه خاصیت څخه پخه عقیده جوړه کړې وه.) په دې توګه، هغوی په دې کې سخت ډوب شوي وو، نو هغې له هغه څخه غوښتنه وکړه چې وګرځي او په ورته وخت کې هغوی یو څه سوچه کړي.

بیا دوی ټول د نورو، یعنې، د پاچا او نورو، په لټون پسې لاړل. دوی یوه ځانګړي وطن ته ورغلل او پوښتنه یې وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې د هغوی پاچا یو کلن دی، ځکه چې هغوی له هغې ډلې څخه وو چې پرېکړه یې کړې وه چې هر څوک چې ډېر زیات خواږه لري او په عادي انساني خوږو نه پایي هغه باید پاچا وي. په اول کې هغوی یو شتمن سړی خپل پاچا ټاکلی وو، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک وموند چې د شیدو په سمندر کې ناست و، او هغوی دا خپل په زړه پوري سړی وګڼلی. دغه سړي خپل ټول ژوند د شیدو په واسطه تېر کړی و، او د نورې نړۍ د خوږو په

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

واسطه یې ژوند نه تېروی، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکي. او دا دلیل چې ولې هغه ته «یوکلن» ویل کېږي له دې امله دی چې هغه د شیدو په واسطه داسې پایي لکه یو کلن ماشوم.

دوی پوه شول چې دا به حتما هغه ماشوم وي، نو دوی له هغه سره د لیدنې غوښتنه وکړه. ساتونکي لارل او اجازه یې وغوښته او ترلاسه یې کړه. کله چې دوی د هغه حضور ته ورغلل دوی یو بل وپېژندل. که څه هم چې هغه وخت چې هغه له دوی څخه ورکېدی هغه یو وړوکی ماشوم و خو دا چې هغه له پیدایښت څخه پخه زیرکتیا لرله نو هغه هم دوی وپېژندل، او دوی خو په رښتیا سره هغه وپېژاند. د دوی خوښي ډېره رنگینه وه، خو بیا هم دوی وژړل ځکه چې دوی نه پوهېدل چې پاچا او ملکي ته به څه ورپېښ شوي وي.

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څنګه دلته راوړسېدې؟» هغه دوی ته وویل وروسته له هغه چې طوفاني باد هغه لیرې یوه ځانګړي ځای ته یوړی، هغه هلته پاتې شو او په هغه څه چې کولی یې شول ځان یې پرې وساتي. په پای کې هغه دغه د شیدو سمندر ته ور ورسېد، او هغه پوه شو چې دغه سمندر

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خامخا د هغه د مور له شیدو څخه جوړ شوی دی،
 ځکه چې شیدو بې له شکه پر هغې باندې زور ور
 وړی و. په دې ډول سمندر جوړ شو. نو هغه دغه د
 شیدو په سمندر کې ژوند پیل کړ او په شیدو باندې
 پایږدی تر دې چې د دغه وطن خلکو هغه وموند او
 خپل پاچا یې کړ.

دوی مخکې لارل او یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل.
 دوی پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» خلکو
 ځواب ورکړ چې هغوی وژنه اصلي مقصد گني او
 یو وژونکی یې خپل پاچا ټاکلی و. وروسته، هغو یوه
 ځانگړې بڼه پیدا کړه چې د وینو په سمندر کې ناسته
 وه، او هغوی هغه د خپلې پاچا په توگه غوره کړه.
 هغوی داسې وانگېرله چې هغه په رښتیا یوه لویه
 وژونکې وه ځکه چې هغه د وینو په سمندر کې ناسته
 وه. دوی له هغې سره د لیدنې غوښتنه وکړه، او خلک
 لارل او اجازه یې ترلاسه کړه، نو دوی د هغې
 حضور ته ورغلل، او هغه هماغه ملکه وه! هغې تل
 ژړل، نو له اوبنکو څخه یې د وینو سمندر جوړ شوی
 و. دوی یو بل وپېژندل، او یوه ستره خوبني جوړه
 شوه، خو دوی بیا ژړل، ځکه چې دوی لا هم د پاچا
 په هکله هېڅ نه پوهېدل.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

نو دوی مخکې لارل او یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل. دوی پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې دغو خلکو یو دروند شخص د خپل پاچا په توگه غوره کړی و، ځکه چې درنښت (عزت) د هغوی تر سترگو اصلي مقصد ښکارېدی. وروسته هغوی یو زور سړی وموند چې په یوه پټي کې ناست او تاج یې پر سر و. هغوی هغه خپل د خوښي سړی وگڼلی، ځکه چې هغه ان په پټي کې له تاج سره ناست و، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکه.

دوی پوه شول چې دا به خامخا هماغه پاچا وي (یعنې، د دوی پاچا به وي)، او دوی له هغه سره د لیدني غوښتنه وکړه. غوښتنه وشوه او اجازه ورکول شوه، او دوی د هغه حضور ته ورغلل. دوی پوه شول چې هغه خپله د دوی پاچا و. داسې خوښي جوړه شوه چې بېخي له تصور څخه وتلې وه.

په ورته وخت کې، هغه احمق «خدایان» (یعنې، د شتمن وطن هغه شتمن خلک چې هغوی په خپل وطن کې خدایان گڼل کېدل) هم له هغوی سره روان وو، خو په دې هېڅ نه پوهېدل چې دغه خوښي د څه له امله ده.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

او اوس، هغه سپېڅلې ټولۍ یو ځل بیا سره یوځای شوه. نو هغوی بڼه سړۍ- دغو ټولو وطنونو ته (د هغو ډلو وطنونو ته چې بېلابېل بد خاصیتونه یې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو) ولېږی څو هغوی سمې لارې ته راولي، چې هغوی سوچه کړي او له حماقت څخه یې راوباسي، هر وطن له خپل اړوند حماقت او غلطۍ څخه راوباسي، ځکه چې هغوی ټول بې لارې او مغشوش شوي وو. بڼه سړي اوس په رښتیني توګه دا زور درلود چې هغوی ته ورشي او هغوی بېرته راوګرځوي، ځکه چې له هغه سره اوس د دغو ټولو وطنونو د پاچایانو زور و، ځکه چې ټول پاچایان هلته وو (د پاچا د سپېڅلي ټولۍ چې اوس بېرته سره یوځای شوي وه هر غړی د هغو ډلو د دغو وطنونو پر سر پاچا و). نو بڼه سړی د هغوی په زور سره لار چې هغوی سوچه کړي او بېرته یې سمې لارې ته راولي.

جنگیالي بیا له پاچا سره د هغه وطن په هکله خبرې وکړې چې د پیسو په لمانځنه کې لوېدلي وو. جنگیالي پاچا ته وویل، «آیا مونږ له تا څخه نه وو اورېدلي چې هغه خلک چې د پیسو په عبادت کې ډوب شوي وي کېدای شي چې توري ته د تللي لارې په زور ځنې را واپستل شي؟»

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

پاچا وویل، «هو». او پاچا جنگیالي ته وویل چې توري ته د تللي لارې په اوږدو کې یوه اړخیزه لاره هم شته چې د اور پر غره تېرېږي، او پر هغه غره باندې یو زمری کښېښي. نو کله چې دغه زمری غواړي چې خوراک وکړي، هغه ځي او پر رمو باندې حمله کوي او پسونه او غوايان نیسي او خوري یې. شپانه په دې پوهېږي او پسونه په ډېر پام ځنې ساتي، خو په دې کار سره زمری هېڅ نه ایسارېږي — هر کله چې هغه غواړي چې خوراک وکړي، هغه پر رمو باندې حمله کوي. شپانه یې وهي او شري او چیغې پرې وهي، خو د زمري بېخي چورت نه په خرابېږي. هغه فقط پسه او غویي اخلي، غورمېږي او خوري یې. او دغه د اور غر په سترگو نه ښکاري.

یوه بله اړخیزه لاره یوه پخلنځي ته تللي ده. په دغه پخلنځي کې د خوړو ټول ډولونه شته دي، خو په پخلنځي کې اور نشته. پرځای یې، خواړه په غره کې د شته اور په واسطه پخېږي. او که څه هم چې د اور غر له هغه ځای څخه ډېر لیرې دی، د اور له غره څخه دغه پخلنځي ته پایپونه او لښتي ورغلي دي، او په دې توګه دغه ټول خواړه هلته پخېږي. دغه پخلنځي هم په سترگو نه ښکاري، خو داسې یوه لاره

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

شته چې کېدای شي د هغه خای معلوم شي: مرغی د دغه پخلنځي پر سر باندې وزرونه رپوي، چې په دې توګه یو څوک کولی شي وپوهېږي چې پخلنځي هلته دی. دغه مرغی د خپلو وزرونو په وسیله هلته پاس درېږي او وزر وهي او په دې توګه اور ډېرېږي او کمېږي. په نورو ټکو، د مرغیو پاس درېدل او وزر وهل اور ډېروي او تېزوي، او هم یې کموي چې ډېرې زیاتې لمبې ونه کړي. هغوی اور د خوړو ډول ته په کتو، تېزوي. یو ډول خواړه یو ډول اور ته اړتیا لري، خو یو بل ډول خواړه بل ډول اور ته اړتیا لري. اور د خوړو له پاره په مناسب ډول جوړېږي. (دا هغه څه وو چې پاچا جنگیالي ته وویل.)

پاچا وویل، «نو اوس دوی (یعنې، د هغو خلکو استازي چې د پیسو عبادت کوي، دا خلک چې په خپل وطن کې خدایان دي) درسره بوځه او د باد په مقابل کې یې برابر کړه چې د خوړو خوشبويي پرې ولګېږي. وروسته له هغه چې ته دوی ته یو څه خواړه ورکړې، دوی به خامخا خپل د پیسو عبادت پرېږدي.»

جنگیالي له لارښوونې سره سم کار وکړ، او د شتمنۍ د وطن دغه مشران، یې چې په خپل وطن کې خدایان

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

و، بوتل – ځکه چې دغه «خدایان» لکه چې پورته یاده شوه هلته له خزاندار سره راغلي وو. او، کله چې هغوی له خپل وطن څخه له خزاندار سره را روانېدل، د وطن خلکو هغوی ته وکالت او واک ورکړی و، یعنې داسې هوکړه یې کړې وه چې هر څه چې دغه استازي یې کوي هغه به د منلو وي، او د وطن ټول اوسېدونکي به مجبور وي چې هر هغه څه ومني چې دغه استازي (چې د هغوی مشران او خدایان وو) یې کوي، او اجازه به نه لري چې سرغړونه وکړي.

نو، جنگیالي دغه خلک چې په خپل وطن کې د دوی د شتمنۍ له کبله خدایان گڼل کېدل راروان کړل او پر دغې لارې یې ورسپځ کړل. پخلنځي ته یې نژدې وروستل، او هغوی یې د باد مخامخ برابر کړل، چې د خوړو بوی ور ورسپړي. هغوی زاری پیل کړې چې له دغو خوندورو خوړو څخه یو څه ورکول شي. خو بیا ده د هغوی مخونه د باد د لوري په لوري (شا ته) وگرځول او هغوی چيغې پیل کړې چې ډېر بد بوی پرې لگېږي. نو هغه د دوی مخونه بېرته د باد مقابل لوري ته ور وگرځول او بیا د خوړو اشتها راوړونکي بوی هغوی ته ور ورسېد نو بیا هغوی زاری پیل کړې چې که له هغو خوړو څخه یو څه

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

ورکول شي. او بیا ده هغوی د باد د لوري په لوري ور وگرځول او بیا هغوی د بد بوی له امله چیغې پیل کړې.

بیا جنگیالي هغوی ته وویل، «آیا تاسو نه گورئ چې دلته داسې څه نشته چې د بد بوی سبب وگرځي. دا به حتما داسې وي چې تاسو خپله د دغه بد بوی سرچینه یاست، ځکه چې دلته خو هېڅ وروست شی هم نشته.»

بیا ده هغوی ته له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل. څنگه چې هغوی دغه خواړه وخوړل، هغوی له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول پیل کړل. هر یوه د خپل ځان له پاره یوه کنده واېسته او له ډېره شرمه یې خپل ځان په کنده کې ښخ کړ. هغوی د پیسو د سختې بدبویۍ (چې د انسان د مردارۍ په څېر بوی یې کاوه) په هکله په پوهېدلو سره و شرمېدل. دا له دې امله وشول چې هغوی د هغو خوړو خوند وکتی.

هغوی خپل مخونه نوکاري کول او ځانونه یې ښخ کړل، او نه یې شول کولی چې خپل مخونه راپورته کړي. هر یو د بل په وړاندې شرمېدلی و. پیسې د

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هغوی له پاره د ټولې بېعزتي تر ټولو لویه سرچینه ګرځېدلې وه، او هر چا به چې غوښتل چې د بل په وړاندې سپکاوی وکړي ویل به یې چې هغه پیسې لري، ځکه چې اوس نو پیسې د بېعزتي یوه لویه سرچینه ګرځېدلې وه. هر چا به چې ډېرې پیسې لرلې هغه به ډېر سپک و. نو هغوی له ډېره شرمه خپل ځانونه ښخ کړل. تر دې چې یوه یې هم نشول کولی چې خپل مخ بل ته، په ځانګړې توګه جنګیالي ته، ورپورته کړي. هر چا به چې په خپل جیب کې یوه سکه پیدا کړه ژر به یې چپته کړه او ایسته به یې وغورځوله.

بیا جنګیالي هغوی ته ورغی او (له کندو او قبرونو څخه یې) را واپستل. هغه وویل، «له ما سره راځئ. اوس نور تاسو اړتیا نه لرئ چې له جنګیالي څخه وډار شئ، ځکه چې هغه جنګیالي زه خپله یم!»

هغوی له جنګیالي څخه غوښتنه وکړه چې له دغو خوړو څخه هغوی ته یو څه ورکړي چې خپل وطن ته یې یوسي. د هغوی لا له وړاندې څخه له پیسو څخه بد راتلل، خو هغوی غوښتل چې د هغوی وطنوال هم د پیسو له دغه شوق څخه راووځي. هغه له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل او هغوی خپل

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

وطن ته یوړل. څنگه چې دوی هغوی ته خواړه ورکړل، هغوی هم له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول او له ډېره شرمه د ځمکې لاندې سوریو کې د ځانونو بنځول پیل کړل.

ډېر شتمن او هغه چې «خدایان» گڼل کېدل هغوی تر ټولو سپک وگرځېدل، خو ان هغه د تر ټولو ټیټې مرتبې خلکو چې «وحشي څاروي» گڼل کېدل هغوی هم له دې امله چې ځانونه یې د پیسو د نه لرلو له امله ټیټ گڼل د سپکاوي احساس کاوه. اوس نو هغوی پوه شول چې پیسې د بېعزتي او سپکاوي اصلي سرچینه ده.

دغو خوړو داسې اغېزه درلوده چې هر چا به وخوړل نو د پیسو څخه به یې داسې بد راتلل چې بوی به یې پرې د انسان د مردارۍ په څېر لگېدی. نو له دې کبله، هغوی خپل د سپینو او سرو زرو خدایان ایسته وغورځول.

تر دې وروسته، هغه وطن ته هغه بڼه سړی ولېږل شو، او هغه هغوی ته وښودل چې څنگه توبه وباسي او خپلې لارې بدلې کړي. هغه هغوی سوچه کړل.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

بیا پاچا پر ټوله نړۍ واکمن شو او ټوله نړۍ خدای
ته راجع شوه، چې خپل ځانونه یې د سپېڅلو کتابونو
لوستلو او لمونځونو، توبې او نېکو عملونو ته وقف
کړل.

اووه سوالگر

زه به درته ووايم چې يو وخت څنگه خوښ شول.

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا و. پاچا يوازې يو زوی درلود. پاچا غوښتل چې پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته وروسپاري، نو يو لوی مجلس يې جوړ کړ، او کله چې پاچا يو مجلس جوړوي بې له شکه چې دا يوه د خوشحالی [موقع] وي. په تېره بيا چې هغه پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته سپارله؛ دا نو بې له شکه چې يو خوندور کار و، او مجلس ته راغلي خلک ټول وزيران، مشران او لويان وو.

دغه کار په مجلس کې ډېر خوند کولی. دا چې پاچا په خپل ژوند کې پاچايي خپل زوی ته سپارله نو د هېواد خلک ډېر خوشحال وو، ځکه چې د پاچا له پاره دا يوه ډېره ډېره د عزت خبره [گڼل کېږي چې پاچايي وسپاري]، نو ځکه مجلس ډېرخوندور و. هلته په مجلس کې هر ډول ساعت تېری؛ شاعران، توکيان

❁ اووه سوالګر ❁

او نور داسې څه چې سړی به یې خوشحالولی موجود وو.

هغه وخت چې ټوله فضا خوشحالی نیولې وه، پاچا پاڅېد او خپل زوی ته یې وویل، «دا چې زه یو نجومی (ستوري پېژندونکی) یم، زه پوهېږم چې یوه ورځ به ته تخت له لاسه ورکړي، نو [کله چې داسې پېښه وشوه] پام به کوي چې خپه [یعنې پرېشان] نشي چې تا پاچایي له لاسه ورکړي ده. د خپه کېدو پر ځای خوشحاله اوسه.

او کله چې ته خوشحاله یې، زه به هم خوشحاله یم خوکه ته خپه هم شي زه به بیا هم خوشحاله یم چې ته پاچا نه یې، ځکه چې که ته خوشحاله نشي پاتې کېدلی، ته بیا د پاچایۍ وړتیا هم نه لري. (په بله وینا، که ته داسې څوک یې چې د پاچایۍ په له لاسه ورکولو سره هم تل خوشحاله نشي پاتې کېدلی بیا نو [داسې ښکاري] چې ته د تخت لایق نه یې)، خو که ته خوشحاله پاتې شي، زه به ډېر زیات خوښ اوسم.

د پاچا زوی په بري سره د پاچایۍ کنټرول ترلاسه کړ او وزیران یې وټاکل. هغه لویان، مشران او یو لښکر هم لرل. د پاچا زوی یو هوښیار سړی و، او

❁ اووه سوالگر ❁

په ريښتيا سره يې له پوهې سره مينه لرله. پر هغه به لوی، لوی پوهان راټول وو. هغه به هر هغه چا ته چې هغه ته به يې ښه نظرونه راوړل اهميت ورکولې. هغه به هغوی ته د هغوی د پوهې په اساس ډېر عزت او مال او هر هغه څه چې هغوی به غوښتل ورکول. که چا به پيسې غوښتي هغه ته به يې پيسې ورکولې؛ که چا به عزت غوښت هغه ته به يې د هغه د پوهې له کبله عزت ورکولې. او دا چې پوهه د هغه له پاره ډېره مهمه وه، هر چا د [اکاډميکي] پوهې لاره ونيوله، او ټولې پاچايي ځانونه د پوهې [يعنې استدلال] لارويان وگرځول. چا به چې پيسې غوښتي هغه ته به يې پيسې ورکولې او چا به چې عزت او درناوی غوښت هغه ته به يې عزت او درناوی ورکاوه.

دا چې په هغه وطن کې هر چا خپل ځان له [اکاډميکي] پوهې سره په ځانگړې توگه تړلی گانه نو هغوی د جنگ هنر بېخي هېر کړ. دا چې هغوی ټولو خپل ځانونه د حکمت لارويان گڼل، له دې امله د هغه وطن هغه تر ټولو لږ هوښيار به په بل هر وطن کې تر ټولو لوی حکيم گڼل کېدی.

د دغه وطن پوهان ډېر لوی هوښياران وگرځېدل او د [نظري يا تيوريکي] پوهې د تعقيبولو له امله د وطن

❁ اووه سوالګر ❁

پوهانو الحاد يا د خدای له شتون څخه انکار ته مخه کړه، او هغوی وليعهد (شهزاده) الحاد [منلو] ته برابر کړ، خو دغه کار پر ولس باندې اغېزه ونه کړه. هغوی د خدای له شتون څخه منکر نه شول ځکه چې د حکيمانو حکمت ډېر پېچلی و او ولسي خلکو نشول کولی چې د هغوی نظريات وڅېړي. له دې امله دې کار پر هغوی اغېزه ونه کړله، خو پوهان او د پاچا زوی د خدای له شتون څخه منکر شول.

له دې امله چې د پاچا زوی په خپل ځان کې «ښه» درلودل (ځکه چې هغه د «ښو» پر لوري [په يوه ميلان سره] پيدا شوی و، او ښې ځانګړتياوې يې لرلې) نو په پرله پسې توګه به يې له ځان سره فکر کاوه چې، «زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟ [يعنې زه په څه ډول حالت کې يم؟] زه [مې له ځان سره] څه کوم؟»

هغه به اوږده اوسېلي اېستل، او په زوره به يې ورسره چيغې وهلې. هغه په حيرانتيا سره وويل «دا څه معنی چې زه مې وخت په داسې شيانو باندې تېروم؟ دا په ما څه کېږي؟ زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟ او ډېر اوسېلي به يې اېستل.

❁ اووه سوالګر ❁

خو څنگه به چې هغه د خپل عقل کارول پیل کړل، نو ناسالم حکمت به یې فکر بیا په خپله غږه کي ونيولی. دا کارڅو ځلې وشو، چې هغه به په پرله پسې توګه فکر کولی چې هغه په څه حالت کي دی؟، هغه څه کوي؟، او داسې نور. هغه به اوسپلي واپستل او چيغې به یې کړي، خو سمدلاسه به چې هغه له خپل عقل څخه کار اخیستل پیل کړل، د الحادي فکر به یې بیا په مغز باندې منګولي ورځني کړي.

یوه ورځ راغله چې په یوه وطن کي یوه لویه تېښته پیل شوه – هرچا منډې وهلې. هغوی به چې تېښتېدل نو له یوه ځنګله څخه به تېرېدل. دوه ماشومان چې یو هلک او یوه نجلی وه هلته ورک شول. یوه سړي یو هلک ورک کړ او بل یوه نجلی. هغوی په دغه وخت کي واړه ماشومان وو چې څلور یا پنځه کاله عمر ونه یې لرل. له ماشومانو سره هېڅ شی نه وو چې ویي خوري. هغوی وژړل او چيغې یې ووهلې ځکه چې خواړه ورسره نه وو.

په دې وخت کي یو سوالګر هغوی ته راغی؛ هغه له خپلو د خیرات کڅوړو سره راروان و. ماشومانو هغه ته ورمنډه کړه او ځانونه یې ورپورې ونبلول. هغه هغوی ته ډوډۍ ورکړه او هغوی وخوړه.

● اووه سوالګر ●

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه «تاسو څنگه دلته راغلاست؟»

هغوی ځواب ورکړ، «مونږ نه پوهیږو» (ځکه چې هغوی واړه ماشومان وو).

هغه هغوی پرېښودل. هغوی وغوښتل چې هغه دوی هم له ځان سره بوځي.

خو هغه ورته وویل، «زه نه غواړم چې تاسو له ماسره لاړشئ».

کله چې هغوی [له هغه سره خبرې کولې] هغوی ولیدل چې سوالګر روند دی. هغوی په دې خبره حیران شول چې هغه روند دی نو هغه څنگه خپله لاره پیدا کوي؟ (او په حقیقت کې، دا خپله یوه لویه خبره وه، چې ماشومان [د هغه په روندوالي] پوه شول، دا چې هغوی واړه ماشومان وو نو دا ورته نا اشنا ښکاره شوه. په حقیقت کې، هغوی هوښیار ماشومان وو، نو ځکه هغوی په دې کار باندې حیران شول). نو هغه (ړانده سوالګر) هغوی ته دعا وکړه، [هغه هغوی ته وویل]، «تاسو دې بېخي داسې شئ لکه زه چې یم – تاسو دې داسې زاړه شئ لکه زه چې یم. هغه هغوی ته څه نوره ډوډۍ هم ورپرېښوده

● اووه سوالگر ●

او په خپله مخه لاړ. ماشومان پوه شول چې خدای پاک هغوی ساتي، او هغه هغوی ته یو ږوند سوالگر د همدې له پاره ورولبړی چې هغوی ته ډوډۍ ورکړي.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. بیا هغوی د خوړو له پاره چیغې پیل کړې. بیا شپه راغله او هغوی شپه همالته تېره کړه. سهار بیا هم هغوی څه نه لرل چې ویي خوري، نو په چیغو شول او ویي ژړل.

بیا یو سوالگر راغی- چې کون و. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې. هغه په خپلو لاسونو باندې حرکتونه وکړل چې هغوی پوه کړي چې هغه څه نه اوري. دغه سوالگر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویي خوري او هغوی یې پرېښودل او روان شو. هغوی غوښتل چې هغه یې له ځان سره بوځي، خو هغه نه غوښتل چې داسې کار وکړي. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هغه هم هغوی پرېښودل او پر خپله مخه لاړ.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه، او هغوی بیا د مخکې په څېر ژړا پیل کړه، او بیا یو سوالگر هغوی ته راغی. هغه خبرې سمې نشوې کولی (یعنې په ژبه

● اووه سوالګر ●

تتله و). هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې او هغه په نیمه ژبه ورسره خبرې کولې. هغوی نه پوهېدل چې هغه څه وایي، خو هغه په هغه څه چې هغوی ویل پوهېدی. دغه سوالګر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویي خوري، او هغه هم لاړ. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی، او بیا یې د هغو نورو په څېر خپله لاره ونيوله او لاړ.

وروسته بیا یو سوالګر راغی - چې غاړه یې کړه وه، او هر څه داسې وشول لکه مخکې چې شوي وو. وروسته بیا یو بل سوالګر راغی - چې پر ملا کړوپ و، او وروسته بیا بل راغی چې لاسونه یې نه لرل. بیا بل سوالګر راغی چې پښې یې نه لرلې. هغو ټولو دوی ته ډوډۍ ورکړه، او [دغو ماشومانو] ته یې دعا وکړه چې دوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هر یوه په ورته ډول چلند وکړ.

وروسته د دوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. دوی روان شول او ابادۍ ته یې مخه کړه، یوه څرک ته ورسېدل. څرک یې ونيوی او تلل، تلل چې یوه کلي ته ورسېدل. د کلي خلکو یوه کور ته بوتلل. هغوی پر دوی باندي مهرباني وکړه او دوی ته یې ډوډۍ ورکړه. بیا یې

❁ اووه سوالګر ❁

يوه بل کور ته بوتلل، هلته هم هغوی دوی ته ډوډی ورکړه. نو دوی کور په کور ګرځېدل پیل کړل، او ویې لیدل چې دا کار د دوی له پاره ښه دی چې دوی ته ډوډی ورکول کېږي.

ماشومانو یو له بل سره هوکړه وکړه چې د تل له پاره به سره یوځای پاتې کېږي. هغوی د ځانونو له پاره د سوالګرو لویې کڅوړې جوړې کړې. هغوی کورونو ته تلل، او هغوی ټولو مجلسونو لکه د سنتی مراسمو او ودونو ته تلل. او هغوی مخکې لاړل، او ښارونو ته یې تګ پیل کړ.

هغوی به د خلکو کورونو ته تلل، سوداګریزو مېلو ته به تلل او د سوالګرو په منځ کې به، د ودانیو د دېوالونو ترڅنګ د خپلو کچکولونو سره کېناستل. په پای کې دغه ماشومان د ټولو ملنګانو په منځ کې ډېر مشهور شول، ځکه چې هر چا هغوی پېژندل، او پوهېدل چې هغوی هغه ماشومان دي چې (لکه چې مخکې یاده شوه) په ځنګله کې ورک شوي وو.

یو ځل په یوه لوی ښار کې یوه لویه مېله وه. ټول سوالګر هلته لاړل، او دغه ماشومان هم هلته ورغلل. سوالګرو له ځانونو سره سوچ وکړ چې دغه ماشومان

❁ اووه سوالگر ❁

يوه ډېره بڼه جوړه ده او دا چې هغوی بايد يو له بل سره واده وکړي. څنگه چې يو شمېر سوالگرو په دې هکله خبرې پيل کړې دا د هغوی ټولو له پاره يو بڼه نظر ښکاره شو، نو جوړه سره جوړه شوه. خو هغوی واده څنگه تيارولی شو؟ هغوی پرېکړه وکړه چې څنگه چې په يوه ټاکلې نېټه پاچا د زېږکليزې يوه لويه مېلمستيا لري نو ټول سوالگر به هلته لاړ شي او د ښو خوړو او غوښې غوښتنه به وکړي. په هغې باندې هغوی کولی شي چې واده تيار کړي. او همداسې وشول، چې ټول سوالگر هغې مېلمستيا ته لاړل، او هلته يې د غوښې او ډوډۍ غوښتنه وکړه.

سربېره پر دې، هغوی هغه غوښه او بڼه ډوډۍ چې تر مېلمستيا وروسته پاتې شوې وه هم له ځانونو سره واخيسته. هغوی لاړل او يوه دومره لويه کنده يې واپسته چې سل کسه په کې ځايېدل. هغوی هغه د نلانو په بوتو، خاورې او خوشايو باندې پټه کړه. ټول په کې ورننوتل، او هلته يې د ماشومانو واده جوړ کړ او د ماشومانو له پاره يې يو د واده چتر ودرولی.

هغوی ډېر زيات خوشحاله وو. زوم او ناوې هم ډېر خوشحاله وو. زوم او ناوې د خدای پاک د هغې لويې مهربانۍ يادونه پيل کړه چې پر هغوی باندې يې هغه

❁ اووه سوالگر ❁

وخت ولوروله چې هغوی په ځنگل کې وو، او هغوی ژړا پیل کړه، او د زړه له تله یې داسې هیله وکړه [ویي ویل] «ځنگه کېدی شي چې مونږ هغه لومړنی سوالگر دلته راولو، هغه وړوند سړی چې مونږ ته یې په ځنگله کې ډوډی راوړه؟»

[لومړی ورځ]

هغوی د پرانده سوالگر د راتلو هیله کوله، هغه ناڅاپه پورته شو او غږ یې وکړ: زه دلته یم! زه ستاسو واده ته راغلی یم. او ما تاسو ته یو «د واده د وینا سوغات» [یو د واده سوغات] راوړی دی چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. پخوا ما [یوازي] داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. اوس یې زه پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د وینا سوغات»، چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ.

تاسو فکر کوئ چې زه یو وړوند سړی یم - زه بېخي وړوند نه یم! یوازي دا ده چې زما له پاره، د ټولې نړۍ [دپایښت موده] د یوې سترګې له یوه رپ څخه ډېره نه ده. (هغه د دې له پاره د یوه پرانده سړي بڼه جوړه کړې وه چې هغه نړۍ ته هېڅ نه کتل ځکه چې

● اووه سوالګر ●

نړۍ [په هغې کې د ټولو پېښو تېرېدنه] هغه ته د یوې سترګې د یوه رپ په اندازه هم نه ښکارېده، نو نړۍ ته کتلو د هغه له پاره هېڅ اهمیت نه درلود. دا چې زه ډېر زیات زوړ یم، او زه لا تر اوسه هم پوره ځوان یم؛ که څه هم چې زه ډېر زیات زوړ یم خو ما لا ژوند هېڅ نه دی پیل کړی او دا زه یوازې د خپل ځان په هکله نه وایم بلکه په دې خبره باندې لوی شاهین هم شاهد دی. زه به تاسو ته یوه کیسه ووايم (دا ټول رانده سوالګر وویل).

یو وخت په یو ځای کې یو څو خلک وو چې پر یو شمېر بېړیو باندې سمندر ته ووتل. یو طوفان راغی او بېړۍ یې ډرې وړې کړې، خو خلک و ژغورل شول. هغوی یوه برج ته راغلل او وروختل. هلته هغوی هر ډول خوراک، څښاک، کالي، او هرڅه چې ورته اړتیا وه وموندل. په هغه ځای کې بې شمېره نعمتونه او د نړۍ خوشحالی موجودې وې.

هغوی اعلان وکړ چې هر سړی باید یوه داسې پخوانۍ کیسه وکړي چې هغه ته له خپل لومړني یاد څخه ور په یاد وي، یعنې څه چې د هغه له هغه وخت څخه په یاد وي چې د هغه حافظې د لومړي ځل له پاره کار پیل کړ. په هغه ځای کې هم زاړه خلک موجود وو

❁ اووه سوالګر ❁

او هم ځوانان، او هغوی په خپل منځ کې له تر ټولو زاړه سړي څخه هيله وکړه چې لومړی هغه [خپله کيسه] وکړي.

هغه (يعنې تر ټولو زاړه مشر) خپل اواز پورته کړ او ويي ويل، «زه به تاسو ته څه ووايم؟ زما په ياد دي چې مڼه له ځانګې نه پرې شوه.»

هيڅوک پوه نشو چې هغه څه وايي، خو هلته هونښيار خلک ناست وو، هغوی وويل، «په حقيقت کې، دغه يوه ډېره پخوانۍ کيسه ده!» [يعنې، يوه ډېره لرغونې خاطره ده].

هغوی بيا بل مشر ته چې تر له لومړني يې عمر لږ وو بلنه ورکړه چې خپله کيسه وکړي. هغه په يوه حيرانوونکي ډول غږ پورته کړ، «هغه يوه لرغونې کيسه ده؟! دغه کيسه زما په ياد ده، او زما دا هم په ياد دي چې شمع بلېده.» هغوی و منله چې دا تر لومړنۍ هغې هم زړه کيسه ده. او د هغوی له پاره دا د ياد وړ وګرځېده چې دويم سړی تر لومړني ځوان دی خو تر هغه يې هم ډېره زړه کيسه په ياد ده.

تر هغه وروسته هغوی درېيم مشر ته بلنه ورکړه چې خبرې وکړي. د درېيم سړي عمر تر هغوی لږ و.

● اووه سوالگر ●

درېيم مشر وويل، «زما دا هم په ياد دي چې مېوې د جوړښت نيول پيل کړل، يعنې چې مېوې د لومړي حل له پاره پيل وکړ چې مېوه شي.»

هغوی ځواب ورکړ چې، «دغه کيسه لادېره پخوانۍ ده!».

بيا څلورم سړي خبرې وکړې چې د هغه عمر تر مخکنيو هغو هم لږ و. هغه وويل، «زما هغه وخت ياد دی چې تخم يې څنگه راوړ چې ويې کړي اومېوه شي.»

بيا پنځم سړي چې د هغه عمر تر مخکنيو هم لږ و، غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما هغه پوهان هم په ياد دي چې د تخم په هکله يې نظر ورکړ.

شپږم سړي چې تر يادو ټولو ځوان و غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما ان د مېوې خوند په ياد دی، مخکې تر دې چې خوند مېوې ته ورننوت.»

اووم سړي په لوړ غږ وويل، «زما د مېوې بوی په ياد دی، مخکې تر دې چې بوی مېوې ته ورننوت.»

● اووه سوالگر ●

اتم سړي غږ کړ او ويې ويل، «زما حتی د مېوې بڼه په یاد ده، مخکې تر دې چې د مېوې بڼه برابره شوه».

او په هغه وخت کې زه وړوکی ماشوم وم (راندۀ سوالگر چې دا ټوله کیسه یې وکړه وویل) او زه هم هلته وم. ما غږ پورته کړ او ومې ويل، «زما دا ټولې کیسې په یاد دي، او ان عدم یا هغه وخت چې هېڅ مخلوق نه وو، هم زما په یاد دی».

هغوی و منله چې، «دغه یوه بېخي لرغونې کیسه ده، ترټولو پخوانۍ!». او د هغوی له پاره ډېره په زړه پورې وه چې ماشوم تربل هر چا ډېر څه په یاد لرل.

دا وخت لوی شاهین راورسېد او برج یې وټکاوه. هغه هغوی ته وویل، «ځانونه دومره مه خواروئ! خپلو خزانو ته ورشئ! له خپلو خزانو څخه کار واخلي!» او هغه هغوی ته وویل چې هغوی باید له برج څخه ترټولو مشر لومړی او [ترټولو کشر] وروستی راووځي. هرڅوک چې ترټولو زوړ وي باید لومړی لاړ شي. هغه ټول له برج څخه واپستل. لومړی هغه ماشوم واپست، ځکه چې په حقیقت کې، هغه په هغوی کې تر ټولو زوړ و، او هر څوک چې

❁ اووه سوالګر ❁

خوان و، هغه يې په ترتيب سره مخکې واپست. او ترټولو زور يې د ټولو په پای کې واپست، ځکه څوک چې خوان و هغه [په حقيقت کې] زور و (ځکه هر هغه څوک چې عمر يې لږ و هغه پخوانۍ کيسه کړې وه) او تر ټولو ډېر زور ترټولو ډېر خوان و.

لوی شاهين هغوی ته اعلان وکړ: زه به تاسو ته ټولې هغه کيسې چې هر سړي وکړې تحليل کړم. هغه سړي چې ويې ويل چې هغه وخت يې په ياد دی چې هغوی منډه له ځانګې څخه پرې کړه، د هغه هدف دا دی چې د هغه ان هغه وخت په ياد دی چې خلکو د هغه له نامه [سره اړيکه] پرې کړه» (په دې معنی چې، هغه څه چې د هغه په زوکړې پسې سملاسي وروسته هغه ته پېښ شول، يعنې هغه وخت يې په ياد دی چې خلکو د هغه نوم پرې کړ). او هغه ورپسې سړی چې ويې ويل چې د هغه ان هغه وخت په ياد دی چې ډېوه بله شوه، د هغه هدف دا دی چې هغه ته هغه وخت ياد دی چې هغه په رحم کې و، ځکه چې په هغه وخت کې د يو چا پر سر د پاسه ډېوه بلېږي (وايي کله چې يو ماشوم د مور په رحم کې وي، د هغه پر سر يوه ډېوه بلېږي، چې د هغې په وسيله هغه د نړۍ له يوه سره تړل سر پورې ويني). او هغه سړی چې ويې ويل چې د هغه ان هغه وخت

❁ اووه سوالګر ❁

په یاد دی چې مېوې په مېوه کېدلو باندې پیل وکړ،
په دې معنی چې، هغه د هغه وخت په یاد دی چې د
هغه وجود د لومړي ځل له پاره جوړېدل پیل کړل،
هغه وخت چې جنین جوړ شو.

او د هغه سړی چې هغه وخت یې په یاد دی چې
هغوی تخم راوړ چې مېوه وکړي، هدف دا دی چې،
هغه ته ان هغه وخت یادېږي چې څاڅکی څنگه [د
بلارېبدو پر وخت] واخیستل شو. او هغه سړی چې
هغه وخت یې یادېږي چې حکیمانو د تخم په هکله
نظر ورکړ داسې ښيي چې د هغه ان هغه وخت یاد
دی چې څاڅکی په ذهن کې و [ځکه چې د پلار ذهن
څاڅکی رامنځته کوي]. او هغه چې خوند یې په یاد
دی هغه [تېټه] اروا ده. او بوی چې دی هغه [منځنۍ]
اروا ده. او ښه چې ده، هغه [جګه] اروا ده. او ماشوم
وویل چې د هغه عدم الوجود په یاد دی، ځکه چې
هغه تر تاسو ټولو ډېر مشردی، ځکه د هغه ان تر
هغه مخکې وخت په یاد دی چې [تېټه] اروا، [منځنۍ]
اروا، او [جګه] اروا [پیدا شوه]. له دې امله دی هغه
وخت ته اشاره کوي چې عدم الوجود ګڼل کېږي
(یعنې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې هېڅ شي
هم شتون نه درلود؛ هغه ته هغه څه په یاد دي چې
هغه په هغه ځای کې وکړل چې ترهرڅه لوړ دی.)

❁ اووه سوالگر ❁

لوی شاهین هغوی ته وویل، «خپلو بېړیو ته بېرته ورستانه شی، هغه ستاسو بدنونه دي چې مات شوي دي؛ هغه به بېرته جوړشي. اوس هغو ته بېرته ور وگرځئ». او هغه هغوی ته دعا وکړه.

او ما ته هم (یعني هغه ړانده سوالگر ته چې دا ټوله کیسه یې وکړه) هغه (یعني لوی شاهین) وویل، «ته له ما سره رauxه ځکه چې ته زما په څېر یې، هغه داسې چې ته ډېر زوړ او بېخي ځوان یې. او تا لا تر اوسه پورې ژوند کول نه دي پیل کړي، او سربېره پر دې هم، ته ډېر زوړ یې. زه هم همداسې یم — ځکه چې زه ډېر زوړ یم، خو لا هم بېخي ځوان یم [او داسې نور]».

په دې توگه مونږ وینو چې زه د لوی شاهین خاطره لرم، یعني چې زه ډېر زوړ، او بېخي ځوان یم. اوس زه دا پر تاسو د یوه پوره سوغات په توگه لوروم، د «واده له پاره د وینا سوغات»، چې تاسو باید زما په څېر پخواني شی. هلته ډېره لویه خوبني او خوشحالي جوړه شوه او هغوی ډېر خوشحاله شول.

● اووه سوالگر ●

[دويمه ورځ]

د اوه ورځني [واده] د مراسمو په بله ورځ زوم او ناوې بيا د دويم سوالگر، چې کون و، او هغوی ته يې د ډوډۍ په ورکولو سره هغوی له لورې څخه ژغورلي وو، خاطري پيل کړې. هغوی ژړل او د هغه غوښتنه يې کوله، [هغوی ويل] «څنگه کېدی شي چې مونږ هغه کون سوالگر چې مونږ يې ژغورلي وو دلته راولو؟» په داسې حال کې چې هغوی د هغه غوښتنه کوله هغه ناڅاپه راننوت او ويي ويل، «زه دلته يم». او هغوی يې په غېږ کې ونيول او ټول يې کرل.

هغه دوی ته وويل: اوس به زه تاسو ته يوه ډالۍ درکړم، چې تاسو بايد بېخي داسې شئ لکه زه چې يم، يعنې تاسو بايد داسې بېخي زما په څېر ښه ژوند ولرئ. په داسې حال کې چې پخوا ما تاسو ته د دې دعا کړې وه، اوس زه خپل ښه ژوند پر تاسو د يوې پوره ډالۍ په توگه لوروم - يو «د واده د وينا سوغات».

تاسو فکر کوئ چې زه کون يم. زه بېخي کون نه يم! بلکې، دا ټوله نړۍ زما له پاره هېڅ اهميت نه لري،

❁ اووه سوالګر ❁

نو زه نه غواړم چې د هغې نیمګړتیاوې واورم ځکه چې د نړۍ ټول غږونه — له عیبونو نه راپورته کېږي. هر شخص د یوې نیمګړتیا، کمښت له امله فریاد کوي. او ان چې د نړۍ ټولې خوشحالی له نیمګړتیاوو څخه راپورته کېږي، ځکه چې یو څوک له دې امله خوشحالیږي چې [پخوا] یې څه نه درلودل، او وروسته یې داسې څه ترلاسه کړي وي چې پخوا یې نه لرل. او زما له پاره، ټوله نړۍ دومره اهمیت نه لري چې زه یې باید نیمګړتیاوې واورم. نو زه یو داسې ښه ژوند کوم چې هېڅ پکې کم نه دي، او زه یو شاهد لرم چې زه د شتمنیو په وطن کې یو ښه ژوند لرم. د هغه ښه ژوند دا و چې هغه پوښ خوړله او اوبه یې څښلې.

هغه یوه کیسه وکړله: هلته یو وطن دی چې ډېره زیاته شتمني لري. خلک یې ستري زېرمې لري. یوه ورځ شتمن خلک سره راټول شول، او هر یوه د خپل ښه ژوند په هکله، چې څنګه پرې تېرېږي، ستاینې پیل کړې. هر یوه د خپل ښه ژوند کړنلارې بیان کړې.

زه (یعنې کونې سوالګر چې دا کیسه یې کوله) پورته شوم او هغوی ته مې وویل: زه یو ښه ژوند لرم — تر

● اووه سوالګر ●

تاسو ښه! او شاهد هم دلته شته: که تاسو داسې ښه ژوند وکړئ، بیا رaux وګورو چې آیا تاسو له هغه وطن سره مرسته کولی شئ؟ ځکه چې هلته یو وطن دی چې په هغه کې خلکو یو ښډ درلود، او په ښډ کې داسې مېوه وه چې د نړۍ ټول خوندونه پکې وو. او [په ښډ کې] هغوی [همدارنگه] د نړۍ ټوله خوشبويي لرله او هلته هر ډول منظرې – د نړۍ ټول رنگونه او ګلونه وو. په ښډ کې هر څه موجود وو.

او یوه ښوال د ښډ پالنه کوله. د دغه ښډ له امله د هغه وطن خلکو ښه ژوند درلود. خو بیا به ښوال ورک شو نو طبیعي وه چې څه چې هلته په هغه ښډ کې وه هغه باید له منځه تللي وای ځکه چې هلته ښوال نه و او دا له دې امله چې هغه مسؤل و چې د ښډ څوکیوالي وکړي او وګوري چې هلته باید څه وشي. 0:24

په هر حال، هغوی بیا هم کولی شول چې د نباتاتو هغه پر خپل سر وده وساتي. خو یو ظالم پاچا راغی چې پر دغه وطن باندې یرغل وکړی، خو پاچا د هغوی له پاره هېڅ ونشول کولی. نو هغه لار او د وطن ښه ژوند چې هغوی د هغه ښډ له امله درلود هغه یې پای ته ورسولی. هغه داسې نه چې هغه ښډ ویجاړ کړ؛ هغه یوازې په هغه وطن کې خپل درې ګروپه

● اووه سوالګر ●

چاپلوسان پرېښودل. او هغوی ته یې وویل چې هغوی باید هغه څه وکړي چې هغه ورته امر کوي.

هغوی د پاچا د حکمونو په تعقیبولو سره داسې عملونه وکړل چې په دغه وطن کې یې د خوند حس له منځه یوړی. هغوی داسې عمل وکړ چې داسې یو [حالت] یې رامنځته کړ چې کله به چې چا غوښتل چې د یو شي خوند وڅکي هغه به د یوه وراسته جسد د خوند په څېر و. همدارنګه هغوی د بوی حس هم له منځه یوړی؛ هغوی ټول وړمونه داسې کړل چې د ګالبانوم [چې یو مردار بویه بوټی دی] بوی به یې کولی. او په همدې توګه هغوی د لیدلو حس هم خراب کړ، ځکه هغوی د خلکو سترګې داسې تیاره کړې لکه په مخکې یې چې ټینګې وربځي وي (دا ټول کارونه د چاپلوسانو د هغو دریو ګروپونو له خوا وشول چې په وطن کې موجود وو، او لکه چې یاده شوه هغوی به هر هغه څه کول چې ظالم پاچا به ورته حکم کولی). اوس، دا چې تاسو داسې ښه ژوند کوئ، دا وطن وساتئ! (دا ټول کانه سوالګر د شتمنیو وطن ته وویل، چېرې چې هغوی لاپي وهلي چې هغوی ښه ژوند لري، لکه چې مخکې یې یادونه وشوه).

❁ اووه سوالګر ❁

او زه تاسو ته وایم، که تاسو نشئ کولی چې له هغوی سره مرسته وکړئ، تاسو به هم ژوبل شئ. (په بله وینا، هغه څوک چې د هغه وطن لید، خوند، او بوی یې خراب ورته کړي وو هغوی به تاسو هم ژوبل کړي).

نو شتمن خلک راټول شول او هغه وطن ته لاړل، او زه هم له هغوی سره لاړم. او په لاره کې هم، هر چا د خپل ښه ژوند ستاینه کوله، ځکه چې هغوی (لکه چې مخکې یاده شوه) خزانې لرلې، خو څنگه چې هغه وطن ته ورنژدې شول د هغوی خوند او نورو حسونو په خرابېدو پیل وکړ. هغوی خپل ځانونه خرابېدونکي احساس کړل. ما هغوی یادونه وکړله، «دا چې اوس، چې تاسو لا دې وطن ته نه یاست ننوتې، ستاسو خوند، لید او بوی لا له وخته خراب دي، که تاسو دننه ورشئ نو څه حال به مو وي؟ او سربېره پر دې، څنگه به وکولای شئ چې له هغوی سره مرسته وکړئ؟»

ما مې ږوږۍ او اوبه راواخیستې او هغوی ته مې ترې یو څه ورکړل. زما په ږوږۍ او اوبو کې هغوی هر ډول خوند (او هر بوی، او داسې نور) وموندل او

❁ اووه سوالګر ❁

څه چې په هغوی کې خراب شوي وو (یعنې خوند، لید، او بوی) هغه سم شول.

په هغه وطن کې، هغه وطن چې بن یې درلود (چېرې چې د هغوی د خوند او داسې نور حسونه خراب شوي وو) هغوی په دې پوهېدل پیل کړل چې هغوی اړتیا لري چې د خپلو خلکو علاج وکړي، ځکه چې د هغوی د خوند (او داسې نورو) حس خراب شوی و. هغوی خبر شول چې هلته یو د شتمن وطن دی (یعنې د شتمنۍ هغه وطن چې سوالګر ورسره خبرې کړې وې). او له هغوی سره داسې نظریه پیدا شوه (یعنې د هغه وطن له خلکو سره چې یو بن یې درلود، داسې نظریه پیدا شوه) چې د هغوی بنوال، چې ورک شوی و (چې د هغه له کبله هغوی یو ښه ژوند درلود) د شتمنۍ له وطن سره، چې هلته هم هغوی یو ښه ژوند لري، یوه ګډه ریښه لري. نو هغوی داسې فکر وکړ چې باید د شتمنۍ وطن ته لاس ور اوږد کړي [په دې فکر چې] هغوی خامخا کولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي.

او هغوی همداسې وکړل. هغوی د شتمنۍ وطن ته استازي وروولېږل. استازي لاړل او هغوی یو له بل سره مخامخ شول (یعنې، په لاره کې [د بن لرونکي

❁ اووه سوالګر ❁

حُمکې] استازي د شتمنۍ د وطن له خلکو سره مخامخ شول ځکه چې د شتمنۍ د وطن خلکو اراده لرله چې هغوی ته راشي [چې له هغوی سره مرسته وکړي] لکه چې مخکې یاده شوه.

«تاسو چېرې ځئ؟» هغوی (شتمنو خلکو) د بن لرونکي حُمکې له استازو څخه پوښتنه وکړه.

هغوی [د شتمن وطن هیئت ته] ځواب ورکړ «مونږ څو د شتمنۍ وطن ته چې له مونږ سره مرسته وکړي.

هغوی غږ کړ، «مونږ خپله د شتمنو خلکو له وطنه یو، او مونږ ستاسو خوا ته درځو!».

نو ما غږ پورته کړ (یعنې کون سوالګر چې دا ټوله کیسه یې کوله) او [د شتمنۍ د وطن استازو] ته مې وویل، «تاسو ماته اړتیا لرئ، ځکه چې تاسو نشئ کولی چې د دوی وطن ته ورننوځئ او له هغوی سره مرسته وکړئ.» (ځکه، ځنګه چې هغوی هغه وطن ته ورسېږي، هغوی مخکې ترمخکې (لکه چې مخکې یاده شوه په خرابو شویو حسونو) اخته کېدل پیلوي. «نو تاسو دلته پاتې شئ او زه به [د بن لرونکي وطن له] استازو سره لاړ شم چې ویي ژغورم.»

● اووه سوالګر ●

زه له استازو سره لارم او هغه وطن ته ورننوتلم. زه يوه ښار ته ورسېدل. ما خلک وليدل چې مخې ته راغلل، او يوه يې يوه کيسه کوله. او وروسته، نور هم راغلل، تر هغه چې د خلکو يوه حلقه جوړه شوه، او هغوی ټوکي کولي او خندل يې.

ما هغه څه چې دوی پرې رغېدل، اورېدل. ما واورېدل چې هغوی د سپېڅلو شيانو سپکاوی کولی. يوه به يوه خرابه ټوکه وکړه، بل به په ماهرانه توګه تاييد کړه، بل به وخندل، او د هغه ملګري به هغه ساعت تېري وګڼله او همداسې به نورو خلکو هم کول.

تر دې وروسته زه (د هغه وطن) يوه بل ښار ته لارم. دوه خلک مې وليدل چې پر يوې سوداګريزې معاملې يې د يو بل سره شخړه وه. هغوی لارل محکمې ته چې حل يې کړي، او د محکمې پرېکړه داسې وه چې يو سپين او بل ګرم يا مسؤل دی. هغوی محکمه پرېښوده او بيا يې جګړه پيل کړه، او هغوی وويل چې هغوی نه غواړي چې پخوانۍ محکمې ته لار شي، بلکه پرځای يې هغوی يوه بله محکمه غواړي.

❁ اووه سوالګر ❁

هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه، او محکمې د هغوی فیصله وکړه. وروسته د دعوي یوه طرف بیا له بل سړي سره شخړه شوله، او بیا هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه. او هلته هغوی یو له بل سره، او هغه [بیا هم] له یوه بل سره شخړو ته دوام ورکړ، او هرځل هغوی د بلې محکمې غوښتنه کوله تر دې چې ټول ښار له محکمو څخه ډک شو.

ما هغوی وکتل او ومې لیدل چې دا ځکه پېښ شول چې هلته ریښتیا نه وو. یوې [محکمې] به پرېکړه کړه وکړه او یوه سړي ته به یې ځانګړې پاملرنه وکړه. وروسته به بیا هغه سړی چې پاملرنه به ورته شوې وه له هغه سړي سره علاقه لرله چې له هغه سره به یې مرسته کړې وه، ځکه چې هغوی به رشوت اخیستی و او هلته ریښتیا نه وو.

وروسته زه پوه شوم چې هغوی له شهوت څخه ډک وو، او هلته دومره ډېر شهوانیتوب و چې هغه د منلو وړ وګرځېد، نو ما هغوی ته وویل، «دا دلیل دی چې د خوند، بوی، او لید حسونه خراب شوي دي، ځکه چې ظالم پاچا هلته خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښي چې هغوی ته دنده ورکول شوې ده چې لار شي او (لکه چې مخکې یاده شوه) وطن خراب کړي».

❁ اووه سوالګر ❁

په دې دليل چې هغوی به هرې خوا ته تلل نو په خپلو کې به يې ښکښلې کولې، او په دې توګه هغوی په دغه وطن کې ښکښلې دود کړي. د چټلې ژبې له لارې هغوی وکولی شول چې د خوند حس خراب کړي، چې په دې توګه ټول خوندونه د وراسته جسد د خوند په څېر وګرځېدل.

همدارنګه، هغوی دغه وطن ته رشوت خوري هم راوړه، او د هغې له لارې هغوی د ليدلو حس خراب کړ او هرڅه د هغوی سترګو ته تياره ښکارېدل. لکه چې ويل کېږي: «رشوت د نېک سړي سترګې ړندوي».

په همدې توګه چاپلوسانو دغه وطن ته شهوانيتوب هم راوړ، او د هغه له لارې د بوی خوند خراب شو ځکه شهوانيتوب د بوی خوند خرابوي. (او په هماغه دليل ظالم پاچا په دغه وطن کې خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښودل، او هغه هغوی ته دنده ورکړه چې لاړ شي او په ياد وطن کې درې ګناهونه دود کړي، او (لکه چې ياده شوه) په دې توګه سره، هغوی د ليد، خوند او بوی حسونه خراب کړل).

● اووه سوالګر ●

په دې توګه، تاسو باید هغه ته وګورئ او وطن د دغو درې ګناهونو په پام کې نیولو سره جوړ کړئ او باید هغه خلک (یعنې، چاپلوسان چې وطن ته یې، لکه چې مخکې یاده شوه، درې ګناهونه راوړل) وشرئ. که تاسو دا کار وکړئ، او تاسو وطن له دغو درې ګناهونو څخه پاک کړئ، بیا زه په ډاګه وایم، چې نه یوازې ستاسو د خوند، لید او بوی حس به جوړ شي، بلکه تاسو به وکولی شئ چې ورک بنوال هم بېرته پیدا کړئ.

نو هغوی دا ټول وکړل. هغوی له دغو درې ګناهونو څخه د وطن پاکول پیل کړل. هغوی هغه خلک (یاد شوي چاپلوسان) له وطن څخه وشرل؛ هغوی به خلک ونيول او ترې وبه یې پوښتل، «ته د کوم حای یې؟» [یعنې، هغوی پلټنه کوله او هغه خلک به یې په ګوته کول چې د ستونزو سبب ګرځېدلي وو] تر هغه چې هغوی د ظالم پاچا ملګري (یعنې لکه چې مخکې یاده شوه د چاپلوسانو درې ګروپونه) بندیان کړل. هغوی دغه خلک وشرل او وطن یې له دغو ګناهونو څخه پاک کړ.

په ورته وخت کې هلته [د خلکو په منځ کې] یو څه ګډوډي روانه وه. [هغوی وویل] «کېدی شي چې هغه

❁ اووه سوالگر ❁

لېونی بنوال چې خوا او شاد یوه لېونی په څېر گرځي او هر چاته وایي چې دی هغه [ورک شوی] بنوال دی، او هغه سړی چې هر څوک یې لېونی گڼي (او خلک یې په تیزو ولي، او له ځانونو څخه یې شري) ښایي چې هغه په ریښتیا هم [زمونږ] بنوال وي!».

هغوی لارل او هغه یې راوست، او ما (کون سوالگر چې ډاکيسه یې کوله) وویل، «ای، دا بې له شکه هماغه بنوال دی!» (یعنې هغه چې هغوی مخکې ویل چې لېونی دی).

نو مونږ گورو، زه [د شتمنی د وطن په هکله] چې زه پکې ښه ژوند لرم یوه خاطره لرم، ځکه چې ما وطن رغولی دی. (او د هغه له لارې، هغوی ان بنوال پیدا کړ، او لکه چې یاده شوه بیا یې ښه ژوند کول پیل کړل). اوس زه خپل ښه ژوند پر تاسو باندې لوروم. هلته یوه لویه خوښي او خوشحالي جوړه شوه، او هغوی له خوښۍ څخه په کالیو کې نه ځایېدل. لومړني [سوالگر] پر هغوی باندې یو اوږد ژوند ولوراه، او ورپسې هغه پر هغوی باندې یو ښه ژوند ولورولی. تر دې وروسته، ټول سوالگر واده ته راغلل او هغوی ته یې یوه «د واده د وینا» ډالۍ ورکړه. څه چې هغوی پخوا دوی له پاره هیله کوله،

● اووه سوالگر ●

چې هغوی [ماشومان] دې د هغوی په څېر وي، اوس هغوی پر دوی باندې د یوې بشپړې ډالۍ («د واده د وینا» ډالۍ) په توګه ولوروله.

[درېمه ورځ]

په درېمه ورځ، زوم او ناوې بیا خاطري پیل کړې، او په ژړا شول، او سخته هیله یې کوله [ویل یې چې] «څنګه کېدای شي چې مونږ هغه سوالگر چې خبرې یې سمې نشوې کولی (یعنې تتله و) دلته راولو؟» دا وخت هغه راننوت او ویې ویل، «زه دلته یم!» او هغه دوی په غېږ کې ونيول او ښکل یې کړل.

هغه هم لکه د هغو نورو په څېر له دوی سره خبرې وکړې: مخکې ما تاسو ته دعا کړې وه چې زما په څېر دي شئ. اوس زه تاسو ته «د واده وینا» ډالۍ درکوم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زه په خبرو کولو کې ستونزه لرم؛ زه په خبرو کولو کې هېڅ ستونزه نه لرم! خبره دا ده چې د نړۍ خبرې چې د خدای هېڅ ستاینه په کې نه وي په هېڅ ډول بشپړې نه دي (یعنې هغه داسې ښکاري لکه تتله، چې نشي کولی خبرې وکړي، یوازې له دې امله چې هغه نه غواړي چې د نړۍ اړوندې خبرې وکړي

● اووه سوالګر ●

داسې خبرې چې د خدای ستاینه پکې نه وي ځکه چې هغه خبرې چې د خدای ستاینه پکې نه وي هغه هېڅ کمال نه لري. له دې امله کله چې هغه خبرې کوي ژبه یې نښلي).

په حقیقت کې زه هېڅ تتله نه یم! بلکې زه یو ویناوال او ویاند یم، یو ډېر وړ، او پیاوړی ویاند. زه کولی شم چې ډېرې ښې غزلې، شعرونه او سندرې ووايم. په ټوله نړۍ کې داسې څوک نشته چې نه غواړي چې هغه څه ته غوږ ونیسي چې زه یې وایم. او په هغو کې (یعنې په دغو غزلو او شعرونو کې چې هغه یې وایي) ټول حکمت [چې په ځمکه کې دی] پروت دی، او زه په دې هکله له یو لوی شخص څخه چې د خیر حقيقي شخص ګڼل کېږي یوه خاطره لرم:

یو وخت ټول هوښیارکسان سره یوځای ناست وو، او هریوه په خپلې پوهې ویاړ کولی. یوه ویل چې ما اوسپنه په خپل حکمت سره جوړه کړې ده (یعنې په هغه طریقه چې یو څوک اوسپنه د اوسپنې له کاني څخه رابېلوي)، بل ویل چې ما یو بېل ډول فلز (لکه قلعي یا سرب او داسې نور) کشف کړی دی. بل ویل چې ما په خپل حکمت سره سپین زر رامنځته کړي دي چې تر یادو هغو ډېر مهم دي. یوه بل هم د خپل

❁ اووه سوالګر ❁

تخليق په هکله لاپه وکړه او ويې ويل چې زه کولی شم چې سره زر جوړ کړي.

يوه بل لاپه وکړه چې زه وسلې (لکه توپکونه، توپونه او داسې نور) اختراع کړي دي — هغه وښوده چې داسې پوهه لري چې دغه وسلې جوړې کړي. يوه بل لاپه وکړه چې زه پوهېږم چې څنګه دغه ټول فلزونه رامنځته کړم، خو له داسې [ورته] موادو څخه نه چې دا [نور] خلک يې په خپل حکمت سره استعمالوي. يوه بل د پوهې د نورو ډولونو د لرلو په هکله لاپه وکړه، ځکه چې په نړۍ کې يو شمېر نور داسې شيان شته چې د حکمت له لارې کشف شوي دي، لکه ښوره او باروت، او دې ته ورته نور څيزونه. هغه د دغو [شيانو] له ډلې څخه د ځينو هغو په هکله د خپلې پوهې لاپې ووهلې.

يوه سړي ننگونه وکړه او ويې ويل، «زه تر تاسو ټولو ډېر هوښيار يم ځکه چې زه د ورځې په څېر روښانه يم». هلته ناست خلک پوه نه شول چې «د ورځې په څېر روښانه» څخه د هغه هدف څه دی.

هغه دا نورو ته مخ ورواړولی او ويې ويل: دا چې ستاسو ټولو پوهه له يوه ساعت څخه ډېر وخت نه

❁ اووه سوالګر ❁

نیسي، که څه هم چې د پوهې هر ډول له یوې بېلې ورځې څخه را اخیستلی شوی، د هغه څه له مخې چې [خدای پاک] [د نړۍ د پیدایښت د ورځو] [په برابره] ورځ پیدا کړي دي. دا چې د حکمت ټول ډولونه سره ترکیب شوي دي (یعنې یو څوک یو شی له بل سره ګډوي او له هغه څخه یو بل شی جوړېږي)، په دې توګه، د حکمت هر ډول [د شیانو د تولید په اساس] له هغې ورځې څخه رینه اخلي چې خدای پاک هغه شیان [یعنې اومه مواد] پیدا کړل چې دغه [مصنوعي] شیان ځنې راوځي یا جوړېږي. یو څوک دغه مواد د حکمت په کارولو سره، سره ګډوي او داسې شیان ترې جوړوي چې غواړي یې لکه: سپین زر، مس یا ورته نور.)

[د ایډیټر یادښت: ښکاره خبره ده چې د پیدایښت ورځې د کایناتو رینه ده. هرڅه چې د نړۍ په تاریخ کې وجود لري، او په نړۍ کې موجود ټول حکمت، یوازې د نړۍ د پیدایښت د ورځو د یوې نتیجې او امتداد په توګه پايي. داسې ښکاري چې د پیدایښت ورځې تل ترتله وي، او تل د حقیقت سرچینه وي].

خو د پوهې [د یوه بل ډول] له لارې دا شونې ده چې د هغوی د پوهې ټول ډولونه [د خدای له خوا د نړۍ

❁ اووه سوالګر ❁

د پيدا كولو د ورځو] په يوازې [يوه ساعت] كې سره رالاند كړي خو زه لكه د ټولې ورځې په څېر روښانه يم. (په دې توگه دى د هوښيارو خلكو په لړ كې وروستى سړى و چې خبرې يې وكړې).

ما (يعنې، هغه تتله چې دا ټوله كيسه يې وكړه) هغه ته ځواب وركړ، «لكه كومه ورځ؟» (يعنې د هغه پوهه [د خلقت] له كومې ورځې سره برابره ده؟)

هغه، [هغه پوه چې هغه ترې پوښتنه وكړه] غږ كړ، «هغه [سړى چې په وينا كې يې نيمگړتيا وه] تر ما ډېر هوښيار دى، ځكه چې هغه پوښتنه كوي، 'لكه كومه ورځ؟' په داسې حال كې چې، [د هغه د پوښتنې ځواب دا دى چې] زه د هرې ورځې په څېر چې يو څوك يې ټاكي روښانه يم نو ولې دا [تتله] بيا [له مونږ څخه] يوازې په دې چې ويې پوښتل چې 'لكه كومه ورځ؟' ډېر هوښيار دى. (ځكه چې هغه هوښيار سړى هم د هرې هغې ورځې په څېر دى چې هغه يې غواړي.

خو دلته يوه پوره كيسه پرته ده چې دا [څرگندوي] چې د خير اصلي سړى يو ډېر لوى سړى دى. او زه (يعنې تتله چې دا كيسه كوي) هر چېرې ځم او د

❁ اووه سوالګر ❁

مينې- مهربانې [يعنې ورکړې] ټول ريښتيني [عملونه] راټولوم ، او د خير اصلي سړي ته يې راوړم، او د «وخت» اصلي اړخ د خير له حقيقي [عملونو څخه] جوړشوی دی (يعنې هلته داسې يو شی دی لکه خپله «وخت»، او دا چې هلته د نړۍ کالونه او ورځې شتون لري – دا خپله د خدای له خوا پيدا شوي دي)، او زه ګرځم راګرځم او د اصلي خير ټول [عملونه] راټولوم، او د خير اصلي سړي ته يې راوړم. او له دې څخه «وخت» رامنځته کېږي.

هلته يو غر دی او په غره کې يوه ډبره ده او له ډبرې څخه يوه چينه رابېږي، او هر شی يو زړه لري، او ټوله نړۍ هم يو زړه لري، او د نړۍ زړه يو پوره بدن لري، چې مخ او لاسونه، او پښې، او داسې نور لري خو د نړۍ د زړه د پښې د ګوتې يو نوک هم د بل هر زړه په نسبت ډېر له مهربانۍ څخه ډک دی.

او هغه غر چې چينه پکې ده هغه د نړۍ پر يوه سر دی، او د نړۍ زړه د نړۍ په بل سر کې دی. او زړه د چينې په مقابل کې پروت دی، او په دوامداره توګه هيله او ارزو لري چې چينې ته راشي او چينه د زړه هيله او ارزو ډېر په شدت سره څرګندوي. زړه

● اووه سوالګر ●

همېشه چيغې وهي او غواړي چې چينې ته راشي، او چينه هم د زړه له پاره همداسې هيله لري.

زړه اوس دوي کمزورتياوي لري يعنې هغه شيان چې د ستړيا سبب يې ګرځي؛ يوه دا چې لمر پر هغه لګېږي اوسوځوي يې (ځکه چې هغه تل هيله کوي چې چينې ته ورشي) او بله د هغه د هيلې کولو او ارزو لرلو، ځکه چې زړه تل د ستړيا تر وروستي ټکي پورې د چينې هيله او ارزو لري. هغه تل چيغې وهي چې چينې ته ورشي، ځکه چې زړه تل د چينې لوري ته ګوري او چيغې وهي، «رحم!»، ځکه چې هغه تل د چينې ډېره زياته هيله لري.

کله چې زړه اړتيا لري چې لن ارام وکړي اوساه واخلي يو لوی مرغه راځي او پر هغه باندې خپل وزرونه غوړوي چې هغه له لمر څخه وساتي. بيا نو زړه کولی شي چې يو څه ارام وکړي، خو کله چې هغه ارام کوي هغه بيا هم د چينې پر لوري ګوري او په دوامداره توګه د چينې د ليدلو هيله کوي.

خو که هغه د چينې له پاره ډېره هيله لري ولې چينې ته نه ورځي؟ ځکه څنگه چې زړه د هغه غره خوا ته مخه کوي چې چينه پکې واقع ده نو هغه نشي

● اووه سوالګر ●

کولی چې نور د غره څوکه وويني. په دې توګه هغه نور نشي کولی چې چینه وويني، او څومره ژر چې هغه چينې ته کتل ودروي، هغه بيا مړ شي، ځکه چې د زړه د ژوند ټول زور يوازې له چينې څخه راوځي.

نو دا چې هغه غره ته مخامخ پروت دی، هغه کولی شي چې د هغه غره څوکه چې چینه پکې پرته ده وويني، خو څنګه چې هغه د غره خوا ته ورځي، هغه نور نشي کولی چې د غره څوکه وويني (ځکه چې د جګ غره طبيعت همداسې دی. کله چې يو سړی ليرې ولاړ وي، کولی شي چې لوړه څوکه وويني، خو چې ورنژدې شي، بيا نو نشي کولی چې لوړه څوکه وويني). له دې امله هغه نشي کولی چې چينې ته په ځير سره وګوري، له دې وېرې چې (خدای مه کړه) هغه مړ شي.

که، خدای مه کړه، زړه مړ شوی وای، ټوله نړۍ به ورانه شوې وای، ځکه چې ځکه چې هر شی د زړه په مټ ژوند کوي، او څنګه کېدی شي چې نړۍ له زړه پرته پاتې شي؟ په دې توګه، زړه نشي کولی چې چينې ته لاړ شي، هغه يوازې دا کولی شي چې خپل

● اووه سوالگر ●

خان چيني ته مخامخ پرېباسي او (لکه چې مخکې
ياده شوه) تل چيني ته د ورتګ هيله وکړي او چيغې
ووځي.

اوس چينه بېخي وخت نه لري، ځکه چې چينه په
وخت کې دننه نه اوسي. (په نورو ټکو، چينه ورځې
نه لري او نه په نړۍ کې د وخت [تېرېدل] لري، ځکه
چې د هغې سويه د نړۍ د «وخت» د سويې په پرتله
ډېره لوړه ده).

نو بيا څنگه کېدې شي چې چينه دې په نړۍ کې
شتون ولري؟ (ځکه چې په نړۍ کې هېڅ شی له وخت
پرته نه شي اوسېدلی). [البته مونږ وينو چې] يوازي
وخت چې چينه يې لري هغه وخت وي چې زړه په
چينه باندې يوه ورځ د يوې ډالۍ په توګه ولوروي،
او کله چې ورځ پای ته رسېږي، او ورځ نوره نه
وي پاتې، بيا به نو چينه هېڅ وخت ونه لري، او چينه
به بيا نړۍ پرېږدي. او که چينه نوره پاتې نشي،
(خدای مه کړه) زړه به هم مړ شي او (لکه چې
مخکې ياده شوه) ټوله نړۍ به (خدای مه کړه) له
منځه لاړه شي.

❁ اووه سوالګر ❁

نو کله چې د ورځې پای رارسېږي نو، زړه او چینه، یو له بل سره د خدای په امانې کوي او یو بل ته بولې، نظموه او سندري وايي- ډېرې ښایستي بولې او سندري، په ډېره مینه او یو د بل په وړاندې په ډېره هيله، زړه د چينې له پاره، او چينه د زړه له پاره.

د دې ټولو مسؤل د خیر ریښتیني سړی دی. د ورځې په بېخي وروستی برخه کې، کله چې [ورځ] پای ته رسېدلو ته نژدې شي (او څنگه چې ورځ پای ته رسېږي او، لکه چې یاده شوه، چینه هېڅ ورځ نه لري، هغه به مړه شي، او په پای کې به — خدای مه کړه — زړه هم مړ شي، او ټوله نړۍ به ورانه شي)، نو ریښتیني سړی راځي او زړه ته یوه ورځ ورکوي. زړه ورځ چينې ته ورکوي، او په دې توګه چینه بیا «وخت» تر لاسه کوي (یعنې، ورځ چينې ته دا وړتیا ورکوي چې وجود یې دوام ومومي، او زړه هم په دې توګه دوام مومي، او داسې نور).

اوس کله چې ورځ له خپله ځایه راوړسېږي، ورځ هم په بوللو او ښایستو نظمونو سره چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه پکې وي راځي، او هره ورځ له بلې څخه توپیر لري، ځکه چې یکشنبې، او دوشنبې،

● اووه سوالګر ●

او داسې نور په کې وي، او بيا د نوې مياشتې لمانځنه او رخصتۍ وي (يعنې د هرڅه له پاره چې ورځ رارسېږي، د هغې ورځې ځانګړي نظمونه ورسره وي).

ټول وخت چې د خير ريښتيني سړی يې لري، هغه ټول زما (يعنې د تتله سړي چې دا ټوله کيسه يې کوله) له لارې کېږي، ځکه چې زه ځم او د خير ټول ريښتيني [عملونه] راتولوم، چې د هغو له لارې (لکه چې مخکې ياده شوه) خپله «وخت» رامنځته کېږي.

(په دې توګه تتله سړی ان له هغه هوښيار سړي څخه هم ډېر هوښيار دی چې لاپې يې وهلي چې هغه د هرې هغې ورځې په څېر روښانه دی چې په ګوته کېږي ځکه چې «وخت» خپله او ورځې يوازې د هغه له لارې، [په داسې حال کې چې] ورځ لکه چې مخکې ياده شوه له سندرو او بوللو سره راځي چې د حکمت او داسې نورو ټول ډولونه پکې وي.) [هغه (تتله) د ميني کولو - مهربانۍ هغه ريښتيني عملونه چې «وخت» ترې راوتلی دی ټولوي، او د خير ريښتيني سړي ته يې راوړي، چې هغه بيا يوه ورځ زړه ته ورکوي، او زړه يې چينې ته ورکوي، او له دې لارې ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي].

❁ اووه سوالگر ❁

مونږ وینو چې د خیر ریښتیني سړي ما ته دا تصدیق کړي ده چې زه کولی شم چې داسې بوللي او شعرونه ووايم چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه لري (ځکه چې لکه چې مخکې یاده شوه د ورځې ټولې بوللي او نظمونه د هغه له خوا دي)، اوس زه دا په تاسو باندې د یوې پوره ډالۍ، «د واده د وینا ډالۍ» په توګه لوروم، چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. هلته لویه خوښي او خوشحالي جوړه وه، او هغوی یو لوی جشن درلود!

[څلورمه ورځ]

هغوی د هغې ورځې د خوښۍ مراسم پای ته ورسول او کټ ته سره لاړل. سهار هغوی [جوړې] بیا خاطري پیل کړې او د هغه سوالگر د لیدو هیله یې کوله چې غاړه یې کږه وه. په همدغه وخت کې هغه راننوت او ویې ویل، «زه دلته یم» [او داسې نور].

پخوا ما [یوازي] داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. اوس یې زه پر تاسو د «واده د یوې ډالۍ» په توګه درباندي لوروم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زما غاړه کږه ده. زما غاړه هېڅ کوروالی نه لري! بلکې زه یوه ډېره نېغه

❁ اووه سوالګر ❁

غاړه لرم، يوه ډېره ښايسته غاړه. هغه [حُكه] چې په نړۍ كې بخارونه (يعنې د نړۍ بې عقل او مزخرف خيزونه) دي او زه نه غواړم چې خپل هېڅ نفس په دې نړۍ كې وباسم. (نو د هغه غاړه له دې امله كېره ښكارېده چې هغه غونجه كړې وه خو پرې نه ږدي چې د هغه كوم نفس [يعنې د هغه اروا] د نړۍ بخارونو [مزخرفاتو] ته ور ونه وځي). په حقيقت كې زه يوه ډېره ښايسته غاړه لرم، يوه ځانګړې غاړه. له دې امله زه يو ډېر ځانګړی غږ لرم. د نړۍ ټول غږونه چې خبرې نه دي واخلي، زه كولى شم چې په خپل غږ كې د دغو ټولو غږونو پېښې وکړم حُكه چې زه يوه ډېره ځانګړې غاړه او غږ لرم.

په دې هکله زه د يوه خاص وطن يوه خاطره لرم. هلته يو وطن دی چې په هغه كې هر څوك په موسيقي (يعنې لوبولو او سندرو ويلو) كې ډېره لويه تجربه لري، او هلته هر څوك — ان واړه ماشومان — د پوهې په دې برخه كې مشغول دي. هلته داسې ماشوم نشته چې يوه د موسيقي آله دې نه غږوي. او د موسيقي په پوهه كې د هغه وطن تر ټولو د ټيټې درجې څښتن په بل وطن كې د موسيقي تر ټولو لوی استاد وي، او د هغه وطن هوښيار خلك او پاچا، او سرود غږوونكي ټول د [موسيقي] په برخه كې ډېره لويه پوهه لري.

❁ اووه سوالگر ❁

يو وخت د هغه وطن د موسيقۍ استادان سره گډ
 کښاستل او هر يوه د موسيقۍ په برخه کې د خپلې
 پوهې لاپې کولې؛ يوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي
 چې د موسيقۍ يوه ځانگړې آله وغږوي، بل لاپه
 وکړه چې هغه کولی شي چې يوه بېله آله وغږوي.
 په داسې حال کې چې بل بيا د يوې ځانگړې وسيلې
 په هکله د خپلې تجربې لاپه وکړه. بل لاپه وکړه چې
 هغه کولی شي چې د موزیک د وسايلو بېلابېل
 ډولونه وغږوي. ورپسې سړي لاپه وکړه چې هغه
 کولی شي چې هره آله وغږوي، او يوه لاپه وکړه
 چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسيقۍ د
 آلو په څېر غږونه وباسي، بل لاپه وکړه چې هغه
 کولی شي چې په خپل غږ کې د موسيقۍ د يوې بېلې
 وسيلې په څېر غږ جوړ کړي. او يوه بل لاپه وکړه
 چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسيقۍ د
 بېلابېلو نورو آلو په څېر غږونه جوړ کړي. يوه بل
 لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د
 يوه ډول په څېر - بېخي داسې لکه ډول چې وهل
 کېږي غږونه راوباسي. او يوه بل لاپه وکړه چې هغه
 کولی شي چې په خپل غږ کې د توپ د ډز په څېر
 غږ جوړ کړي.

❁ اووه سوالګر ❁

او زه هم هلته وم (يعنې هغه سړی چې غاړه يې کږه وه او دا کیسه يې کوله). ما په لوړ غږ هغوی ته وویل: زما غږ ستاسو له هغو څخه ډېر ښه دی، او دا يې هم ثبوت. که تاسو د موسیقۍ په برخه کې دومره ښه یاست، بیا نو له هغو دوه وطنونو سره مرسته وکړئ.

هلته دوه وطنونه دي، او هغه دوه وطنونه یو له بل څخه زرميله لیرې دي او هلته په دواړو وطنونو کې، کله چې شپه راځي، هېڅ څوک هم نشي کولی چې ویده شي، ځکه کله چې شپه شي، هرڅوک – سړي، ښځې او ماشومان – فریاد کوي او چیغې وهي ځکه چې د شپې پر وخت هلته سخت فریاد (یعنې د ژړا او فریاد غږ) اورېدل کېږي او په دې توګه هرڅوک: مېړونه، مېرمنې او واره ماشومان اړکېږي چې فریاد وکړي، داسې یو حالت وي چې که هلته څوک یوه ډېره کېږدي هم به ویلي شي.

نوتاسو هغو دواړو وطنونو ته داخل شئ، ځکه کله چې هغوی په هغه وطن کې فریاد واورې، لکه چې یاده شوه هرڅوک اړکېږي چې ویر وکړي. او په هغه بل وطن کې هم ورته شی پېښېږي. او د دغو دواړو وطنونو ترمنځ زرميله واټن دی نو که تاسو په

❁ اووه سوالګر ❁

موسیقی کې دومره ماهران یاست، له هغو دواړو وطنونو سره مرسته وکړي؛ یا، راضي چې وگورو چې آیا تاسو کولی شئ چې لږ ترلږه د عین غږ پېښې وکړئ (یعنې د هغه فریاد غږ چې هلته اورېدل کېږي).

هوښیارانو له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته به مونږ هلته ورولي؟»

هغه وویل، «هو. زه به تاسو هلته بوخم.»

هغوی ټولو تیاری ونيو چې هلته لاړ شي. هغوی لاړل او هلته ورسېدل (یعنې، له هغو دوو وطنونو څخه چې پورته یاد شول یوه ته لاړل). کله چې شپه شوه، بیا د پخوا په څېر وشول: هغوی ټولو فریاد پیل کړ. هنرپوهانو هم فریاد پیل کړ. (نو هغوی ولیدل چې هغوی نشي کولی چې [له هغه وطن سره] مرسته وکړي). هغه هغوی ته وویل (یعنې هغه سړي چې غاړه یې کږه وه هنرپوهانوته وویل) «لږترلږه، ما ته دا ووايست چې د دغه فریاد چې هلته اورېدل کېږي ریښه په څه کې ده- دا شور له کومه راضي؟» هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه «او ته پر دې پوهېږي؟» هغه ځواب ورکړ، «هو، زه پوهېږم.»

❁ اووه سوالگر ❁

حُکَه چې هلته دوه مرغان دي، چې يو يې نر دی او بل بښه. او په نړۍ کې د هغوی يوازې يوه جوړه ده، بښينه يې ورکه شوې ده. نارينه يې د بښينه لټون کولی او بښيني يې د نارينه. هغوی د اوږدې مودې له پاره يو د بل لټون وکړ، تر دې چې هغوی خپله لاره ورکه کړه، نو هغوی وليدل چې هغوی نشي کولی چې يو بل ومومي. په دې توگه هغوی په هغو ځايونو کې پاتې شول چېرې چې وو او ځانونو ته يې ځالې جوړې کړې. نارينه د دوو وطنونو څخه يوه ته نژدې يوه ځاله جوړه کړه. هغه د هغه [يعنې وطن] په څنگ کې نه و. يوازې د مرغه غږ ورته نژدې و، چې له هغه ځای څخه چې هغه په کې ځاله جوړه کړې وه يوه سړي کولی شوای چې په هغه وطن کې د هغه غږ واورې.

همدارنگه هغې هم د هغه بل وطن سره نژدې يوه ځاله جوړه کړه (يعنې، هغه هم بېخي د هغه په څنگ کې نه وه، يوازې هسې چې له هغه ځای څخه د هغې غږ اورېدل کېدی). او کله به چې شپه راوخته، جوړه مرغانو به فرياد پيل کړ، حُکَه چې هغه به د هغې په بېلتون فرياد کاوه، او هغې به د هغه په بېلتون فرياد کاوه. هغوی ډېر زيات فرياد وکړ، ډېر په زور او نا

❁ اووه سوالگر ❁

ارامی سره، او هغه د هغه فریاد غږ دی چې په دواړو
وطنونو کې اورېدل کېږي.

د هغه غږ له امله، هغوی ټول ځانونه مجبور ګڼي
چې فریاد وکړي، او نشي کولی چې ویده شي، (دا
خبرې ټولې هغه سړي وکړې چې غاړه یې کږه وه).
خو هغوی په هغه باندې باور ونه کړ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آیا ته به مونږ
هله (یعنې مرغانو ته) بوځي؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې تاسو هله
بوځم.»

خو تاسو څنگه کولی شئ چې هله لار شئ [هغه پسې
وغزوله]؟ چې [ان دلته] تاسو د فریاد د غږ د اورېدلو
زغم نه لرئ، او تاسو ټول ځانونه اړ ګڼئ چې ویر
وکړئ، بیا نو کله چې تاسو هله لار شئ، ښکاره
خبره ده چې بیا به تاسو ونشئ کولی چې د فریاد غږ
ته ټینگ شئ.

خو د ورځې په اوږدو کې څوک نشي کولی چې هله
هغه خوښي وزغمي. ځکه چې هله د ورځې په
اوږدو کې مرغان سره راټولېږي، یعنې، پر هغه او

● اووه سوالگر ●

پر هغې ورتولېږي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او په ډېرې خوښۍ سره تسلیت ورکوي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او دوی ته وایي چې دوی به یو بل سره پیدا کړي. هغوی هلته ډېره خوښي جوړوي، داسې چې د ورځې یې څوک خوښۍ ته نشي ټینګېدلی.

اوس د خوښۍ غږ له لیرې ځای څخه نه اورېدل کېږي، بلکې یوازې هغه وخت چې څوک هلته نژدې ورشي. خو د فرياد غږ— له لیرې څخه اورېدل کېږي. نو تاسو نشئ کولی چې هلته لاړ شئ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آیا ته کولی شي چې [دغه حالت] سم کړي؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې هغه سم کړم، ځکه چې زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو غږونو پېښې وکړم».

سربېره پردې [هغه دوام ورکړ] زه کولی شم چې ورولبږدوم، یعنې، زه کولی شم چې خپل غږ ورولبږدوم، ځکه په هغه ځای کې چې زه یو غږ جوړوم، یو څوک نشي کولی چې غږ بېخي واورې؛ خو یو څوک کولی شي چې دا غږ له لیرې څخه

❁ اووه سوالگر ❁

واوري. په دې توگه زه کولی شم چې د هغې غږ هغه ته ور ولېږدوم. يعنې هغه غږ چې زه پکې د هغې پېښې کوم هغه به هغه حای ته نژدې راشي چې هغه پکې دی. په ورته ډول، زه کولی شم چې د هغه غږ داسې ولېږدوم چې هغې ته نژدې ورشي. په دې توگه به زه هغوی یو بل ته سره رانژدې کړم.

خو څوک دی چې په هغه باندې باور وکړي؟

نو هغه هغوی یوه ځنگله ته بوتلل. او هغوی داسې یو غږ واورېد لکه یو څوک چې یو ور پرانیزي او بیا یې په درز سره بندوي، او یو څوک په یوه توپک باندې ډزې کوي، او یو څوک سپی بهر لېږي چې [بنکار] ومومي. او بیا سپی په واوره کې ننوځي.

هغوی دا ټول واورېدل، او هغوی خواوشا وکتل، خو هېڅ شی یې هم ونه لید. او نه هغوی واورېدل چې له هغه څخه دې کوم غږ راوځي. (یوازې دا چې هغه، هغه سړي چې غاړه یې کړه وه، خپل غږ له نورو بېلابېلو غږونو سره لېږدولی و. هغوی په دې توگه وپوهېدل چې هغه کولی شي چې د غږونو ټول ډولونه جوړ کړي، او کولی شي چې خپل غږ

● اووه سوالگر ●

ولېر دوي.) [د کيسې ويونکي نور څه ونه ويل، او
بنکاره خبره ده چې هغه د کيسې يوه برخه پرېښوده.]

مونږ گورو چې زه د هغه وطن په هکله يوه خاطره
لرم، چې زه يو حيرانوونکی غږ لرم، او (لکه چې
مخکې ياده شوه) زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو
غږونو پېښې وکړم. اوس زه دا په تاسو باندې د يوه
پوره سوغات په توگه لوروم، يو «د واده د وينا
سوغات» چې تاسو دې بېخي زما په څېر شئ. هلته
ډېره لويه خوښي او لويه خوشحالي روانه وه.

[پنځمه ورځ]

په پنځمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی د هغه
سوالگر خاطرې پيل کړې چې پر ملا کړوپ و.
هغوی ډېره هيله لرله [او ويل يې] «کاش چې وکولی
شو چې هغه سوالگر چې ملا يې کړوپه وه دلته
راولو؟ ځکه چې که هغه دلته وای، ډېر خوند به يې
کړی وای.» او بيا هغه راننوت!

هغه وويل «زه دلته يم! زه تاسو ته ستاسو د واده له
پاره راغلی يم». هغه هغوی په غېږ کې ونيول
اوبنکل يې کړل. (هغه هغوی ته وويل) پخوا ما تاسو

❁ اووه سوالگر ❁

ته دعا کړې وه چې تاسو دې زما په څېر شئ. اوس زه پر تاسو باندې یوه «د واده د وینا ډالۍ» لوروم چې تاسو دې بېخي زما په څېر شئ ځکه چې زه پر ملا باندې هېڅ کړوې نه یم، بلکې زه داسې اوږې لرم چې د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یوه ځانگړتیا ده، او زه په دې هکله یوه خاطره لرم.

یو وخت په یوځای کې یو بانډار وو چې خلکو په کې داسې لاپې وهلې. هر یوه به ویل چې هغه د «ډېر څه لرونکي وړوکی» یعنې داسې وړوکی ځای چې تر خپل ظرفیت زیات شیان پکې ځایېدلی شي» دغه ځانگړتیا لري. هغوی یو په بل پورې خنډل. نورو به چې لاپې یې وهلې چې هغوی د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» دا ځانگړتیا لري هغوی ته به ښه راغلاست ویل کېدی خو د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» په برخه کې زما ځانگړتیا له هغوی ټولو څخه لویه ده.

له هغوی څخه یوه لاپه وکړه چې د هغه مغز د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو اړخ دی، ځکه چې هغه په زرگونو او په لسگونو زرو خلکو ته د هغوی د ټولو اړتیاوو، او د هغوی د ټولو چلندونو، د هغوی د ټولو تجربو، او د هغوی د ټولو حرکتونو په پام کې نیولو سره پام کوي. هغه دا ټول په خپل مغز کې ساتي!

❁ اووه سوالګر ❁

هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» [يو اړخ] دی
 ځکه چې يو [واحد] مغز دومره ډېر خلک د هغوی
 له اړتياوو او داسې نورو سره ساتي. (په دې توګه
 هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» په کټګورۍ کې
 دی. يعنې يو کوچنی ځای له خپل ظرفيت څخه ډېر
 څه ترسره کوي، په دې معنی چې په يوه [واحد]
 مغز کې ډېر خلک لکه چې پورته ياده شوه د هغوی
 له ټولو ډولونو او داسې نورو سره ځای شوي وي).

خلکو په هغه پورې وخنډل. هغوی په هغه باندې
 ورغږ کړ «ته هېڅ څوک هم نه يې! او ستا خلک هم
 همداسې دي!».

يو بل چا غږ کړ، «ما په حقيقت کې د «ډېر څه
 نيوونکي وړوکي» [يو مثال] ليدلی دی».

[هغه زياته کړه]، يو وخت ما په يوه غره کې مزل
 کولی. ما وليدل چې هلته په غره کې ډېرې خځلي او
 ککړتيا وه. زه د هغو په ليدلو حيران شوم چې پر دې
 غره دومره خځلي او ککړتيا له کومه شوې؟ هلته له
 غره سره نژدې يو سړی و. هغه وويل، «دا ټول زما
 له لاسه شوي دي». هغه هلته په غره کې اوسېږي،
 او هغه دا ټولې خځلي او اضافي مواد چې د هغه له

❁ اووه سوالګر ❁

خوراک او څښاک څخه پاتې کېږي په هغه غره کې یې غورځوي. هغه خځلي او ککړتیا ټول د هغه له لاسه رامنځته شوي دي. له دې امله، دغه سړی یو «ډېر څه نیوونکی وړوکی» دی، ځکه چې یوه سړي دومره خځلي رامنځته کړي دي. او دا هم (د هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» د [پخواني] سړي د [ځانګړتیا] یوه بېلګه ده، د هغه سړي چې لاپه یې کړې وه چې د هغه په مغز کې ډېر زیات خلک، او داسې نور شتون لري).

یوه بل لاپه وکړه چې هغه د «ډېره څه نیوونکي وړوکی» کیفیت لري ځکه چې، هغه د یوه داسې وطن یوه ټوټه ځمکه لري چې یوه ډېره زیاته اندازه مېوه تولیدوي. کله چې یو څوک د هغې مېوې مقدار حسابوي چې هغه وطن یې تولیدوي، هغه به وويني چې وطن هومره ډېره ساحه نه لري چې هغه مېوه پکې ځای شي. په وطن کې داسې کافي ځای نشته چې مېوه یې نیسي. له دې امله، دا د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو هېښه ده. هغوی هغه څه چې هغه وویل تایید کړل، ځکه چې دا په روښانه توګه د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یوه بېلګه ده.

❁ اووه سوالګر ❁

يوه بل وويل، دا چې هغه يو ډېر ښايسته ښځه لري چې بېلابېلې مېوې او داسې نور شيان لري له دې امله يو زيات شمېر خلک او لويان هلته ورځي او ګوري يې ځکه چې هغه يو ډېر ښايسته ښځه ده. او کله چې اوړی رارسېږي، [ټول دغه] ډېر، ډېر خلک او لويان هلته ورځي چې هلته خوا او شا ته وګرځي راوګرځي. په حقيقت کې هلته په ښځه کې په کافي اندازه ځای نشته چې دومره ډېر خلک پکې ځای شي. دا د «ډېر څه نيوونکي وړوګي» يو ډول دی. هغوی [هغو خلکو چې سره را ټول سوي وو او غوږ يې نيولی و] دا هم تاييد کړه.

يوه بل وويل چې د هغه وينا د «ډېر څه نيوونکي وړوګي» يوه بېلګه ده. هغه د يوه لوی پاچا سکرتر دی، او ډېر زيات خلک پاچا ته راځي. يو يې راځي چې د پاچا ستاينه وکړي، بل راځي چې له پاچا څخه يو څه وغواړي، او داسې نور. او بې له شکه چې پاچا نشي کولی چې د هغوی ټولې خبرې واورې. زه د هغوی ټوله وينا يوازې په يو څو ټکو کې راټولوم او پاچا ته يې يوازې په يو څو ټکو کې واييم. د هغوی ټوله ستاينه او د هغوی ټولې غوښتنې — هر څه چې هغوی يې وايي — ټول پکې شامل وي، او په هغو

❁ اووه سوالګر ❁

څو ټکو کې وي چې زه يې پاچا ته وایم. په دې توګه زما وينا د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه بېلګه ده.

يوه بل وويل چې د هغه چوپتيا د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه بڼه ده، ځکه چې هلته يوه لويه ډله نيوکې کوونکي او دروغجن خلک دي چې د هغه پر ضد ډېرې زياتې خبرې کوي. خلک پر هغه باندې بريد کوي او د هغه پر ضد ډېرې خبرې کوي، او هغه هغو ټولو ته چې د هغه په هکله خبرې کوي په چوپه خوله ځواب وايي. دغه [چوپتيا] د ټولو هغو [بنکاره کېدونکو] نيمګړتياوو ځواب وايي چې هغوی يې په هغه کې ګوري او ټولې هغه ډنډورې چې هغوی د ده په هکله جوړې کړې دي. يوازې د هغه په چوپتيا سره هغه د هر څه ځواب وايي. له دې امله د هغه چوپتيا د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه بېلګه ده.

يوه بل وويل چې هغه د «ډېره څه نيوونکي وړوکي» يوه بېلګه دی، ځکه چې هلته يو غريب سړی دی، هغه غريب سړی روند دی، او هغه ډېر غټ دی. او هلته يو ډېر وړوکی سړی دی، او هغه دا غټ غريب رانده سړي ته لاره بښي. نو ويلی شو چې هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه بېلګه دی، ځکه چې

❁ اووه سوالګر ❁

کېدی شي چې ړوند سړی وښويږي او ولويږي، خو هغه په لارښوونې سره د ده مرسته کوي نو ویلی شي چې هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوګي» یو ډول دی، ځکه چې هغه یو وړوکی سړی دی، او هغه له دغه غټ ړانده سړي سره مرسته کوي.

زه (یعنې پر ملا ګروپ چې دا کیسه یې کوله) هم هلته وم. ما ورغږ کړ: دغه خبره سمه ده چې تاسو د «ډېر څه نیوونکي وړوګي» یوه ځانګړتیا لرئ او زه د هغه څه په معنی پوهېږم چې تاسو ټولو وویل (یعنې هغه پوه شو چې د «ډېر څه نیوونکي وړوګي» [د ځانګړتیا] په هکله له لاپو وهلو څخه د هغوی هدف څه وه).

وروستي سړی چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ ړانده سړي ته لارښوونه کوي، هغه له تاسو ټولو څخه غټ دی، خو زه له هغه څخه هم ډېر غټ او لوړ یم، ځکه چې هغه چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ ړانده سړي ته لاره ښيي، د هغه هدف دا دی چې هغه د سپوږمۍ کرې ته (د هغې پر اسماني مدار) لارښوونه کوي. له دې امله کېدی شي چې سپوږمۍ ته «ړوند سړی» وویل شي، ځکه چې د هغې هېڅ رڼا خپله له هغې څخه نه راوځي. [هغه له خپل ځانه هېڅ هم نه لري]

❁ اووه سوالگر ❁

او که څه هم چې هغه ډېر کوچنی دی اوسپورمۍ ډېره لویه ده بیا هم هغه سپورمۍ ته لارښوونه کوي او د [سپورمۍ] له کبله ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي، ځکه چې نړۍ سپورمۍ ته اړتیا لري. مونږ بیا گورو چې هغه په ښکاره د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو صحیح شکل دی، خو له «ډېر څه نیوونکي وړوکی» څخه زما [ځانگړتیا] له بل هر چا څخه ډېره لوړه ده، او دایې هم ثبوت دی:

هلته یوه ډله خلک وو چې د داسې حقیقت پلټنه یې کوله چې هر مخلوق یو سیوری لري، او هغه غواړي چې یوازې په هغه ځانگړي سیوري کې واوسېږي. نو هر مخلوق په سیوري کې خپل ځانگړی ځای لري، ځکه چې هر مخلوق د ځان له پاره یو سیوری ټاکي، او هغه به یوازې په هغه ځانگړي سیوري کې اوسېږي.

همدارنگه هر مرغه یوه ځانگړې ځانگه لري چې هغه غواړي پر هغې باندې کښي — او نه په بله ځانگه باندې، او هر مرغه یوه بېله ځانگه لري چې هغه پرې یوازې کښي، او په بله ځانگه باندې نه کښي. او هر مرغه خپله ځانگړې ځانگه لري. د دغه ټکي [په پام کې نیولو] سره، گروپ لتون کولی چې ایا هغوی

● اووه سوالګر ●

کولی شي چې داسې یوه ونه پیدا کړي چې د هغې په سیوري کې ټول مخلوق واوسېږي – چېرې چې ټول مخلوقات وغواړي چې د هغې ونې په سیوري کې واوسېږي، او چېرې چې ټول مرغان وکولی شي چې د هغې ونې په څانګو کې کېږي.

هغوی د خپلو څېړنو له لارې داسې یوه ونه کشف کړه. هغوی غوښتل چې هلته هغې ونې ته ورشي، ځکه چې هلته له هغې ونې سره موجود خوند بې اندازې دی. د مرغانو په شمول ټول حیوانات هلته شته او هېڅ مخلوق هلته له ستونزې سره نه مخامخ کېږي (یعنې هلته شته مخلوق یو بل نه ژوبلوي). ټول مخلوق هلته سره یوځای دی؛ هغوی ټول سره په ګډه لوبې کوي، او بې له شکه چې ډېره د نېکمرغۍ خبره ده چې څوک هلته له هغې ونې سره نژدې واوسي.

نو هغوی پلټنه پیل کړه چې یو څوک باید چېرې لار شي چې هلته هغې ونې ته ورسېږي. د هغوی په منځ کې د مسئلې پر سر اختلاف و، او د هغوی ترمنځ هېڅ داسې څوک نه وه چې په دې هکله پرېکړه وکړي، ځکه چې یوه ویل چې هغوی کولی شي چې ختیځ خوا ته په تګ سره هلته ورسېږي، بل ویل چې لوېدیځ خوا ته په تګ سره کولی شي چې هلته

❁ اووه سوالګر ❁

ورسپړي. يوه ويل چې پر دې لوري، او بل ويل چې پر هغه لوري، تر دې چې هغوی ونشول کولی چې د داسې صحيح لوري په هکله پرېکړه وکړي چې د هغه له لارې ونې ته ورسپړي.

يو پوه راغی او هغوی ته يې وويل: ولې تاسو داسې لوری امتحانوی چې د هغه له لارې تاسو کولی شئ چې ونې ته ورسپړئ؟ لومړی فکر وکړئ چې هغه خلک څوک دي چې کولی شي چې ونې ته ورنژدې شي (ځکه چې هرڅوک ونې ته نشي ورتللی). هرڅوک نشي کولی چې دې ونې ته ورنژدې شي؛ يوازې هغه خلک چې د ونې خوی او ځانګړتياوې ولري کولی شي چې ورشي، ځکه چې ونه درې ريښې لري: يوه ريښه يې «ايمان» ده (يعنې که د خدای رضا وي، يو څوک بايد پر خدای عقیده ولري، خدای پرې رحم وکړي)، بله ريښه يې «تقوی» [له خدای نه وېره] ده، او درېيمه ريښه يې «عاجزي» ده (يعنې يو څوک بايد ځان داسې ونه ګڼي چې ډېر لوی دی). او «ريښتيا» د ونې تنه ده - يعنې، خپله ونه حقيقت دی او له هغه ځايه يې ځانګې خپرېږي.

له دې امله، هېڅ څوک نشي کولی چې ونې ته ورنژدې شي مګر دا چې يوڅوک په خپل ځان کې د

❁ اووه سوالګر ❁

ونې صفتونه ولري. يعنې، «ايمان» (پر خدای باور)، «تقوى» (له خدای څخه وېره)، «عاجزي» (په دې معنى چې هغه بايد خپل ځان داسې ونه ګڼي چې تر ټولو لوى دى) او «حقيقت»، (هوښيارسېري مجلس ته داسې خبرې وکړي).

خو په مجلس کې هېڅ چا هم د خوى دغه ډول ځانګړتياوې نه درلودې. يوازې يو شمېر خلکو په خپلو ځانونو کې ياد شوي صفتونه لرل، خو د هغوى ترمنځ ډېر لوى يووالى وه (يعنې هغوى يو له بل سره مينه او ملګرتيا لرل). هغوى نه غوښتل چې يو له بله بېل شي، يعنې د هغوى هغه برخه دې ونې ته لاړه شي (چې له پخوا يې د ونې صفتونه لرل) په داسې حال کې چې نور ترې بېرته پاتې شي. هغوى داسې نه غوښتل ځکه چې هغوى ډېر په کلکه سره پېيل شوي او يومتې وو. د دې پر ځاى هغوى غوښتل چې تر هغه وخته انتظار وباسي چې هغوى ټول مبارزه وکړي او ياد شوي صفتونه تر لاسه کړي، او په دې توګه هغوى ټول وکولى شي چې ونې ته راشي.

هغوى همداسې وکړل. تر هغه وخته پورې يې خپلو هڅو ته دوام ورکړ چې هغوى ټولو ياد شوي کوايف تر لاسه کړل (يعنې هر يوه تر هغه وخته پورې د خپل

● اووه سوالګر ●

ملګري انتظار وکړ چې هغوی ټولو هڅه وکړه او صحیح ځانګړتیاوې یې ترلاسه کړې، یعنې چې هغوی ټولو «ایمان»، «وېره» او داسې نور ترلاسه کړل. وروسته له هغه چې هغوی ټولو دغه ځانګړتیاوې ترلاسه کړې، هغوی ټول [په طبیعي ډول] سره ورته نظریې ته ورسېدل، او ټولو پر داسې یوه واحد لاره توافق سره وکړ چې د هغه له لارې ونی ته ورسېږي.

هغوی ټول [هله] روان شول، تر یوه وخته پورې یې سفر وکړ، تر دې چې ویې کولی شول چې له لیرې څخه ونه وويني. څنگه چې د هغوی سترګې پر ونې ولګېدې، [هغوی ولیدل چې] ونه پر هېڅ ځای باندې نه ده ولاړه ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري. او دا چې هغه هېڅ ځای نه لري، بیا نو څنگه کېدی شي چې څوک دې ورشي؟

او زه (یعنې پر ملا ګروپ چې دا ټوله کیسه یې کوله) هم هلته له هغوی سره وم. ما غږ وکړ او هغوی ته مې وویل: زه ډاډه یم چې زه کولی شم چې تاسو ونې ته راولم، ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري، او له دې کبله چې ونه له فضا څخه لوړه ده (یعنې هغه په نړۍ کې د فضا تر [لوړوالي] ډېره لوړه ده — هغه هېڅ

● اووه سوالګر ●

خای نه لري). په توپیر سره، د «ډېر څه نیوونکي وړوګي» اړخ بیا هم د فضا په سرحدونو کې دننه پاتې کېږي، ځکه چې په هره بیه هغه لا هم دومره فضا لري چې ډېر څه لري (یعنې د فضا یوه لږه اندازه چې له هغه څه څخه ډېر څیزونه لري چې باید په کې دننه خای شي)، خو دغه مفهوم لا هم د فضا [د بعد په واسطه] محدود شوی دی، ځکه چې هغه لا هم [د فضا یوې لږې اندازې] ته اړتیا لري.

او زه (یعنې پر ملا کړوپ) په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوګي» یوه ځانګړتیا لرم چې په هغه کې هغه کوچنۍ اندازه چې ډېر مقدار ساتي د فضا په وروستۍ یا نهایی برخه کې [واقع] ده. له هغه خای او له لور خای څخه هېڅ فضا وجود نه لري. په دې توګه زه کولی شم چې تاسو ټول ونې ته چې له «فضا» څخه لوړه ده، انتقال کړم. (ځکه چې پر ملا کړوپ سړی د «فضا» او له هغه څه څخه چې تر «فضا» لوړ دي د منځګړي رول لري. هغه په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوګي» یو [ژوندی ثبوت] دی. دا د «فضا» بېخي وروستۍ برخه ده، او دا له هغه خای څخه لوړه ده چې هلته هېڅ «فضا» وجود نه لري. په دې توګه پر ملا کړوپ سړی کولی

❁ اووه سوالګر ❁

شي چې هغوی له «فضا» څخه بېل کړي، او له «فضا» څخه پورته يې يوسي).

ما هغوی واخيستل او ونې ته مې انتقال کړل. تاسو گورئ چې زه يوه خاطره لرم چې زه په ريښتيا سره د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه ځانگړتيا لرم. (په دې توگه، هغه داسې ښکاري لکه پر ملا چې کړوپ وي، ځکه چې هغه ډېر زيات انتقالات کوي، او دا له دې کبله چې هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يو [استازی] دی. اوس زه دا پر تاسو باندې د يوې ډالۍ په توگه لوروم چې تاسو بايد بېخي زما په څېر شئ. هلته لويه خوښي او خوشحالي روانه وه.

[شپږمه ورځ]

په شپږمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی بيا په دې هيله وو [او ويل يې] چې «څنگه کولی شو چې مونږ هغه سړی دلته راولو چې لاسونه يې نه درلودل؟» دا وخت هغه سړی راننوت او ويي ويل، «زه دغه يم! زه ستاسو د واده له پاره دلته راغلی يم».

❁ اووه سوالګر ❁

او هغه هم هغوی ته لکه د نورو هغو په څېر خبرې وکړې، او پر هغوی باندې وربنګته شو، هغوی ته یې وویل: تاسو فکر کوئ چې زما په لاسونو باندې څه چل شوی دی؟ زما په لاسونو باندې هېڅ هم نه دي شوي! زه په ریښتیا سره غښتلي لاسونه لرم. خبره دا ده چې زه اصلاً په دې نړۍ کې له خپلو لاسونو څخه کار نه اخلم، ځکه چې زه د خپلو لاسونو غښتلتیا ته د یوه بل کار له پاره اړتیا لرم. او زه په دې هکله د اوبو له کلا څخه یوه خاطره لرم.

یو ځل زه له یو شمېر خلکو سره ناست وم. هر یوه د خپلو لاسونو د غښتلتیا په هکله لاپې کولې. یوه لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې یوه ځانګړې غښتلتیا لري، یوه بل وویل چې د هغه په لاسونو کې یوه ځانګړې غښتلتیا شته. په همدې ډول نورو هم د خپلو لاسونو د ځواک په هکله لاپې وهلې. یعنې یوه لاپه وهله چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره زور او ځواک لري چې کله چې هغه یو غشي وولي، کولی شي چې بېرته یې [هغه ځای ته چې ترې تللی و] راوګرځوي، ځکه چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره ځواک لري چې ان که هغه غشي خوشې کړی وي بیا هم کولی شي چې بېرته یې راوګرځوي، هغه

● اووه سوالګر ●

کولی شي چې غشی [مخکې تر دې چې پر نښه باندې ولګېږي] بېرته د خپل ځان لور ته راکش کړي.

ما (يعني هغه سړی چې لاسونه يې نه وو او دا کیسه يې کوله) له هغه څخه پوښتنه وکړه: څه ډول غشی ته کولی شي چې بېرته يې راوګرځوي؟ ځکه چې غشي خو په لس ډوله دي، او لس ډوله زهر دي. کله چې يو څوک غواړي چې يو غشی وولي هغه يې په يو ډول زهرو باندې ککړوي. د زهرو لس ډولونه شته. کله چې يو څوک زهر پر غشي باندې لګوي، غشی هم د [زهرو د ډول له مخې] خرابېږي، او کله چې يو څوک غشی په يوه بېل ډول زهرو باندې ککړوي، هغه ډېر زیان اړوي. په دې توګه د زهرو لس ډولونه دي؛ چې هر ډول يې له بل څخه ډېر غښتلي دي، يعني، هغه ډېر زیان اړوي.

هغه پوښتنه وکړه «څه ډول غشي ته کولی شي چې بېرته يې راوګرځوي؟»

هغه بله پوښتنه وکړه چې – آیا هغه کولی شي چې [يوازې] هغه غشی مخکې له هغه بېرته راوګرځوي چې په نښه شوي شخص باندې ولګېږي که نه هغه وخت هم کولی شي چې بېرته يې راوګرځوي چې

● اووه سوالګر ●

هغه په نښه شوی شخص وولي؟ په ځواب کې د هغوی له جملې څخه یوه وویل، «زه کولی شم چې غشی وروسته له هغه هم بېرته راوګرځوم چې یو څوک وولي».

[پوښتونکي پوښتنه وکړه]، «خو کوم ډول غشی ته کولی شي چې بېرته راوګرځوي؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه کولی شم چې [دا ډول او دا ډول] غشی بېرته راوګرځوم».

هغه ته ما (یعنې بې لاسونو سړي چې دا کیسه یې کوله) وویل، «ته نشي کولی چې د ملکي د لور علاج وکړي. دا چې ته نشي کولی چې له یوه څخه ډېر ډولونه غشي بېرته راوګرځوي، نوته نشي کولی چې د ملکي د لور علاج وکړي».

یوه بل لایه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې داسې زور لري چې کله چې هغه [له چا څخه څه] ترلاسه کوي هغه یې په حقیقت کې [هغوی ته] ورکوي (یعنې ویل کېدی شي چې د هغه له پاره، خپله ترلاسه کول یو د ورکولو عمل دی). هغه یو نېک انسان دی.

❁ اووه سوالګر ❁

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته څه ډول خیرات ورکوي؟»

هغه ځواب ورکړ «زه مې د خپلې ګټې په سلو کې لس یا عشر ورکوم.

نو ما هغه ته وویل، «که خبره داسې وي، بیا نو ته نشي کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې، ځکه چې ته بالکل نشي کولی چې د هغې ځای ته ورورسېږې [په دې دلیل چې ته یوازې په سلو کې لس عشر ورکوي]. ته کولی شي چې یوازې له یوه ډېوال څخه [چې پر هغه ځای باندې راجاپېر دی چې د ملکې لور پکې ده] تېر شي، نو ته نشي کولی چې هغه ځای ته ورورسېږې چې هغه پکې ده».

یوه بل لایه وکړه چې د هغه په لاسونو کې زور دی، ځکه چې په نړۍ کې داسې چارواکي (یعنې داسې خلک چې مشران دي چې په یوه ښار یا وطن او داسې نورو باندې واکمني کوي) شته. هر یو یې حکمت ته اړتیا لري. زه په خپلو لاسونو کې داسې زور لرم چې کولی شم چې پر یو چا باندې یوازې په لاس لگولو سره هغه ته پوهه ور وبخښم.

❁ اووه سوالگر ❁

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته په خپلو لاسونو باندې هغه ته څه ډول پوهه وربخښلې شي؟ ځکه چې لس درجې پوهه شته» (يعنې لس بېلابېل ډولونه پوهه شتون لري). هغه ځواب ورکړ چې هغه کولی شي چې يو ځانگړی ډول پوهه وروبځښي. نو ما هغه ته وويل، «ته نشي کولی چې د ملکي د لور علاج وکړي، ځکه چې ته نشي کولی چې د هغې نبض تشخيص کړي او دا له دې امله چې لس ډوله نبضونه شتون لري او ته نشي کولی چې له يو څخه ډېر ډولونه نبض تشخيص کړي. ته کولی شي چې په خپلو لاسونو باندې يوازې يو ډول پوهه ورکړي».

يوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې قدرت لري، ځکه چې هلته يو باد دی او هغه کولی شي چې هغه باد په خپلو لاسونو باندې ايسارکړي. هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو کې ونيسي او په يوه ځانگړي ځواک سره يې بيا رامنځته کړي او د ځواک په يوه مناسبه درجه يې والوزوي. ما له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه ډول باد په خپلو لاسونو نيولی شي؟ ځکه چې لس ډوله بادونه وجود لري».

هغه ځواب راکړ چې هغه د باد يو خاص ډول [کولی شي ونيسي].

● اووه سوالګر ●

ما ورته وویل، «ته نشي کولی چې د ملکي د لور علاج وکړي ځکه چې ته نشي کولی چې د هغې نغمې وغږوي. او دا له دې امله چې نغمې پر لس ډوله دي، او د ملکي د لور علاج د نغمو له لارې کېږي، په داسې حال کې چې ته نشي کولی چې له یوې څخه ډېرې نغمې ولوبوي».

هغوی پوښتنه وکړه، «ته څه کولی شي؟»

هغه ځواب ورکړ «زه کولی شم چې داسې څه وکړم چې تاسو ټول یې نشئ کولی». «یعنې زه کولی شم چې د هرې هغې کټګورۍ چې تاسو یې په هکله لاپې وکړې نهه [پاتې] برخې چې تاسو نشئ کولی ترسره یې کړئ بشپړې کړم».

په دې هکله یوه کیسه شته: یو ځل یو وخت یو پاچا و چې د یوې ملکي د یوې خاصې لور سخته هیله یې لرله. هغه ډېرې هڅې وکړې او پلانونه یې جوړ کړل چې هغه ترلاسه کړي. په پای کې هغه د هغې په ترلاسه کولو بریالی شو، او هغه له هغه سره شوه. یو ځل پاچا خوب لیدي چې هغه د ملکي لور پر هغه باندې دپاسه ولاړه ده او هغې هغه وواژه. هغه په ډار سره پاڅېد، او خوب په ژوره توګه د هغه زړه ته

❁ اووه سوالګر ❁

لاره وګرځه. هغه د خوب ټول تعبیر وونکي وروغوښتل، او هغوی خوب ټکی په ټکی تعبیر کړ، چې خوب به رینتیا راوځي — یعنې هغه به دی ووژني.

پاچا هېڅ نه پوهېدی چې له هغې سره څه وکړي. آیا دی باید هغه ووژني؟ دا کار به یې غمجن کړي. آیا دی باید هغه وشړي؟ دا کار به یې ډېر سخت نا ارام کړي، ځکه چې یو بل څوک به یې ونیسي. په دې کار سره به هغه ډېر زیات خپه شي ځکه چې هغه د هغې د خپلولو له پاره ډېرې هڅې کړي دي، او اوس به هغه د کوم بل چا لاس ته ورشي. سربېره پر دې، که دی هغه وشړي او هغه له کوم بل چا سره یوځای شي، بیا به نو خوب به له شکه رینتیا شي. هغه به وکولی شي چې دی ووژني، ځکه چې هغه به له یو بل چا سره وي. آیا دی باید هغه له ځان سره نژدې وساتي؟ هغه له خوب څخه وډار شو چې نه چې هغه دی ووژني. نو پاچا نه پوهېدی چې له هغې سره څه وکړي.

په عین حال کې، د خوب له کبله له هغې سره د ده مینه ورو، ورو پر کمېدو شوه. له هغې سره د هغه په مینه کې کمی په دوامداره توګه ډېرېدی. همدارنګه

● اووه سوالګر ●

د هغې له خوا [له هغه سره هم] د هغې د مینې کمی په دوامداره توګه زیاتېدی، تر دې چې هغې له هغه څخه کرکه پیل کړه.

نو هغه ورڅخه وتښتېده. پاچا ځواکونه پسې ولېږل چې هغه ولټوي. یو څوک راغی او هغه ته یې حال راوړ چې هغه د اوبو د کلا چاپېره ګرځی راګرځي، او دا چې هلته یوه د اوبو کلا ده چې لس دېوالونه لري او یو یې د بل دننه دی، او لس واړه دېوالونه یې له اوبو څخه جوړ دي. د کلا فرش چې خلک پرې ځي راځي هم له اوبو څخه جوړ دی. په انګر کې یې د مېوې ونې دي — او نور هر څه یې له اوبو څخه جوړ دي. او د کلا د ښکلا او عجبوالي په هکله ویلی شي چې په دقت سره شرحه کولو ته یې اړتیا نشته، هغه بې له شکه چې یو حیرانوونکی اعجاز دی، ځکه چې ټوله کلا له اوبو څخه جوړه ده.

کلا ته څوک هېڅ ننوتلی نشي، ځکه چې ډوبېږي، او دا په دې چې ټوله کلا له اوبو څخه جوړه شوې ده. د ملکې لور تښتېدلې، هغې کلا ته رسېدلې ده، او هلته پر کلا خوا او شا راګرځي.

● اووه سوالگر ●

نو يو چا پاچا خبر کړ چې هغه د اوبو د کلا پر شا او خوا راگرځي. پاچا له خپل لښکر سره ورووت چې هغه راوښيي. کله چې د ملکې لور وليدل (چې پاچا او د هغه لښکر غواړي چې هغه وښيي) هغې پرېکړه وکړه چې کلا ته ورننوځي، ځکه چې هغې د دې پر ځای چې پاچا يې وښيي او له ځان سره يې وساتي غوره گڼله چې ډوبه شي. او [هغې فکر کولی] چې ښايي داسې يو چانس ترلاسه کړي چې ژوندۍ پاتې شي، او دا چې وبه کولی شي چې د اوبو کلا ته ورننوځي.

کله چې پاچا وليدل چې هغه اوبو ته منډې وروهي هغه وويل، اوس نو بله لاره نه ده پاتې نو حکم يې وکړ چې هغوی يې بايد وولي، [ويي ويل] «او که هغه مړه کېږي نو مړه کېږي به».

هغوی په هغې باندې گزارونه وکړل او ټول غشي چې د زهرو په لسو واړو ډولونو باندې ککړ شوي وو پر هغې باندې ولگېدل. هغې، د ملکې لور، د اوبو کلا ته ورمنډه کړه او وردننه شوه. هغه د اوبو د ډېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه، ځکه چې د اوبو ډېوالونه دروازې لري، او هغه د اوبو د کلا د لس واړو ډېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه،

● اووه سوالګر ●

تر دې چې هغه خپله کلا ته ورننوته. هغه هلته پرېوته، او له زوره بېخي ولوېده او ما (يعني هغه سړي چې لاسونه يې نه لرل او دا ټوله کيسه يې کوله) د هغې علاج وکړ.

نو هغه [څوک چې نشي کولی] چې په خپلو لاسونو باندې د خير لس ټول ډولونه ترسره کړي، نشي کولی چې د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شي — ځکه چې هغه به په اوبو کې ډوب شي. پاچا او د هغه عسکرو د ملکې لور تعقيب کړه، او هغوی ټول په اوبو کې ډوب شول، او ما وکولی شول چې د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شم.

اوس د اوبو دېوالونه د سيند څپې دي، چې ځانونه د دېوال په څېر پورته کوي، ځکه چې بادونه د سيند څپې تپله کوي، او هغوی څپې پورته کوي. او څپې، چې لس دېوالونه دي، هلته په دوامداره توګه درېږي — داسې چې بادونه هلته څپې نيسي او پورته يې ساتي.

زه د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېرېږم، او کولی شم چې له هغې (يعني د ملکې له لور څخه) د غشو لس واړه ډولونه ليرې کړم، او کولی شم چې

● اووه سوالګر ●

د خپلو لاسونو د لس واړو ګوتو په واسطه د نبض
لس واړه ډولونه وپېژنم، ځکه چې د یو چا د لسو
واړو ګوتو څخه د هرې یوې په واسطه یو څوک
کولی شي چې د نبض له لسو ډولونو څخه یو ډول
احساس کړي، او زه کولی شم چې د نغمې په لسو
ډولونو د ملکي د لور علاج وکړم (ځکه لکه چې یاده
شوه د هغې علاج د نغمو په واسطه کېږي).

په دې توګه زه کولی شم چې په ریښتیا سره د ملکي
د لور علاج وکړم. نو وګورئ چې زه په ریښتیا سره
په خپلو لاسونو کې زور لرم. اوس زه دا پر تاسو
باندې د یوې ډالۍ په توګه لوروم. هلته ډېره زیاته
خوښي او خوشحالي وه، او هغوی له خوښۍ څخه په
کالیوکې نه ځایېدل.

کله چې لیکوال د دغې کیسې ویل پای ته ورسول،
هغه زیاته کړه:

د دې کیسې ویل زما له پاره ډېر ګران دي، خو دا
چې ما یې ویل مخکې پیل کړي وو، نو باید پای ته
یې ورسوم.

● اووه سوالگر ●

که زه له دې کیسې پرته په بل څه نه پوهېدم، زه به بیا هم یو حیرانوونکی اعجاز وم، ځکه چې دا کیسه یوه ډېره حیرانوونکې عجوبه ده.

د اصلي پلي کوونکي تبصره:

د کیسې پای، یعنې څه چې په اومه ورځ د بې پښو سوالگر له پاره پېښ شول، او د کیسې په پیل کې د پاچا د زوی د برخې ادامه، هغه ونه ویله، نو پایله به مونږ [د ورځو تر پایه] پورې وانه ورو.

د سپوږمۍ له پاره کالي

سپوږمۍ لمر ته شکایت وکړ، دعوه یې وکړه چې لمر د ورځې پر وخت او په تاوده موسم کې یو مرکزي رول لوبوي، خو هغه [سپوږمۍ] یوازې په اوږدو، یخو د ژمي شپو کې مهم رول لوبوي. نو لمر چې غوښتل یې چې سپوږمۍ ارامه کړي وویل چې د هغې له پاره به یوه جوړه کالي وکړي.

ټول لوی او مشهور خیاطان راو غوښتل شول چې د هغې کالي برابر کړي. عادي خیاطانو هم غوښتل چې په دې کار کې برخه واخلي خو ویې ویل، «داچې هغوی مونږ نه یو غوښتي، نو زموږ له پاره دا مناسبه نه ده چې ورشو».

مشهورو خیاطانو [خپلو کارکوونکو] ته وویل چې نشو کولی چې داسې کالي جوړ کړو چې پر سپوږمۍ دې سم وي، ځکه چې ځینې وختونه

د سپوږمۍ له پاره کالي

سپوږمۍ وره وي او ځينې وختونه لويه، له دې امله دا ناشونې ده چې د هغې اندازه دې معلومه شي.

بيا عادي خياطان راغلل او ويې ويل چې هغوی کولی شي چې د سپوږمۍ اندازه معلومه کړي او د هغې له پاره کالي جوړ کړي، خو هغوی ته وويل شول، «لوی خياطان چې دا کار نشي کولی، نو تاسو څنگه کولی شئ چې ويې کړئ؟»

يوه د باور کيسه

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا و، هغه خپل ځان ته وويل، «څوک تر ما لږ اندېښنې لري؟ زه له بنو پرته بل هېڅ نه لرم او سربېره پر دې، زه يو پاچا او واکمن هم يم.»

پاچا پرېکړه وکړه چې په دې برخه کې پلټنه وکړي. هغه به د شپې گرځېدی او د کورونو تر شا به درېدی چې هغه څه چې خلکو ويل واورې او معلومات ترلاسه کړي. د هرچا اندېښنې يې واورېدې. يوه سړي د خپلې هټۍ په برخه کې ستونزې لرلې. بيا يوه بل کور ته لاړی، هلته يې واورېدل چې يو سړی ستونزې لري او غواړي چې د پاچايۍ په محکمه کې د ليدنې له پاره وخت واخلي. په دې توگه، هغه د هرچا شکايتونه واورېدل.

❁ يوه د باور كيسه ❁

بيا يې يو ډېر تيت کور تر سترگو سو، چې په
 ځمکه کې دومره ننوتلی و چې کړکۍ يې بېخي
 د ځمکې پر سر وې. بام يې زمبل شوی او
 وړان و. دننه يو سړی پکښې ناست و او خپل
 رباب يې غږاوه. پاچا ښه ورته غوږ شو چې د
 سړي غږ واورې. سړی ډېر زيات خوشحاله و.
 هغه يوه کاسه خواړه او يو څښاک لرل چې مخ
 ته يې ايښي وو. څښاک [قېمتي] و او خواړه په
 ترتيب سره د هغه په مخکې ايښي وو. او هغه
 ډېر خوښ او خوشحاله و او هېڅ اندېښنې يې نه
 لرلې!

پاچا کور ته ورننوت او پوښتنه يې وکړه چې
 سره ته څنگه يواځې ژوند تېروي؟؛ سړي
 ځواب ورکړ. پاچا هغه څښاک او بېلابېل خواړه
 چې د سړي مخته پراته وو، وکتل، او د هغه په
 مخ کې يې خوښي وليدل. سړي پاچا ته په څښاک
 کې د برخې اخيستو ست وکړ او دواړو په گډه
 د زړه له تله په خوښۍ څښاک وکړ.

❁ يوه د باور كيسه ❁

پاچا پرېووت چې ويده شي. هغه پوه شو چې سړی پوره خوشحاله دی، او هېڅ اندېښنې نه لري. سهار پاچا راپورته شو، او سړی هم راپورته شو او له پاچا سره ملگری شو.

پاچا پوښتنه وکړه، دا شيان دي له کومه کړي دي؟

سړي ځواب ورکړ، «زه يو مستري يم. زه کولی شم چې هر شی چې مات وي هغه ترميم کړم. زه نشم کولی چې کوم څه سره جوړ کړم، مگر کولی شم چې داسې شيان بياجوړ کړم چې مات شوي وي. زه سهار وځم او بېلابېل شيان جوړوم. کله چې پنځه يا شپږ روپۍ ترلاسه کړم دا خواړه او اوبه پرې اخلم.»

کله چې پاچا دا واورېدل، له ځان سره يې وويل، «زه به هغه خراب کړم.» پاچا کورته ستون شو او داسې يو فرمان يې صادر کړ چې که د چا څه خراب وي، بل چاته يې بايد د جوړولو له

● یوه د باور کیسه ●

پاره ورنه کړي. یا یې باید خپله ترمیم کړي او
یا بل نوی شی واخلي.

بل سهار مستري دباندې ووت او هڅه یې پیل
کړه چې شيان د جوړونې له پاره وگوري. هغه
ته وویل شول چې پاچا فرمان صادر کړی دی
چې هېڅ شی دې د جوړولو له پاره نورو ته نه
ورکول کېږي. هغه پوه شو چې دا ښه کار نه
دی شوی، خو پر خدای یې یقین درلود.

هغه یوڅه وخت وگرځېد ترهغه چې یو شتمن
سړی یې ولید چې لرگي یې پرې کول. مستري
پوښتنه وکړه، «ته ولې لرگي په خپله پرې
کوي؟ آیا دا کار ستا له شان او شوکت څخه ټیټ
نه دی؟»

سړي ځواب ورکړ او ویې ویل، «ما هڅه وکړه
چې یو څوک پیدا کړم چې لرگي راته پرې
کړي، خو هیڅوک مې پیدا نه کړ، نو اړ شوم
چې خپله یې پرې کړم.»

❁ يوه د باور كيسه ❁

مستري خواب ورکړ، «ما ته اجازه راکړه چې زه يې درته پرې کړم».

هغه لرگي پرې کړل، او شتمن سړي يې په بدل کې يوه روپۍ ورکړه. سړي وليدل چې بريالی شو، نو نور لرگي يې هم پرې کړل، تر دې چې شپږ روپۍ يې وگټلې. هغه پيسې راواخيستي او د خان له پاره يې پرې خواړه واخيستل. او خواړه يوه خوښي وه! سړی يو حل بيا ډېر خوښ شو.

پاچا بيا په هغه شپه دباندې ووت او د مستري له کرکۍ څخه بهر ودرېد چې وگوري چې څه حال يې دی. و يې ليدل چې مستري ناست دی او خواړه او اوبه يې مخ ته پراته دي، او ډېر خوښ دی. پاچا دننه ورننوت، او بيا هم د تېر په څېر کار وشو. هغوی بيا لارل چې د تېرې شپې په څېر ويده شي، او سهار سړی راپورته شو او له پاچا سره روان شو.

● يوه د باور كيسه ●

پاچا پوښتنه ځنې وکړه، «خواره دي له کومه پيدا کړل؟ پيسې دي چېرې وگتلي؟»

مستري ځواب ورکړ، «هغه کار چې ما به تل کوی دا و چې شيان به مې ترميمول، خو پاچا يو قانون وضع کړی دی چې هېڅ شی بايد د بياجوړونې له پاره بل چاته ورنه کول شي. نو ما لرگي مات کړل او په دې توگه مې دومره پيسې ترلاسه کړې چې زما اړتياوې يې راپوره کړې.»

د مستري څخه تر تلو وروسته، پاچا يو فرمان صادر کړ چې دا منع ده چې څوک دې د لرگيو د ماتولو له پاره ونيول شي. او کله چې سړی خپل مشتري ته راغی چې لرگي مات کړي، مشتري يې ورته وويل چې پاچا داسې يو بنديز لگولی چې نه پرېږدي چې يو څوک دې د بل چا لرگي پرې کړي. هغه له دې امله اندېښمن شو، ځکه چې هغه پيسې نه لرلې، خو پر خدای يې يقين درلود. هغه يوڅه وخت وگرځېد، او يو سړی يې وليد چې د څارويو غوډله خپله پاکوي.

❁ يوه د باور كيسه ❁

سړي پوښتنه ځنې وکړه، «ستا په څېر يو څوک ولې بايد يوه غوډله خپله پاکه کړي؟»

هغه ځواب ورکړ، «ما هره خوا ولټوله، خو هېڅوک مې پيدا نه کړ چې راته پاکه يې کړي، نو پخپله اړ شوم چې پيل يې کړم.»

مستري ځواب ورکړ، «اجازه راکړه چې زه يې درته پاکه کړم.»

هغه دننه ورغی او غوډله يې پاکه کړ. وروسته سړي هغه ته دوي روپۍ ورکړې. هغه يو څو نورې غوډلې هم پاکې کړې او خپلې شپږ روپۍ يې وگټلې. هغه خپل ټول خواړه وپېرل او کور ته ستون شو. او خواړه يوه خوبښي وه! او هغه ډېر خوشحاله و.

پاچا بيا دباندې ووت چې وگوري چې څه پېښ شوي دي، خو سړی يې بيا هم خوښ وليد. پاچا بيا ورننوت او شپه يې ورسره تېره کړه، او سهار، مستري يوځل بيا پاچا بدرگه کړ. د تېر په څېر، پاچا له هغه څخه پوښتنه وکړه چې پيسې

● يوه د باور كيسه ●

دې څنگه تر لاسه کړلې، او هغه د هغه څه په هکله چې تر سره کړي يې وو معلومات ورکړل. پاچا بيا يو فرمان صادر کړ چې هيڅوک نشي کولی چې د بل چا د څارويو غوډله د اجورې په بدل کې پاکه کړي.

سهار مستري بهر ووت چې غوډلې پاکې کړي، خو هغه ته وويل شول چې پاچا پر دغه ډول کار بنديز لگولی دی. دا چې هغه ډېر انتخابونه نه لرل، نو مستري کميساری ته لاړ او په پوځ کې يې خپل نوم ورکړ.

يو شمېر عسکر د حکومت له خوا په زور سره په نظام کې شاملول کېږي په داسې حال کې چې نور بيا د معاش په مقابل کې په کار گومارل کېږي. نو مستري خپل ځان د يوه تنخواواره عسکر په توگه په کار وگوماره، خو د تقرر پر مدير يې يو شرط کېښود چې هغه به يوازې د لنډ وخت له پاره له هغوی سره کېږي او دا چې هغه ته به هر سهار اجوره ورکول کېږي. هغوی

● یوه د باور کیسه ●

هغه ته د هغه یونیفورم ورکړ، یوه توره یې ورکړه او خپلې پوستې ته یې ولېږی.

د شپې پر وخت، وروسته له هغه چې هغه خپلې دندې ترسره کړې، خپل یونیفورم یې یوې خواته کېښود، او په خپل معاش یې د ځان له پاره خواړه واخیستل او کور ته لاړ. او خواړه یوه خوبښي وه! او هغه ډېر خوشحاله و.

پاچا د پخوا په څېر بهر ووت چې وگوري چې څه حال دی. هغه ولیدل چې د مستري په مخکې هر څه په ترتیب سره پراته دي، او هغه د تل په څېر ډېر خوشحاله دی. پاچا کور ته ورننوت او شپه یې لکه د تېر په ورسره تېره کړه. هغه بیا پوښتنه وکړه چې څه حال دی، او مستري هغه ته ټوله کیسه تېره کړه. پاچا مسؤل مامور راوغوښت او ورته ویې ویل چې هغه باید په دغې ورځ خزانې ته هېڅ لاس ورنه وړي چې چاته ترې څه ورکول شي.

❁ يوه د باور كيسه ❁

په بل سهار هغه له مامور څخه غوښتنه وکړه چې د هغې ورځې اجوره ورکړي، خو مامور رد کړه. هغه په خفګان سره پوښتنه وکړه، «آيا مونږ داسې هوکړه نه وه کړې چې ته به ماته هره ورځ اجوره راکوي؟» مامور ځواب ورکړ چې پاچا امر کړی دی چې نن دې هېچا ته هم اجوره نه ورکول کېږي.

مستري عذر او زاری وکړې، خو هېڅ يې ترلاسه نه کړل. مامور ورته وويل، «سبا ته به زه تا ته د دوو ورځو معاش درکړم، خو نن نه کېږي».

نو مستري څه وکړل؟ هغه له خپلې تورې (خوله) راوايستله، او پرځای يې د لرګي يوه ټوټه داسې ورواچوله چې له دباندې څوک نه پرې پوهېدی. او بيا يې د تورې دا خوله په ګرو ورکړه او د تل په څېر يې خپل خواړه پرې واخيستل. او خواړه، يوه خوښي وه او هغه ډېر خوشحاله و!

❁ يوه د باور كيسه ❁

پاچا بيا راوگرځېد، او ويې ليدل چې مستري د تل په څېر خوښ دی. هغه د ليدنې له پاره ورغی، شپه يې ورسره تېره کړه، او له هغه څخه يې پوښتنه وکړه چې څه حال دی. مستري هغه ته ټوله کيسه وکړه، چې څنگه اړ شو چې د تورې خوله له لاستي څخه وباسي او په گرو يې ورکړي او خواړه پرې راوښيي. هغه وويل، «کله چې ماته د تېرې ورځې معاش راکول شي زه به د تورې خوله بېرته راواخلم او د لاس وهنې له کومې ښې پرته به يې بېرته جوړه کړم. زه کولی شم چې هرڅه جوړ کړم! چې پاچا ته به هېڅ تاوان ونه رسېږي»

پاچا خپل حرم ته ورسون شو او د کميسارۍ مدير يې ور وغوښت. هغه وويل، «هلته يو مجرم و چې په مرگ محکوم شوی و. هغه مستري چې د يوه اجير په توگه يې کار پيل کړی دی راوغواړه، او حکم ورته وکړه چې د بندي سر پرې کړي».

❁ يوه د باور كيسه ❁

مدير مستري وروغوښت او پاچا ته يې ورسول. پاچا بيا خپلو ټولو وزيرانو ته حكم وكړ چې راشي او د ټوكي سيل وكړي، هغوی ته يې وويل چې د هغه يوه عسكر د خپلې تورې خوله د لرگي په يوه ټوټه بدله كړي ده.

مستري خپل ځان د پاچا مخ ته حاضر كړ، پر خاورو پرېوت، او پوښتنه يې وكړه، «اعليحضرته، ولې دې راغوښتي يم؟»

پاچا ځواب وركړ، «چې د يوه مجرم سر پرې كړي».

مستري عذر او زاری وكړې او ويې ويل، «خو ما هېڅكله هم څوك نه دی وژلی! هيله ده چې يو بل څوك راوغواړي چې دا كار وكړي».

پاچا ځواب وركړ، «ته، او يوازي ته بايد اوس حكم ترسره كړي».

❁ يوه د باور كيسه ❁

مستري پوښتنه وکړه، «آيا قضيه په ريښتيا هم روښانه ده؟ ښايي دا خبره پوره يقيني نه وي چې هغه دې د وژنې وړ وي. ما هېڅکله هم په خپل ژوند کې څوک نه دی وژلی. څنگه کېدی شي چې زه داسې يو څوک ووژنم چې هغه ان د وژلو وړ نه وي؟»

پاچا ځواب ورکړ، «په دې کې هېڅ داسې پوښتنه نشته چې هغه دې د مړينې مستحق نه وي. د هغه محاکمه وشوه او مجرم وپېژندل شو. ته او يوازي ته بايد اوس هغه ووژنې.»

مستري وليدل چې نشي کولی چې پاچا له خپلې خبرې څخه وگرځوي. نو د اسمان خوا ته يې وکتل او ويې ويل، «لويه خدايه، ما په خپل ژوند کې هېڅکله هم څوک نه دی وژلی. که دغه سړی د مرگ مستحق نه وي، زما د تورې خوله د لرگي وگرځوي!»

په دې توگه هغه خپله توره راواېسته، او هرچا وليدل چې خوله يې د لرگي يوه ټوټه وه.

● يوه د باور كيسه ●

ټولو هغو کسانو چې هلته حاضر وو ټوکې ته
وځنډل. پاچا پوه شو چې مستري څومره ښه
سړی دی، او هغه يې په ارام سره کور ته
ولېږی.

مرغه

يو وخت په يو حای کې يو پاچا و چې ستوري
پېژندونکى و. يو کال هغه [په ستورو کې] وليدل
چې که غنم له يوه ټاکلي وخت څخه مخکې لو
نشي، ټول غنم به خراب شي او داسې نور. هغه
وليدل چې وخت ډېر لنډ دی.

هغه داسې پرېکړه وکړه چې لوگرو ته بايد هر
ډول اسانتياوې برابرې کړي او د هغوى ټولې
اړتياوې ور پوره کړي ترڅو هغوى په پوره
ارامو مغزو سره شپه او ورځ کار وکړي نو په
دې توگه به فصل تر ټاکلي نېټې مخکې ټول
کړي.

خو کارکوونکو د پاچا د هيلې خلاف کار وکړ،
او هغوى په خوشحالى کې دومره ډوب شول چې

● مرغه ●

لو يې هېر شو. وخت راغی، غنم نه وو رېږل شوي، او ټول خراب شول.

له خلکو څخه لاره ورکه شوه. ځکه هغوی پوهېدل چې پاچا به سخت په غوسه وي. يوه پوه سړي هغوی ته يو نظر ورکړ چې پاچا له يوې ځنگرې چوغکې سره سخته مينه لري. که تاسې هغه ته هغسې يوه چوغکه وروړي، هغه به دومره خوښ او خوشحال شي چې هر څه به دروبخښي. خو د هغې چوغکې نيول ډېر سخت و، ځکه چې هغه په هوا کې ډېره جیگه اوسېده. او دوی زینه نه لرله، او بلې خوا ته وخت هم لږ پاتې و.

هغه پوه سړي دوی ته يو بل نظر هم ورکړ. هغه ورته وويل چې تاسې خو ډېر خلک ياست، کېدی شي چې يو د بل د پاسه و درېږئ او تر چوغکې پوري ځان ورسوئ.

خو هغوی يو له بل سره لانجې پيل کړې، ځکه چې هر يوه غوښتل چې پاس په سر کې اوسي،

● مرغه ●

داسې چې ملگری یې ترې لاندې وي. هغوی په
خیلو کې د شخړو له امله هېڅ هم ونشو کولی،
تردې چې چوغکه والوته او پر خپله مخ لاړه.
پاچا پر دوی همغسې په غوسه شو ځکه چې
فصل یې پر وخت نه و رپېلی.

چو غکه او هگی

یوې چو غکې ډېرې هگی اچولې وې، دا دومره ډېرې وې چې هغې په هیڅ ډول نشول کولی چې ټولې و ټومبې او بچې ځنې راوباسي. نو خدای پاک هغې ته داسې یو حیواني شعور ورکړ چې خپلې هگی په پټه د بلې چو غکې په ځاله کې کپړدې. بیا هغې خپلې هگی په یوه بله ځاله کې کپښودل، او همدې کار ته یې ادامه ورکړه.

هغه نورې چو غکې نه پوهېدلې چې هگی د هغوی خپلې نه دي، نو هغوی و ټومبلي تر هغو چې بچې یې ځنې راوايستل. او دغه [ځانگړې] چو غکې یو شمېر هگی د خپل ځان له پاره پرېښودلې، او پخپله پرې کپناستله تر هغه چې بچي یې ترې وزېږول.

چو غکه او هگی

وروسته بیا چو غکه له خپلو بچیانو سره والوتله،
او تر هغه وخته پورې وچغېدله چې ټولو هغو
مرغان چې په نورو حالو کې زیږېدلي وو دغه
د دې غږ و پیژندلی. د هغوی پام چو غکې ته
ورواوښت او سم دلاسه هغې ته راغلل. دا چې
په واقعیت کې هغوی د هغې اولادونه وي نو
هغې ته ورگرځي.

قندیل

یو وخت یو څوک له خپله کوره لار او ډېر کالونه په یوه لیرې سیمه کې له ناپېژاندو خلکو سره و اوسېد. یو څه وخت وروسته بیرته را ستون شو. ده په ځان له دې کبله ویاړ کولی چې د قندیلونو جوړولو هنر یې زده کړی و. هغه [خپل پلار] ته وویل چې د دغه هنر ټول [ځایي] استادان وروغواړي چې دی ورته خپل هنر څرگند کړي.

د هغه پلار ټول قندیل جوړوونکي راټول کړل چې هغه وړتیا وويني چې د ده زوی له نورو سره د اوږدې مودې تېرولو پر وخت تر لاسه کړي ده، خو کله چې یې زوی هغه ډیوه راواېسته چې ده جوړه کړې وه، هغوی ټول پوه شول چې ډیوه ډېره زیاته بدرنگه ده. تر هغه وروسته یې پلار هغوی ته ورغی او له

● قنډیل ●

صنعتگرانو څخه یې د هغوی د ریښتیني نظريې پوښتنه وکړه. هغوی پرته له دې چې ریښتیا ووايي بله هېڅ لاره نه لرله، او هغه دا چې ډېره بېډوله ده.

وروسته زوی [خپل پلار ته] په لاپه وویل، «زما د هنر پوهه دې ولیدله؟»

پلار ځواب ورکړ چې ټول وایي چې ښکلي نه ده.

زوی ځواب ورکړ، «پر عکس د دغې ډیوي له لارې هر یوه ته د هغه د کمیو په ورپه گوته کولو سره ما خپل مهارت و ښود. په دغه ډیوه کې ما د دغه هنر د ټولو ځایي استادانو کمزورتیاوې شاملې کړې دي. ودې نه لیدل چې یوه یې یوه برخه بدرنگه وگڼله خو بله برخه یې په ښه ډول جوړه شوې وگڼله. په داسې حال کې چې بل بیا هغه برخه چې هغه بدرنگه گڼلې وه ښکلې او عجیبه وگڼله.

● قنديل ●

د هغوی ټولو خبرې سمې دي. څه چې یو یې بد
گڼي بل ته ښه ښکاري، او هغه چې لومړی یې
ښه گڼي بل ته ښه نه ښکاري. ما دغه ډیوه
یوازې له کمزوریو څخه جوړې کړې ده او بس،
او دا د دې له پاره چې هغوی ټولو ته وښیم چې
هغوی کمال نه دی ترلاسه کړی. هریو یوه
کمزورتیا لري، ځکه څه چې د یوه له پاره
ښایسته وي هغه د بل له پاره نیمگړي دی، خو
که زه وغواړم زه کولی شم چې یوه ډېره ښه
ډیوه جوړه کړم.»

هوسی

یو خُل یوه پاچا یوه هوسی پسي اخیستی وه، خو نیولی یې نشوه. پاچايي وزیرانو هغه ته مخ کړ او ورته ويې ويل، «اعلیحضرته، راحه چې بېرته خو».

پاچا خواب ورکړ، «زه باید دغه هوسی ونیسم، خو هرڅوک چې غواړي چې بېرته ولاړ شي کولی شي چې لاړ شي».

قېمټي کاني

يو وخت يو بېوزلي سړی و چې د ژوند لگښت به يې د خاورې له کيندلو او پلورلو څخه تر لاسه کاوه. يوه ورځ، چې هغه خاوره کيندله يو قېمټي کاني يې وموند چې ډېر زيات ارزښت يې درلود. دا چې هغه د کاني په ارزښت نه پوهېدی نو يوه پوه سړي ته يې وروړ چې ارزښت يې ورته څرگند کړي. هغه ده ته وويل، «په دې وطن کې يې هېڅ څوک هم د اخيستلو وس نه لري. ته بايد د لندن امپراتورۍ ښار ته ولاړ شي.»

خو هغه يو بېوزلي سړی و! هغه د سفر اسانتياوې نه لرلې، نو هرڅه يې چې لرل هغه يې خرڅ کړل، او کور په کور وگرځېد او پيسې يې ټولې کړې. په پای کې يې دومره پيسې

◉ قیمتي کانی ◉

تر لاسه کړې چې کولی یې شول د سمندر تر غاړې پورې پرې ورسېږي.

هغه غوښتل چې په یوه کښتۍ کې سپور شي خونوړې پیسې یې نه لرلې، نو کښتیوان ته ورغی او هغه قیمتي کانی یې وروښود. کښتیوان سمدلاسه هغه ته په ډېر درنښت سره په کښتۍ کې د سپرېدلو له پاره ښه راغلاست وویل، او ویې ویل، «بې له شکه چې ته یو ډېر شتمن او مهم سړی یې.» هغه ده ته یو د لومړۍ درجې کابین ورکړ او داسې چلند یې ورسره وکړ لکه دی چې د پاچایۍ کورنۍ سړی وي.

د هغه کابین د سمندر لوري ته یوه لاره لرله، او هغه هلته کښاست، چې په منظمه توګه یې قیمتي کاني ته کتل او خوند یې ترې اخیست. هغه به په ځانګړې توګه د خوړو پر وخت دا کار کاوه، ځکه چې په ارام او خوښۍ سره خواړه خوړل د هاضمې له پاره هم ډېر ګټور دي.

● قیمتي کانی ●

یوه ورځ هغه کښاست چې خواړه وڅوري، او الماس یې خپل مخ ته پر مېز ایښی و ترڅو خوند ترې واخلي. دی هلته ناست و چې خوب یوړی. په همدغه وخت کې، د کابین هلک (په داسې حال کې چې له الماس څخه خبر نه و) سرمېزي او د خوړو میده کې پورته کړل او هر څه یې په سمندر کې وځنډل. کله چې سړی راوینښ شو او پوه شو چې څه پېښ شوي دي، دومره خپه شو- چې ان د لېونتوب تر کچې پورې ورسېد. هغه څه کولی شوی؟! کښتیوان داسې یو قاتل انسان و چې په دې کې هېڅ شک نه پاتې کېدی چې د کرایې د نه ورکولو له امله دې دی ووژني. په دې توګه، هغه خپل چلند ته په خوبنۍ سره دوام ورکړ، او داسې یې ښودله لکه هېڅ چې هم نه وي پېښ شوي.

کښتیوان چې د عادت له مخې به یې هره ورځ له ده سره څو ساعته خبرې کولې، په دې ورځ هم راغی. هغه خپل مورال داسې لوړ وښود چې کښتیوان پوه نشو چې څه بده پېښه دې شوې وي. کښتیوان هغه ته وویل، «زه په دې پوهېږم چې

﴿ قېمتي کاني ﴾

ته يو ښه او باوري سړی يې. زه غواړم چې ډېر زيات غنم واخلم او په لندن کې يې خرڅ کړم او ډېره گټه پکې وکړم، خو زه ډارېږم چې په ما باندې به داسې تور ولگيږي چې د پاچا له خزانو نه مې غلا کړې ده، نو زه به داسې ترتيب ونيسم چې غنم ستا په نوم واخيستل شي. زه به ستا د زحمت په بدل کې تاته ښه اجوره درکړم.»

غريب سړي هوکړه وکړه او معامله ترسره شوه، خو څنگه چې هغه لندن ته ورسېد، کښتياوان مړ شو. د کښتۍ د غنمو ټول بار د غريب سړي په ملکيت کې پاتې شو، چې ارزښت يې د الماس تر ارزښت ډېر زيات و.

مېلمه

د رخصتۍ په شپه، د ډېوو تر بلولو وروسته،
يوه مېلمه د کور له څښتن څخه مېلمه پالنه
وغوښته. مېلمه له خپل کوربه څخه پوښتنه
وکړه، «ته د ژوند څوری څنگه گټي؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه مې له ملکیت څخه منظم
عايد نه لرم، خو زه د ژوند د خرڅ تر لاسه کولو
له پاره سفر کوم».

نو مېلمه پوښتنه ځنې وکړه، «ته کوم [سپېڅلي
کتابونه] لولي؟» او هغه ځواب ورکړ.

هغوی دومره مخکې لاړل چې خبرې اترې يې
د زړه حساسو موضوعاتو ته ورسېدې. د کوربه
په زړه کې د سپېڅلتيا د يوې لوړې مرتبې د
تر لاسه کولو هيله پيدا شوه. مېلمه هغه ته وويل،
«زه به له تا سره درس ووايم» او کوربه حيران

● مېلمه ●

شو [چې مېلمه د ده د ذهن په حال څنگه پوه شو]. هغه داسې گومان وکړ چې د هغه مېلمه یو روحاني شخص دی، خو بیا یې دغه تصور پرېښود، ځکه چې ویې لیدل چې هغه له ده سره د یوه عادي شخص په توګه خبرې کوي. سمدلاسه [د نا اشنا شخص پر سپېڅلتیا باندې] د هغه عقیده بیا کلکه شوه، او هغه ته یې په «پیر صاحب» سره خطاب وکړ.

کوربه مېلمه ته وویل، «ترتولو مخکې، زه غواړم چې ته ما پوه کړې چې زه څنگه خپل ځان سم کړم او تاته لکه څنگه چې ښايي هاغسې درناوی وکړم. په دې کې شک نشته چې زه به هېڅکله هم له تاسره (خدای مه کړه) سپک چلند ونه کړم خو په مناسبه اندازه د درناوي کولو ته پام کول هم سخت دی، نو زه غواړم چې ته یې ماته راوښيي چې ستا درناوی په څه ډول وکړم».

● مېلمه ●

هغه ځواب ورکړ، «اوس زه وخت نه لرم. په دې هکله به بيا يو بل وخت سره وگورو، اوس بايد زه لاړ شم».

کوربه ورته وويل، «زه غواړم چې ته دا هم راته ووايي چې: زه بايد ترکوم ځای پورې تا بدرگه کړم».

مېلمه ځواب ورکړ، «له دروازي څخه دباندې ځای پورې».

کوربه له ځان سره فکر وکړ، «زه څنگه کولی شم چې له هغه سره بهر لاړ شم؟ دا وخت خو مونږ له نورو خلکو سره يو، خو که زه له هغه سره يوازي بهر لاړ شم، څوک پوهیږي چې هغه څه ډول مخلوق دی؟»

مېلمه پوښتنه ځنې وکړه چې ولې په سوچ کې ډوب شولي، او هغه ځواب ورکړ، «زه ډارېږم چې له تا سره بهر وځم».

● مېلمه ●

مېلمه ورته وويل، «تا وليدل چې زمونږ د زده کړې مجلس په لوړه سويه و؛ نو که ما غوښتلی چې په تا باندې څه وکړم، چا به مې مخه نيولې وای؟» نو هغه له هغه سره له دروازي څخه ووت.

بيا مېلمه ناڅاپه کوربه ونيو او ورسره والوت. د سړي ساړه کېدل، نو مېلمه يوه جامه راواخيسته او هغه ته يې ورکړه، او ورته ويې ويل، «دا کالی واخله، په کار به دې شي؛ ته به خواره، اوبه او ټول ښه شيان ولري، او ته به په خپل کور کې واوسېږي». او دواړه سره والوتل.

په همدغه وخت کې، هغه وکتل او ويې ليدل چې په خپل کور کې دی! هغه نه غوښتل چې په خپلو دې احساساتو باندې باور وکړي چې دی په رښتيا سره په خپل کور کې دی، خو ويې ليدل چې له خلکو سره خبرې کولې، او د نورکله په څېر يې خوړل او څښل. خو بيا به چې هغه خپل ځان ته وکتل، نو و به يې ليدل چې، د مخکې په څېر الوتې دی. بيا يې وکتل، او ويې ليدل چې

● مېلمه ●

په کور کې دی؛ خو بیا یې ولیدل، او و یې کتل چې په الوتې دی. دا کار د ښه وخت له پاره همداسې روان و.

وروسته، مېلمه هغه د دوو غرونو ترمنځ په یوه دره کې ښکته کړ. هلته هغه یو کتاب وموند چې د نړۍ د پیدایښت د ډېرې پخوانۍ الفبا توري پکې وو. په کتاب کې د لوښو رسمونه وو، او په لوښو کې دننه په خپله د لوښو توري وو. د دغو تورو په کارولو سره سړي کولی شول چې لوښي جوړ کړي. هغه ډېره زیاته هیله لرله چې دغه کتاب ولولي. په داسې حال کې چې دا حالت روان و پام یې واوښت او ویې لیدل چې په خپل کور کې دی. خو بیا وکتل، او چې ویې لیدل نو [په هغه دره کې] و.

هغه پرېکړه وکړه چې غره ته وروخېژي؛ چې ښايي څه ابادي ومومي. څنگه چې یې غره ته مخه کړه یوه د سرو زرو ونه یې ولیده چې څانګې یې د سرو زرو وې. په څانګو پوري یې لوښي راخوړند وو، او دا داسې لوښي وو لکه

● مېلمه ●

په کتاب کې چې ښکارېدل. په لوبښو کې دننه نور وسایل وو، چې په هغو باندې یو چا کولی شول چې لوبښي جوړ کړي.

ده غوښتل چې [له ونې څخه] لوبښي راواخلي خو نه یې شول کولی ځکه چې هغه د تاو راتاو څانگو په تاوونو کې نغښتي وو. بیا یې وکتل، او چې ویې لیدل نو په خپل کور کې و.

دا د هغه له پاره حیرانوونکي وو، دا پېښه چې په یوه شېبه کې هغه دلته و، او په بله کې هلته. هغه غوښتل چې په دې هکله خلکو ته ووايي، خو داسې یوه د باور نه وړ عجائبه به یې څنگه ورته بیان کړي وای؟ په داسې حال کې چې په دې هکله یې فکر کاوه، هغه [د خپل کور] له کورکې څخه بهر وکتل او مېلمه یې [بیا] ولید. ده له هغه څخه وغوښتل چې دننه ورشي. مېلمه وویل، «زه اوس وخت نه لرم، ځکه زه هم چې تا وگورم».

● مېلمه ●

ده ورته وويل، « دا ما ته بېخي د عجوبې په
څېر ښکاري. زه خو دلته يم، دا نو څه معنی چې
ته ځي چې ما وويني؟ »

هغه ځواب ورکړ، « په هغه شېبه چې تا ومنله
چې له ما سره لاړ شي او له دروازي ايسته زما
ملگرتيا وکړي، ما ستا عالي روح واخيسته او د
جنت د تيت پور په کاليو کې مې ونغښتله، خو
ستا تيته روح له تا سره پاتې شوله. نو کله چې
ته خپل فکرونه په هغه ځای پورې وتړي، ته
هلته يې، او د هغه ځای په واسطه نوراني يې.
او کله چې ستا ذهن دلته راگرځي، بيا نو ته
دلته يې. »

زه نه پوهېږم چې هغه د کومې نړۍ دی، خو په
دې کې شک نشته چې هغه د يوې ښې نړۍ دی.
او دا لا تر اوسه هم بشپړه نه ده، او پای ته نه
ده رسېدلي ...

لیک

یو وخت په یو ځای کې یو د پاچا زوی و چې له خپل پلار څخه لیرې و او هغه یې ډېر زیات یادېدی. یوه ورځ یې د پلا یو لیک ورته راغلی چې ډېر پرې خوشحاله شو. هغه ډېره زیاته علاقه مندي وښوده چې لږترلږه خپل لاس وغزوي او که له هغې خوا څخه هم یو لاس را اوږد شي، دی به یې کلک ونیسي او ښکل به یې کړي.

زوی یې بیا داسې سوچ وکړ چې لیک خپله د پاچا د لاس لیک دی، نو هغه د پاچا «لاس» دی...

يو ڊول مرغه

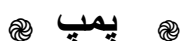
په نړۍ کې يو مرغه دی چې په خپل ډول کې همدا يو پيدا شوی دی. کله چې هغه زړېږي نو کمزوری کېږي. کله چې هغه په خپله کمزوری پوهېږي نو يوه ټاکلې غره ته ورالوږي چې هلته هغه د ډول ډول خوږوږمو بوټو څوکري راتولوي او د خالي جوړولو له پاره ترې کار اخلي. هغه تر هغه وخته پورې په خاله کې کېږي چې داسې احساس وکړي چې قوت يې بېرته ترلاسه کړ. هغه بيا الوږي او ترټولو لوړو ځايونو پورې الوتل کوي تر دې چې د لمر تر بېخه پورې ورسېږي. لمر هغه سوزوي، او هغه سمندر ته رالوېږي او په کې ډوبېږي. سمدلاسه وروسته همداسې يو بل مرغه پيدا کېږي چې د هغه ځای نيسي.

پمپ

يو وخت په يوځای کې يو سړی و چې د خلکو په دې خبرو به يې باور نه کاوه چې د شیطانونو په پاچايۍ کې داسې توکي شیطانون هم شته چې کله کله راځي او خلک به لارې کوي. هلته يوشمېر داسې پيښې شوې هم وې، خو بيا هم دغه سړي پرې باور نه کاوه.

يوه شپه يو توکي شيطان هغه ته راغی او غږ يې وروکړ چې دباندې راووځه. هغه دباندې ورووت، او شيطان هغه ته يو ښايسته آس چې د خرڅلاو له پاره و، وربښکاره کړ. هغه آس وکوت او ويې ليدل چې په رښتيا هم چې ډېر ښايسته آس دی. هغه پوښتنه وکړه: «په څو يې خرڅوي؟»

شيطان ځواب ورکړ: «په څلور روپۍ»

سړی پوه شو چې د آس قیمت خو لږترلږه اته روپۍ دی. هغه یو اصلي او د ښه ذات آس و. هغه آس په څلور روپۍ واخیست او فکر یې وکړ چې ښه گټوره معامله یې وکړه.

بله ورځ یې آس را واپست چې خرڅ یې کړي. خلک راغلل، او د آس پر سر یې ده ته یو څه گټه ورکوله. هغه له ځان سره وویل، «ښکاره خبره ده چې که هغوی غواړي چې ماته هغه پیسې راکړي بې له شکه چې آس د دې دوه برابره ارزښت لري». نو دی د آس تر خرڅولو تېر شو.

هغه آس بل ځای ته راوست، او خلک دې ته هم تیار ول چې د ده د غوښتي قیمت دوه برابره ورکړي. هغه له ځان سره وویل، «داسې ښکاري چې د آس ارزښت د دغې اندازې پیسوله دوه برابره څخه هم ډېر دی».

هغه آس همداسې مخکې راوست، راوست تر دې چې قیمت یې زرگونو ته ورسېد. هغه بیا هم

پمپ

ونه منله چې پر چا باندې يې خرڅ کړي، ځکه چې د هرڅو وړاندیز به چې ورته وشو، نو ده به ويل، «داسې بنکاري چې د هغه ارزښت د دې دوه برابره دی». په پای کې داسې وشول چې له پاچا پرته يې بل هېچا د اخيستلو وس نه درلود.

کله چې يې آس پاچا ته راوست، پاچا يې په بدل کې د ډېرو زياتو پيسو وړاندیز وکړ، ځکه چې هرچا دا منله چې آس يو ډېر ښه آس دی خو سړی له پاچا سره هم هوکړې ته ونه رسېد، ځکه چې ويل يې، «داسې بنکاري چې د آس قيمت تر دې هم ډېر دی». په دې ډول، نو پاچا هم ونشول کولی چې آس ځنې رانيسي.

سړی له پاچا څخه لار او آس يې اوبولو ته بوت. هلته يې يو پمپ وموند چې څارويو ته يې اوبه ورکولې. آس د سړي له لاسه پمپ ته ورتوپ کړ او ورک شو او له منځه لاړ (يعنې هغه ته داسې ښکارېده، که نه په حقيقت کې د آس ټوله

● پمپ ●

موضوع یو خیال و چې توکي شیطانانو جوړ کړی و).

سړي د ورپېښ شوي حالت له امله چیغې پیل کړې، او خلکو چیغې واورېدې او پر هغه باندي ورتول شول. هغوی پوښتنه حُني وکړه، «ولې چیغې وهي؟» هغه حُواب ورکړ چې آس مې په پمپ ننوت. خلکو هغه سخت وواهه، حُکه چې هغوی فکر کاوه چې دی لېونی دی. د پمپ خوله ډېره وړه وه. څنگه کېدای شول چې آس دې په هغه ورننوتلی وای؟!

هغه پوه شو چې هغوی دی د دې له پاره وهي چې هغوی ته لېونی ښکاري، او ده غوښتل چې له هغه حُای څخه لار شي. څنگه چې هغه تیاری و نیوی چې لار شي، آس له پمپ څخه خپل سر راواېست! هغه بیا چیغې پیل کړې، «آه آه!» حُکه چې داسې خیال یې وکړ چې آس یې هلته دی. خلک بیا د هغه پر چاپېر ورتول شول او هغه یې بیا وواهه، حُکه چې هغه د مخکې په څېر بیا لکه د لېوني غوندي کار کاوه.

پمپ

بیا هغه و غوښتل چې لاړ شي، خو څنگه چې یې
ځان تگ ته تیاراوه، آس بیا خپل سر له پمپ
څخه راواپست. هغه بیا لکه د مخکې په څېر
چیغې پیل کړې، او خلک پرې ورتول شول او
هغه یې یو ځل بیا وواهه.

باران

يو پاچا يو وخت ښکار کولو ته لار، او سفر ته
يې د يوه عام سړي په څېر کالي واغوستل، خو
خپل کار په ښه ډول ترسره کړي. ناڅاپه يو
سخت باران په ورېدو شو- يو سېل راغی! د
پاچا وزيران يو پر يوه لاره لار او بل پر بله،
او پاچا له سخت خطر سره مخامخ شو. هغه
لتون پيل کړ تر دې چې يو ساده غوندي کور يې
پيدا کړ. هغه کليوال چې هلته اوسېدی هغه پاچا
کورته دننه بوت، کالي يې ورته بدل کړل، او
هغه ته يې هغه د ورېشو خواړه په مخکې
کېښودل چې په کورکې يې لرل. هغه بخاری
ولگوله او پرې يې ښود چې پاچا له بخاری سره
نژدې پر هوارو شويو تختو باندې ويده شي.

● باران ●

دا د پاچا له پاره ډېره خوږه او په زړه پورې ولگېده. هغه دومره ستړی او ستومانه شوی و چې داسې يې احساس کړه لکه هغه چې هېڅکله هم داسې خوندور حالت نه وي ليدلی. په دې وخت کې، پاچايي وزيرانو د پاچا لتول پيل کړل تر هغه چې په دې کور کې يې پيدا کړ او چې ويې ليدل نو پاچا ویده و.

هغوی غوښتل چې هغه له هغوی سره يوځای بېرته کور ته ستون شي. پاچا وويل، «تاسو زما د ژغورلو هڅه هيڅ ونه کړله. تاسو هر يوه منډه کړه چې خپل ځان بچ کړئ، خو دغه سړي زه خلاص کړم. دلته ما تر ټولو خوږه تجربه وليده، نو دی به ما په خپله بگۍ کې په دغو کاليو کې درولي او همدی به ما زما پر تخت باندې کېږي».

خرابه دانه

يو پاچا يو وخت خپل لومړي وزير ته چې د هغه
بنه ملگری هم و، وويل، «زه په ستورو کې وينم
چې هر څوک چې هره هغه غله دانه چې سبرکال
شنه کېږي وځوري هغه به لېونی شي. ستا
مشوره څه ده؟»

لومړي وزير ځواب ورکړ، «مونږ بايد دومره
غله وساتو چې دې ته مو اړتيا پېښه نشي چې د
سبرکال د فصل غله وځورو.»

پاچا و منله، او و يې ويل چې موږ بايد د سبر
کال غله و نه ځورو، او د دې غلې په په خوړلو
سره که د ټولې نړۍ خلک لېونی سي نو موږ به
جوړ يو. او که په دې سره هغو ته موږ لېونی
ښکاره شو، نو څه پروا کوي! دا دليل نه سي
کېدلای چې موږ بايد هغه غله وځورو چې خلک
لېونی کوي. نو پرېکړه يې وکړه چې بايد د ځان
له پاره غله وساتي.

خزانہ

یوه سړي یو وخت خوب ولید چې په [یوه ځانگړي ښارکې] تر یوه پله لاندې یوه لویه خزانه ده. نو هغه [هله] لار، او د پله سره نژدې ودرېد، او هڅه یې کوله چې څرگنده کړي چې څه وکړي. هغه نشول کولی چې خزانه د ورځې له مخې ولټوي ځکه چې هله نورو خلکو په منظمه توګه تګ راتګ کاوه.

یو پولیس چې له هغه ځایه تېرېدې پوښتنه ځنې وکړه، «ته څه کوي چې دلته ولاړ یې او فکر کوي؟» سړي پرېکړه وکړه چې دا به ترټولو ښه وي چې هغه ته ټوله کیسه وکړي، د هغه مرسته ترلاسه کړي، او بیا هغوی خزانه سره شریکه کړي. هغه پولیس ته ټوله کیسه وکړه. پولیس ځواب ورکړ، «[تاسو خلک] یوازې خوبونو ته اهمیت ورکوئ! ما هم یو خوب لیدلی و، او ما

● خزانه ●

هم يوه خزانه وليده. هغه په [داسې او داسې يوه
خای] کې وه.»

د هغه د خوب په اړه، پولیس د سړي د ښار نوم
او د سړي نوم ذکر کړل، او داسې یې پای ته
ورسوله، «په خوب کې هلته په تلخونه کې یوه
خزانه وه، خو ته فکر کوي چې [زه دومره کم
عقل یم] چې هلته دي ورشم؟»

نو سړی بېرته کور ته ستون شو، خپله تلخونه
یې وکیندله، او خزانه یې ومونده. هغه وویل،
«زه اوس پوه شوم چې ما لا له پخوا څخه خزانه
لرله، خو د دې له پاره چې ویې مومم، ما باید
سفر کړی وای...»

دوه مانی

په یوه ځای کې دوی مانی دي چې دواړې سره
بېخي سره ورته دي. خو په یوه کې یو پاچا
اوسي او په بله کې یو غلام. ښکاره خبره ده چې
د پاچا د مانی او د غلام د مانی تر منځ یو ډېر
لوی توپیر دی، خو دا شونې ده چې هغه دواړه
سره غلطې شي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library